Şok edici ters köşelerle dolu, elinizden bırakamayacağınız bir psikolojik gerilim.

Bitişiğinde oturuyor.

Sırlarını biliyor...

HİZMETÇİ İZLİYOR

FREIDA McFADDEN

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

OLİMPOS®

Çeviren: Zehra Uzun

"Siz yeni komşularımız olmalısınız!" Bayan Lowell beyaz çitin ardından bize el salladı. Kızımın elini tutup ona gülümsedim fakat kocamı görür görmez Bayan Lowell'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. O anda bir karar verdim. Nihayet kendimize ait bir evimiz olmuştu. Geçmişim geçmişte kalmıştı. Orada kalmaya devam etmesi için her şeyi yapmaya hazırdım...

Eskiden başkalarının evlerini temizlerdim, şimdiyse bu evin bana ait olduğuna inanamıyordum. Göz alıcı mutfak, sakin çıkmaz sokak, çocuklarımın gönüllerince oynayabilecekleri arka bahçe... Kocam ve ben çocuklarımıza hak ettikleri hayatı verebilmek için yıllarca para biriktirmiştik.

Bayan Lowell'dan pek hoşlanmadıysam da bizi yemeğe davet ettiğinde bunu yeni mahallemizde arkadaş edinme fırsatı olarak gördüm. Kapıyı bize beyaz önlüğü ve sımsıkı topuzuyla hizmetçisi açtı. Onun yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

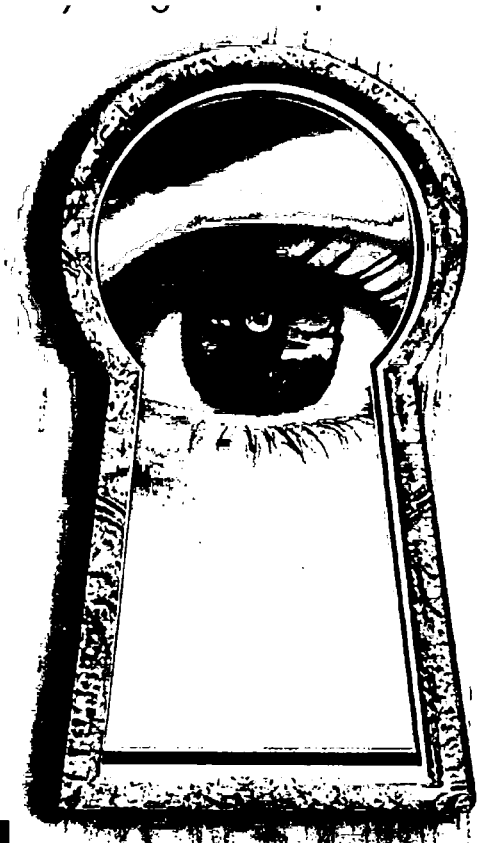
Ama o buz gibi bakışları içimi ürpertti...

Lowellların hizmetçisi sokağımızdaki tek tuhaflık değildi. Bir silüetin bizi izlediğinden emindim. Kocam geceleri evden çıkıyordu. Ve karşımızdaki evde oturan kadınla tanıştığımda sözleri beni iliklerime kadar ürpertmişti: **Komşularına dikkat et.**

Ailemi buraya taşıyarak korkunç bir hata mı yapmıştım?

En karanlık sırlarımı arkamda bıraktığımı sanıyordum. Fakat bu sakin banliyö sokağı, şimdiye kadar bulunduğum en tehlikeli yer olabilir miydi?

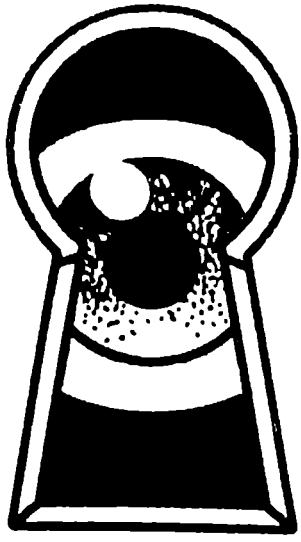
ISBN 978-625-6029-54-5
9 786256 029545
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

HİZMETÇİ İZLİYOR

FREIDA McFADDEN

Aileme

GİRİŞ

Ortalık kan gölüydü.

Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Öyle ki krem rengi halıyı sırılsıklam etmiş, döşeme tahtalarının altına sızmış, meşe sehpanın bacaklarını kırmızıya boyamıştı. Yusyuvarlak damlalar açık renkli deri kanepeye kadar sıçramıştı ve süt beyazı duvardan aşağı birbirini kovalarcasına akıyordu.

Sonu yok gibiydi. Yeterince dikkatli bakarsam garajdaki arabanın üzerinde de kan lekeleri bulabilir miydim? Bahçedeki çimlerin üzerinde? Semtin öbür ucundaki markette?

En kötüsü, ellerim de kan içindeydi.

Şuranın hâline bak... Fazla vaktim olmamasına rağmen etrafı dip bucak temizlemek istiyordum. Ortada bir leke varsa, bilhassa da bu leke halıdaysa iyice işlemeden evvel temizlenmesi gerektiği öğretilmişti bana. Zira kuruduktan sonra asla çıkmazdı.

Fakat ne kadar ovalarsam ovalayayım bu kan deryasının ortasında upuzun yatan cesede hiçbir faydası olmazdı.

Hemen bir durum değerlendirmesi yaptım. Tamam, vaziyet kötüydü. Evde parmak izlerimin olması beklenmedik değildi ama tırnaklarımın dibini ve avuçlarımdaki çizgileri dolduran

kırmızılığı açıklamam biraz zor olacaktı. Gömleğimin önündeki koyu leke de öyle görmezden gelinebilecek bir şey değildi. Başım büyük dertteydi.

Tabii beni yakalarlarsa.

Ellerimi incelerken kanı yıkamakla buradan derhâl toz olmak arasında bir seçim yapmaya çalıştım. Kanı yıkamayı seçersem bunu yapmak için kaybedeceğim o kıymetli sürede yakalanabilirdim. Derhâl toz olursam da kapıdan ellerim kan içinde çıkacaktım ve bu kan dokunduğum her şeye bulaşacaktı.

Derken zil çaldı.

Zilin sesi evin içinde yankılanırken nefes almaya dahi korkarak olduğum yerde kalakaldım. Bu sırada tanıdık bir ses, "Merhaba?" diye seslendi.

Lütfen git. Lütfen.

Evin içi sessizdi. Kapıdaki kişi evde kimse olmadığını anlayıp başka zaman gelmek üzere gidecekti. Öyle yapmak zorundaydı. Aksi sonum olurdu.

Zil yeniden çaldı.

Git. Yalvarırım git.

Normalde dua eden biri değildim ama şu anda dizlerimin üstüne çökmeye hazırdım. Eh, bunu yapmak dizlerimi kana bulamayacak olsaydı sahiden düşünebilirdim.

Kapıdaki kişi evde kimsenin olmadığını düşünmüş olmalıydı. Kimse zile ikiden fazla basmazdı. Ama tam kurtulduğumu sanırken kapının topuzu sallandı, ardından yavaşça dönmeye başladı.

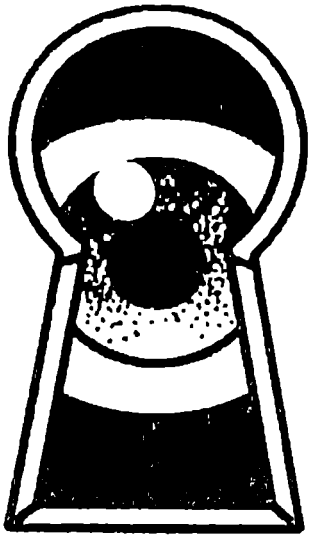
Olamaz. Kapı kilitli değildi. Dışarıdaki *kadın* beş saniyeye kalmadan içeri girecekti. Oturma odasına gelecekti. Ve sonra da...

Bunu görecekti.

Seçimimi yaptım. Kaçmak zorundaydım. Ellerimi yıkayacak vakit yoktu. Arkamda bırakacağım ayak izleri için endişelenecek vakit yoktu. Buradan bir an evvel çıkmak zorundaydım.

Umarım kimse ne yaptığımı öğrenmezdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

ÜÇ AY ÖNCE

MILLIE

Bu evi seviyordum.

Bu evin her şeyini seviyordum. Kocaman ön bahçesini, ondan da kocaman arka bahçesini seviyordum (gerçi ikisi de sararmaya yüz tutmuştu). Oturma odasının, küçük bir kanepeyle televizyondan başka *eşyalar* da alabilecek kadar büyük olmasını seviyordum. Büyük pencerelerin semti ayaklarımızın altına sermesini seviyordum ki geçenlerde bir dergide buranın çocuk büyütmek için en ideal semtlerden biri olduğunu okumuştum.

Ama en çok da bana ait olmasını seviyordum. Locust Sokak, 14 Numara tamamen bana aitti. Daha doğrusu otuz yıl boyunca kredisini ödedikten sonra bana ait olacaktı. Parmaklarımı yeni oturma odamızın duvarında gezdirip yüzümü yepyeni çiçekli duvar kâğıdına yaklaştırarak yakından incelerken ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyordum.

"Annem yine evi öpüyor!" diye ciyakladı bir ses arkamdan.

Dokuz yaşındaki oğlum beni gizli aşkımla basmamıştı ama yine de hızlıca duvardan uzaklaştım. Bu eve olan sevgimden zerre utanmıyordum. Hatta çatıya çıkıp haykırasım vardı. (Bu arada çatımız muazzamdı. *Bu eve bayılıyordum.*)

"Senin eşyalarını yerleştiriyor olman gerekmiyor muydu?"

Nico'nun bütün kolileri ve mobilyası odasına çıkarılmıştı, yani şu anda eşyalarını yerleştiriyor olmalıydı ama o elindeki beyzbol topunu duvara –benim çiçek desenli kâğıdı olan canım duvarıma– atıp tutmakla meşguldü. Bu eve taşınalı daha beş dakika olmamıştı ama o şimdiden buranın altını üstüne getirmeye kararlıydı. Bunu koyu kahverengi gözlerinde görebiliyordum.

Oğlumu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum elbette. Nico'nun hayatıyla bu ev arasında seçim yapmak zorunda kalacağım şu farazi durumlardan biri karşısında *tabii ki* Nico'yu seçerdim. Sorgusuz sualsiz.

Ama bu eve zarar verecek herhangi bir şey yaparsa tıraş olma yaşı gelene kadar evden çıkmama cezası alacağı da su götürmezdi.

"Yarın yerleştiririm," dedi. Velet hayat felsefesi olarak her şeyin yarın yapılabileceğini benimsemişti.

"Şimdi yapsan?" diye önerdim.

Nico'nun havaya attığı top tavanı sıyırdı. Şu anda evde değerli herhangi bir şeyimiz olsaydı kalp krizi geçirirdim. "Sonra," diye üsteledi.

Yani hiçbir zaman.

Merdivenin tepesine doğru baktım. Evet, *merdiven*imiz vardı! Hakiki merdiven. Tamam, her basamağı gıcırdıyordu ve tırabzana fazla sert tutunursanız yerinden sökülebilirdi ama merdivenimiz vardı ve *evin tamamen başka bir katına* çıkıyordu.

Yıllarca New York City'de yaşadığım nasıl da belli oluyordu. Long Island'da başıma gelen son olaydan sonra buraya dönmeye tereddüt etmiştim ama o olayın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti, artık tamamen geçmişte kalmıştı.

"Ada?" diye seslendim yukarıya. "Ada, buraya gelir misin?"

Birkaç dakika sonra on bir yaşındaki kızım merdivenin tepesinden başını uzatınca gür, dalgalı siyah saçlarını ve kopkoyu gözlerini gördüm. Gözleri Nico'nunkilerle aynı renkti, babalarından almışlardı. Kardeşinin aksine Ada eve girer girmez

eşyalarını yerleştirmeye koyulmuştu. Tam bir örnek öğrenciydi; ödevlerini kimsenin söylemesine gerek kalmadan, teslim tarihinden bir hafta önce yapıp bitirirdi.

"Ada," dedim. "Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdin mi?"

"Bitti sayılır." Hiç şaşırmamıştım.

"Nico'nun kolilerini açmasına yardım edebilir misin?"

Ada hemencecik başıyla onayladı. "Ederim tabii. Nico, gel hadi."

Nico bunu işin büyük kısmını ablasına yıkma fırsatı olarak görüp derhâl kabul etti. "Tamam!" diye seslendi neşeyle.

Oğlum nihayet beyzbol topuyla bana işkence etmeyi bırakıp basamakları ikişer ikişer çıkarak odasında onu bekleyen Ada'ya katıldı. Kızıma bütün işi tek başına yapmamasını söyleyecektim ama havaya konuşacağımı biliyordum. Benim de açmam gereken altmış koli vardı hâlâ. Yani iş hallolduğu sürece nasıl hallolduğu önemli değildi.

Bu evi alabildiğimiz için inanılmaz şanslıydık. Muhitte bunun yarısı kadar bile güzel olmayan yarım düzine eve verdiğimiz tekliflerin hiçbiri kabul edilmemişti. Bu kadar yüksek puanlı devlet okullarının bulunduğu bir yerde bu hoş, eski çiftlik evini alabileceğimiz aklımın ucundan bile geçmezdi. Emlakçımız arayıp evin bizim olduğunu söylediğinde neredeyse ağlayacaktım. Hem de istenilen ücretin yüzde on daha azına!

Evren biraz şansı hak ettiğimizi düşünmüş olmalıydı.

Pencereden evin önündeki sokağa park etmiş nakliye kamyonuna baktım. Bizimkinden başka iki evin daha olduğu küçük bir çıkmaz sokakta oturuyorduk ve karşı evin penceresinde birinin silüetini görebiliyordum. Yeni komşum olmalıydı. Arkadaş canlısı biri olmasını umdum.

Nakliye kamyonunun içinden pat diye bir ses gelince ne olduğuna bakmak için sokak kapısını açtım. Tam dışarı koşmuştum ki kocamın taşınmamıza yardıma gelen arkadaşlarından biriyle kamyondan indiğini gördüm. Aslında ben bir nakliye

firmasıyla anlaşmak istemiştim ama kocam arkadaşlarının yardımıyla halledebileceğinde ısrar etmişti. Hem doğruyu söylemek gerekirse ev kredisini ödemek istiyorsak bundan böyle her kuruşun hesabını yapmalıydık. İstenilen fiyatın yüzde on altında aldıysak bile hayallerimizin evi öyle ucuz değildi.

Oturma odamıza koyacağımız kanepenin bir ucu, tişörtü terden sırılsıklam olmuş kocamın ellerinin arasındaydı. Yüzümü buruşturdum çünkü kırklı yaşlarında ihtiyacı olan en son şey belini incitmekti. Taşınma sürecini planlarken bu endişemi ona açtığımda duyduğu en saçma şeymiş gibi davranmıştı. Hâlbuki ben iki haftada bir belimi incitiyordum. Üstelik kanepe kaldırmaktan da değildi. O işi *hapşırırken* hallediyordum.

"Lütfen dikkatli olur musun, Enzo?" dedim.

Enzo dönüp bana baktı ve sırıttığında içim eridi. Bu normal miydi? On bir yılı aşkın süredir evli olmalarına rağmen hâlâ kocalarını görünce dizlerinin bağı çözülen başka kadınlar da var mıydı?

Yok muydu? Ben tek miydim?

Yani tamam, adama *her dakika* ölüp bitmiyordum. Ama beni hâlâ etkiliyordu. Açıklanamaz biçimde her yıl biraz daha seksi bir hâl alması da cabasıydı. (Oysa ben sadece yaşlanıyordum.)

"Dikkat ediyorum," dedi ısrarla. "Hem bu kanepe ne ki? Çok hafif! Yok gibi."

Kanepenin öbür ucunu tutan adam gözlerini devirdi. Ama doğrusunu isterseniz sahiden de öyle çok ağır bir kanepe değildi. IKEA'dan almıştık ve çöpte bulduğumuza kıyasla daha eli yüzü düzgündü. Eskiden Enzo, en iyi mobilyaların bizim apartmanın önündeki çöpten geldiğini iddia ederdi.

O zamandan beri biraz büyümüştük. Yani umarım.

Enzo'yla arkadaşı kanepeyi yeni güzel evimize götürürken ben bakışlarımı yeniden karşıdaki eve çevirdim. Locust Sokak, 13 Numara. Penceredeki kişi hâlâ bana bakıyordu. Evin içi

karanlık olduğundan pek bir şey göremiyordum ama o silüet hâlâ penceredeydi.

Biri bizi izliyordu.

Ama bunda endişe edecek bir şey yoktu. O evdeki insanlar yeni komşularımızdı ve şüphesiz bizi merak ediyorlardı. Eskiden ne zaman bizim apartmanın önünde nakliye aracı görsem camdan kimin taşındığını izlerdim, Enzo da bana güler, dikizlemeyi bırakmamı ve gidip kendimi tanıtmamı söylerdi.

Aramızdaki fark buydu.

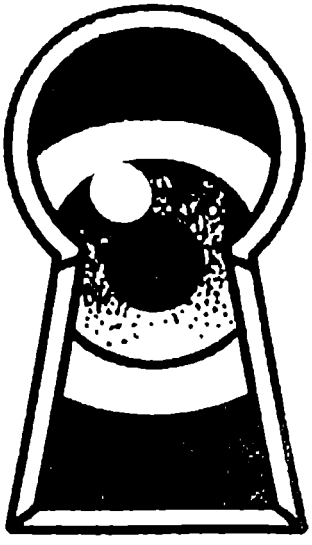
Eh, *tek* fark değildi tabii.

Davranış biçimimi değiştirmek ve daha dost canlısı kocam gibi olmak amacıyla silüete el salladım. Locust 13'te oturan yeni komşumla tanışabileceğimi düşünüyordum.

Fakat penceredeki kişi bana el sallamadı. Bunun yerine panjur birden kapandı ve silüet gözden kayboldu.

Mahalleye hoş geldin.

İKİ

Enzo son kolileri eve taşırken ben geniş bahçemizde durmuş, kocam burayı yeniledikten sonra nasıl görüneceğini hayal ederek eşyaları yerleştirme işinden kaçıyordum. Söz konusu bahçeler olduğunda Enzo tam bir sihirbaza dönüşüyordu; nitekim ilk tanışmamız da bahçe vasıtasıyla olmuştu. Bu bahçe kelleşmiş yerleri ve kum gibi ufalanan toprağıyla şu anda ümitsiz görünüyor olabilirdi ama bundan bir yıl sonra mahalledeki herkesi kendine hayran bırakacağına şüphem yoktu.

Ben hayallere dalmışken bitişiğimizdeki evin –Locust Sokak, 12 Numara– kapısı açıldı ve evden karamel rengi küt saçları olan bir kadın çıktı, üstüne dar, beyaz bir bluz, altına da kırmızı etek giymişti, ayaklarında birinin gözünü oymak için kullanılabilirmiş gibi görünen sivri topuklular vardı. (Neden aklım hep oraya gidiyordu?)

Karşı komşunun aksine bu kadın dost canlısı birine benziyordu. Selam vermek için coşkuyla el salladı ve evlerimizi birbirinden ayıran parke taşlı kısa yolu arşınlayarak yanıma geldi.

"Merhaba," dedi sevecen bir sesle. "Nihayet yeni komşularımızla tanışabileceğim için *çok* sevinçliyim. Ben Suzette Lowell."

Bana uzattığı manikürlü elini tuttuğumda bir kadından beklenmeyecek kadar acı verici bir güçle elimi sıktı. "Millie Accardi," dedim.

"Tanıştığımıza *çok* memnun oldum, Millie," dedi. "Burada yaşamaya bayılacaksın."

"Bayıldım bile," dedim içtenlikle. "Ev harika."

"Ah, öyledir." Suzette başını aşağı yukarı salladı. "Uzun zamandır boş duruyordu çünkü bilirsin, böyle küçük evleri satmak zordur. Ama ben doğru ailenin çıkageleceğini biliyordum."

Küçük mü? Bu kadın bizim güzel evimizi *aşağılıyor* muydu? "Eh, ben çok sevdim."

"Tabii tabii. Kutu gibi, öyle değil mi? Bir de..." Bakışları orası burası dökülen ön basamaklara takıldı, gerçi Enzo elden geçireceğini söylemişti. "Rüstik. *Son derece* rüstik."

Pekâlâ, kesinlikle evi aşağılıyordu.

Ama umursamadım. Bu evi yine de seviyordum. Kibirli komşunun ne düşündüğü önemli değildi.

"Çalışıyor musun, Millie?" diye sordu. Mavi-yeşil gözlerini yüzüme dikmişti.

"Sosyal hizmetler görevlisiyim," dedim hafiften koltuklarım kabararak. Yıllardır bu işte çalışıyor olmama rağmen hâlâ kariyerimle gurur duyuyordum. Evet, çok yorucuydu, bedeni olduğu kadar ruhu da yıpratıyordu, üstelik maaşım da öyle pek tatmin edici sayılmazdı ama yine de seviyordum. "Sen çalışıyor musun?"

"Emlakçıyım," dedi benimkinden aşağı kalmayan bir gururla. Ah, evimizi emlakçı dilinde aşağılamasının sebebi şimdi anlaşılıyordu. "Piyasa şu sıralar çok hareketli."

Bu doğruydu. Derken Suzette'in bu evin satışında rol oynamadığını fark ettim. Madem emlakçıydı, o zaman neden komşuları evin satış işlerini ona vermemişti?

Enzo kollarının arasında başka kolilerle kamyondan indi, tişörtü hâlâ göğsüne yapışmış vaziyetteydi ve siyah saçları ıslan-

mıştı. O kolilerden birine kitaplarımı doldurduğumu ve fazla ağır olduğundan endişelendiğimi hatırlıyordum. Fakat Enzo şu anda sadece o koliyi taşımıyordu, üzerine başka bir koli daha koymuştu. Onu izlemek bile belimi ağrıtıyordu.

Suzette de onu izliyordu. Nakliye kamyonundan eve gidişini gittikçe genişleyen bir gülümsemeyle izledikten sonra bana dönüp, "Nakliyecin *acayip* seksiymiş," dedi.

"Aslına bakarsan," dedim, "o benim kocam."

Ağzı bir karış açık kaldı. Anlaşılan kocamı evden daha çok beğenmişti. "Gerçekten mi?"

"Hı hı." Enzo kolileri oturma odasına bırakmış, kalanları almak için yeniden dışarı çıkıyordu. Nasıl bu kadar enerjisi vardı? Kamyona varmasına kalmadan el ederek yanıma çağırdım. "Enzo, gel yeni komşumuz Suzette'le tanış."

Suzette hızlıca bluzunu çekiştirdi ve karamel saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Elinde olsa cep aynasından yüzünü gözünü kontrol edip rujunu tazeleyeceğinden emindim. Ama bunları yapacak vakti yoktu.

Hevesle elini uzatırken heyecan dolu bir sesle, "Merhaba!" dedi. "Tanıştığıma çok memnun oldum. Enzo'ydu, değil mi?"

Enzo kadının elini tuttu ve ona gözlerinin kenarlarını kırıştıran geniş bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Evet, Enzo. Sen de Suzette'sin sanırım?"

Suzette başıyla onaylarken kıkırdadı. Tepkisi biraz abartılıydı ama dürüst olmak gerekirse Enzo da cazibesini konuşturuyordu. Kocam yirmi yıldır bu ülkede yaşıyordu ve akşam yemek masasında sohbet ederken aksanı belli bile olmazdı. Fakat cezbedici olmak istediğinde onu bir silaha dönüştürür, ülkeye yeni ayak basmış gibi konuşmaya başlardı. Ya da onun diyeceği şekilde "ülkeye var yeni gelmek" gibi.

"Buraya kesinlikle bayılacaksınız," diye güvence verdi Suzette. "Çok sessiz sakin bir çıkmazdır."

"Şimdiden bayıldık bile," dedim.

"Ayrıca eviniz çok şirin," dedi, evimizin onunkinden ciddi ölçüde küçük olduğunu belirtmenin bir başka yaratıcı yolunu daha bularak. "Siz ve çocuklarınız için mükemmel olacak, bilhassa da bir ufaklık daha geliyorken."

Bunu söylerken imalı imalı karnıma baktı ama orada kesinlikle bir ufaklık daha *yoktu*. Orada dokuz yıldır bir ufaklık olmamıştı.

En kötüsü de Enzo başını hızla çevirip bana baktığında, Nico'yu acil sezaryenle doğururken tüplerimi bağlattığımı *gayet iyi bilmesine* rağmen yüzünde beliren o heyecan dolu ifadeydi. Başımı eğip karnıma baktığımda gömleğimin talihsiz biçimde şişik durduğunu fark ettim. Utançtan yerin dibine girmek istiyordum.

"Hamile değilim," dedim hem Suzette'e hem de kocama.

Suzette bir elini kırmızı rujlu ağzına kapadı. "Aman Tanrım, *çok* özür dilerim. Ben sandım ki..."

"Önemli değil," dedim daha da batırmadan önce sözünü keserek. Doğrusunu isterseniz bedenimi seviyordum. Yirmili yaşlarımdayken sıskanın tekiydim ama şimdilerde nihayet sergileyecek kadınsı kıvrımlarım vardı ve bunları kocamın da sevdiğini söyleyebilirdim.

Yine de bu gömleği atacaktım.

"İki çocuğumuz var." Enzo, Suzette'in aşağılamasından bihaber, kolunu omzuma doladı. "Oğlumuz Nico ve kızımız Ada."

Enzo iki çocuğumuzla da sonsuz gurur duyuyordu. Harika bir babaydı ve oğlumuzu doğururken ölümle burun buruna gelmemiş olsaydım beş çocuk daha isterdi. Aslında evlat edinmek ya da koruyucu ailelik yapmak isterdik fakat geçmişim bunlara müsaade etmiyordu.

"Senin çocuğun var mı, Suzette?" diye sordum.

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirirken başını salladı. "Tabii ki yok. Annelik bana göre değil. Kocam Jonathan'la çocuksuz gayet mutluyuz."

Harika, kendi kocası vardı. Benimkinden uzak durabilirdi.

"Ama karşınızdaki evde küçük bir oğlan var," dedi. "Üçe gidiyor."

"Nico da üçe gidiyor," dedi hevesle Enzo. "Onları tanıştırsak mı?"

Buraya taşındığımızda eğitim yılının ortasında çocukları okuldan almak zorunda kalmıştık. İnanın bana, iki ilkokul çocuğunu martın ortasında sınıflarından ayırmak kadar kötü bir şey yoktur. Vicdanım hiç rahat etmemişti ama bir yandan kredi ödeyip diğer yandan okul kapanana kadar kira ödemeye devam edecek maddi gücümüz yoktu, dolayısıyla seçme şansımız da yoktu.

Babası gibi dışa dönük olan Nico hiç karşı çıkmamıştı. Ona göre bu değişiklik, bir sınıf dolusu yeni çocuğu maskaralıklarıyla etkileyebileceği eğlence dolu bir macera olacaktı. Ada da haberi sakin karşılamıştı ama daha sonra onu odasında iki en yakın arkadaşından ayrılacağı için ağlarken bulmuştum. Sonbahara kadar ikisinin de buraya alışmış olmasını ve eğitim yılının ortasında taşınma travmasını tamamen atlatmış olmalarını umuyordum.

"Tanıştırmayı deneyebilirsin tabii." Suzette omzunu silkti. "Ama orada oturan kadın, yani Janice pek dost canlısı değildir. Oğlunu durağa götürmek dışında evden neredeyse hiç çıkmaz. Onu çoğunlukla penceresinden dışarıyı izlerken görüyorum. *Tam* bir merak kumkuması."

"Ya," dedim, Janice'ın evden hiç çıkmadığı hâlde nasıl bu kadar işgüzar olabildiğini merak ederek.

Locust Sokak 13 Numara'ya baktım. Öğle vakti olmasına ve sakinleri evde olmasına rağmen bütün pencereler karanlıktı.

"Umarım evinize sağlam panjurlar almışsınızdır," dedi Suzette. "Zira Janice'ın manzarası harika."

Enzo'yla aynı anda başımızı çevirip yeni evimize baktık, hiçbir pencerede panjur ya da perde olmadığı ikimize de aynı anda dank etmişti. Bunu nasıl gözden kaçırmıştık? Kimse bize panjur almamızı söylememişti! Daha önce oturduğumuz evlerin hepsinde zaten vardı!

Enzo kulağıma, "En kısa zamanda alacağım," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

Çıplak pencerelerimiz karşısında sudan çıkmış balığa dönmemiz Suzette'i eğlendirmişe benziyordu. "Emlakçınız size panjur almanızı hatırlatmadı mı?"

"Hatırlatmamış demek ki," diye mırıldandım.

Sanırım, *Emlakçınız olsaydım ben size hatırlatırdım*, demek istiyordu. Ama bunun için artık çok geçti. Bir süreliğine panjursuz kalacaktık.

"İsterseniz size harika bir panjur firması önerebilirim," dedi. "Geçen sene bizim evi onlara yaptırdık. Birinci ve ikinci kata petekli olanlardan, tavan arasına da şu sevimli jaluzilerden taktılar."

Böyle bir şeyin ne kadar tutacağını hayal dahi edemiyordum. Bizim bütçemizi katbekat aşardı, orası kesin.

"Yok, teşekkürler," dedi Enzo. "Ben halledeceğim."

Suzette ona göz kırptı. "Halledersin tabii."

Gerçekten mi? Kadının gözümün önünde kocama asılmasından tiksinmeye başlamıştım. Bunu yapan tek kadın o değildi belki ama Tanrı aşkına, biz komşuyduk. Biraz daha düşünceli davranamaz mıydı? İçimden bir ses ağzının payını vermemi söylüyordu ama buraya taşınır taşınmaz düşman kazanmak istemiyordum.

"Ayrıca," dedi, "ailenizi akşam yemeğine davet etmek istiyordum. İkinizi tabii ama... isterlerse çocuklar da gelebilirler." Çocuklarımızın evine girmesi düşüncesi pek hoşuna gitmemiş

gibiydi. Üstelik daha Nico'nun bir odaya girdikten sonraki beş dakika içinde o odada bulunan pahalı şeyleri kırma eğiliminde olduğunu bile bilmiyordu.

"Geliriz tabii, harika olur," dedi Enzo.

"Şahane!" Suzette, Enzo'ya ışıldayan gözlerle bakıyordu. "Yarın akşama ne dersiniz? Mutfağı yerleştirmeniz daha birkaç gün sürer, bize gelerek yemek stresinden kurtulmuş olursunuz."

Enzo kaşlarını kaldırarak bana baktı. Söz konusu sosyal etkinlikler olduğunda bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı ama ben içe dönük biriydim, bu yüzden kabul etmeden önce bana danışması hoşuma gitmişti. Doğrusunu isterseniz koca bir akşamı bu kadınla geçirme fikrinden nefret ediyordum. Biraz *abartılı* biriydi. Ama burada yaşayacaksak komşularla iyi geçinmek zorundaydık, öyle değil mi? Normal banliyö aileleri öyle *yapmaz* mıydı? Hem birbirimizi doğru düzgün tanıdıktan sonra o kadar da kötü gelmezdi belki.

"Tabii," dedim. "Çok seviniriz. Long Island'da oturan pek kimseyi tanımıyoruz."

Suzette başını geriye atarak kahkaha koyverince inci gibi dişleri ortaya çıktı. "Ah, Millie..."

Enzo'ya baktığımda omzunu silkti. İkimiz de bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamamıştık. "Ne oldu?"

"Az önce söylediğin şeyin farkında bile değilsin," dedi kıkırdayarak. "'Long Island'da *oturan*' denmez."

"Denmez... denmez mi?"

"Hayır!" Bana inanamıyormuş gibi başını salladı. "Long Island'da *yaşarsın*. Bir adada oturulmaz. Bu kulağa çok cahilce geliyor. Şu anda Long Island'da *yaşıyorsun*."

Enzo koyu renkli saçlarını kaşıyordu. Bu arada, bir tane bile beyaz teli yoktu. Öte yandan Clairol olmasa ben Nico doğduğundan bu yana bembeyaz saçlarla gezerdim. Ama Enzo'nun sadece sakalı uzadığında ortaya çıkan birkaç beyaz teli vardı, o kadar. Bunu ona da söylediğimde saçlarının arasını

didik didik ederek bir tane beyaz tel bulup bana göstermişti, sanki bu bir şey kanıtlarmış gibi.

"Anlamıyorum," dedim. "Yani insanlar Hawaii'de *yaşadıklarını* mı söylemeliler? Ya da Staten Island'da?"

Yüzü düştü. "Şey, Staten Island bambaşka bir mesele."

Enzo'yla göz göze gelmeye çalıştım ama bu konuşma onu epey eğlendirmişe benziyordu. "Eh, Long Island'da *yaşamaktan* son derece mutluyuz, Suzette. Yarın akşam size yemeğe gelmeyi de iple çekiyoruz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Gelirken bir şey getireyim mi?" diye sordum.

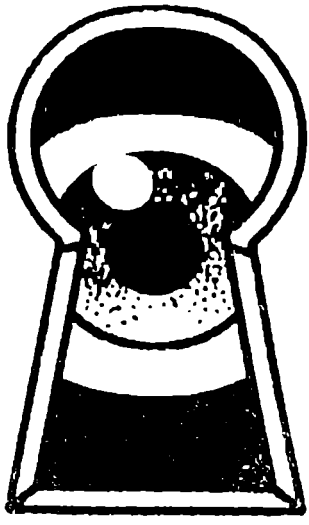
"Ah." İşaret parmağını çenesine pat pat vurdu. "Tatlı getirebilirsin."

Harika. Şimdi Suzette'in standartlarına uygun bir tatlı bulmak zorundaydım. Bir kutu Oreo iş görmezdi muhtemelen. "Tamamdır!"

Suzette topuklu ayakkabılarını parke taşlarına vura vura kendi çok daha büyük evine dönerken midemde tuhaf bir çalkalanma oldu. Bu evi aldığımızda çok heyecanlıydım. Yıllarca küçücük dairelerde yaşadıktan sonra nihayet hayallerimdeki eve kavuşmuştum.

Ama ilk defa buraya taşınarak korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

ÜÇ

Akşam dördümüz mutfak masamızda yemek yiyorduk. Mutfak masası derken ne demek mi istiyordum? *Mutfağımıza sığan* bir masa. Evet, kocaman bir masanın sığacağı kadar geniş bir mutfağımız vardı artık. Oysa bundan önceki mutfağımıza ben zor sığıyordum.

Posta kutumuza menü bırakmış bir restorandan Çin yemeği söylemiştik. Ben öyle yemek seçen biri değildim, Enzo da değildi. Yemeyeceği tek şey İtalyan yemekleriydi. Hiçbir restoranın hakkıyla yapamadığını, hep hayal kırıklığına uğradığını söylüyordu. Ama hazır pizza yiyordu çünkü ona göre hazır pizza İtalyan yemeği değildi.

Ada da onun gibi önüne ne konsa yerdi ama Nico çok seçiciydi. Bu yüzden biz dana etli noodle ve brokolili dana eti yerken oğluma hafif tereyağlı ve bol tuzlu pilav yapmıştım. Şu anda damarlarında tereyağlı pilav dolaştığına şüphem yoktu.

"Yeni evimizde ilk yemeğimiz," diye belirttim gururla. "Nihayet mutfak masamızın siftahını yaptık."

"Neden o kelimeyi kullanıp duruyorsun, anne?" dedi Nico. "Neden her şeyin siftahını yaptığımızı söyleyip duruyorsun?"

Doğrusunu isterseniz Nico'nun şimdiye kadar "siftah" kelimesini kullandığımı duyduğunu hiç sanmıyordum ama son birkaç saat içinde en az beş kez kullanmıştım. Kanepede otururken oturma odasının siftahını yaptığımızı söylemiştim. Sonra Nico beyzbol topuyla arka bahçeye çıktığında ona bahçemizin siftahını yaptığını söylemiştim. Bir ara tuvaletin siftahını yaptığımdan da bahsetmiş olabilirdim.

"Annen ev konusunda çok heyecanlı." Enzo masanın üstünden uzanarak elimi tuttu. "Hakkı da var. Burası çok güzel bir ev."

"Güzel *sayılır*," dedi Nico. "Ama keşke kırmızıya boyalı olsaydı. Üstünde de sarı kemerler."

Pekâlâ, galiba oğlum bana McDonald's'ta yaşamak istediğini söylüyordu.

Ama umursamadım. Bu evi onlar için almıştık. Bronx'tayken küçücük bir dairede tıkış tıkış yaşıyorduk ve Ada eve dönerken erkekler ona laf atmaya başlamışlardı. Şimdiyse harika bir okul bölgesinde oturuyorduk ve çocuklar arka bahçede dilediklerince oynayabilir, saldırıya uğramaktan korkmadan mahallede dolaşabilirlerdi. Henüz kıymetini bilmeseler de ikisi için yaptığımız en iyi şey buraya taşınmaktı.

"Anne?" Ada tabağındaki eriştelerle oynayınca pek bir şey yemediğini fark ettim. "Yarın okula başlayacak mıyız?"

Kara kaşlarını çatmıştı. İki çocuğum da tıpatıp babalarına benziyorlardı, o kadar ki sanki Enzo'nun klonuydular, ben de onları doğuran kuluçka makinesiydim. Simsiyah saçları ve yüzünün yarısını kaplayan iri kahverengi gözleriyle Ada çok güzel bir kızdı. Enzo onun kız kardeşi Antonia'ya benzediğini söylüyordu. Ada şimdi çocukluktan yetişkinliğe geçiş dönemindeydi ve çok yakında bakanın dönüp bir daha bakacağı güzeller güzeli bir kadın olacaktı. O gün geldiğinde Enzo'nun elinde beyzbol sopasıyla dolaşmaya başlayacağından emindim. Sorsanız kabul etmezdi ama kızımıza karşı aşırı korumacıydı.

"Okula başlamaya hazır hissediyor musun?" diye sordum Ada'ya.

Başını hayır dercesine sallasa da "Evet," dedi.

"Bahar tatillerinin sonu," diye hatırlattım. "Yani bir haftadır birbirlerini görmüyorlar. Muhtemelen kimse kimseyi hatırlamaz bile."

Ada birazcık bile gülmediyse de Nico kıkırdadı.

"Yarın ben bırakırım sizi," dedi Enzo. "Benim kamyoneti alırız."

Ada'nın gözleri ışıldadı çünkü babasının kamyonetine binmeye bayılıyordu. "Öne oturabilir miyim?"

Enzo kaşlarını kaldırarak bana baktı. Çocukları şımartmayı seviyordu ama bana danışmadan hareket etmemesine minnettardım.

"Aslında, tatlım," dedim, "şimdilik ön koltuk için hâlâ küçüksün. Ama yakında oturabileceksin."

"Ben yarın servisle gitmek istiyorum!" dedi Nico. Geçen yıl ilkokula çok yakın oturduğumuzdan servise binmesine gerek olmamıştı. Dolayısıyla şimdi "servise binmeyi", Umpa Lumpalarla dolu bir çikolata fabrikasını ziyaret etmekle eş değer bir deneyim olarak görüyordu. Aklı fikri bundaydı. "Lütfen, anne?"

"Olur," dedim. "Ada, sen babanla gitmek istiyorsan..."

"Yok," dedi kararlılıkla, "Nico'yla beraber servise binerim."

Küçük kızım hakkında kesin olarak söyleyebileceğim bir şey varsa o da kardeşine karşı aşırı korumacı olduğuydu. Eve yeni bebek geldiğinde diğer çocukların kıskançlığa kapıldığını duymuştum fakat Ada, Nico'yu görür görmez âşık olmuştu. Bütün oyuncaklarını bir kenara bırakıp Nico'yla ilgilenmeye başlamıştı. Hatta Nico'yu kucağında biberonla beslerken çekilmiş diş kamaştıracak kadar tatlı fotoğrafları vardı.

"Bir de..." Nico ağzına bir kaşık dolusu pilav daha götürdü ama yalnızca yüzde seksen kadarı dudaklarının arasından ge-

çebildi. Kalanı kucağını ve yeri boyladı. "Evcil hayvan alabilir miyim, anne? Lütfen?"

"Şey," dedim.

"Biraz daha büyüdüğümde ve daha fazla *sorumluluk sahibi* olduğumda evcil hayvanım olabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı.

Eh, biraz daha büyüdüğü *kesindi*. Ama sorumluluk sahibi kısmı...

"Köpek mi?" diye hevesle sordu Ada.

"Köpek sahiplenmeyi düşünmeden önce arka bahçeyi çitle çevirmemiz gerek," dedim onlara. Hem de ailemize yeni bir fert eklemeden evvel maddi durumumuzun daha elverişli olmasını istiyordum.

"O zaman kaplumbağa alabilir miyiz?" diye önerdi Ada.

İçim ürperdi. "Hayır, lütfen kaplumbağa istemeyin. Kaplumbağalardan *nefret ederim*."

"Ben köpek ya da kaplumbağa istemiyorum," dedi Nico. "Peygamberdevesi istiyorum."

Ağzımdaki brokoli tomurcuğu az kalsın boğazıma kaçıyordu. "*Ne* istiyorsun?"

"Aslında ondan iyi evcil hayvan olur," diye söze karıştı Enzo. "Bakması çok kolay."

Aman Tanrım. Enzo, Nico'nun o korkunç şeyi evimize getirmek istediğini *biliyor* muydu? "Olmaz. Peygamberdevesi filan almıyoruz."

"Ama neden anne ya?" diye üsteledi Nico. "Bir kere çok havalı hayvanlar. Odamda bakarım, görmezsin bile. Tabii görmek istersen orası ayrı."

O sevimli gülümsemesini takındı. Şu anda acayip tatlı, yusyuvarlak bir yüzü vardı ve ön dişlerinin arası açıktı. Ama bundan altı yedi yıl sonra, tıpkı babasının biz sevgili olmadan önce yaptığı gibi çok canlar yakacaktı.

"Görüp görmemem önemli değil," dedim. "Orada olduğunu bileceğim."

"Kapalı tutarız," dedi Enzo, bana o gülümsemenin kendi versiyonuyla bakarak. Kahretsin, kocam bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı?

"Neyle besleniyor?" diye sordum.

"Sinekle," dedi Nico.

"Olmaz." Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Böyle bir şey yapmayacağız."

"Merak etme," dedi Nico. "Onlar *uçamayan* sinekler."

"Uçamadıkları için *yürüyorlar*," diye şaka yaptı Enzo.

"Hiçbir masrafı da olmayacak," diye ekledi Nico. "Sinekleri kendimiz büyüteceğiz."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Enzo masanın altından dizimi sıktı. "Millie, çocukları okullarından alıp buraya getirdik. Nico peygamberdevesi istiyorsa..."

Tabii tabii. *Kendisi* de peygamberdevesi istiyordu. Tam da onun havalı bulacağı türde bir şeydi.

Bana arka çıkması için Ada'ya baktım ama tabağındaki erişteleden küçük yığınlar yapmakla meşguldü. Erişteleriyle adını yazıyordu. Normalde yemeğiyle oynamazdı, demek ki sahiden kaygılıydı.

"Diyelim ki kabul ettim," dedim, "peygamberdevesini nereden bulacağız ki?"

Enzo'yla Nico beşlik çaktılar. Eve getirecekleri böcekten bu kadar korkuyor olmasaydım bunu çok sevimli bulurdum.

"Peygamberdevesi yumurtası alacağız," diye açıkladı Nico. Tanrım, ne zamandır bu meseleyi konuşuyorlardı? Gayet sağlam bir plan yapmış gibiydiler. "Sonra o yumurta açılacak ve yüzlerce peygamberdevesi çıkacak."

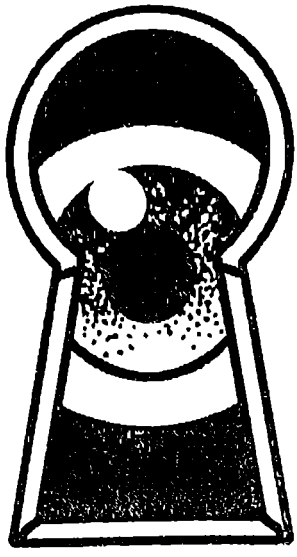
"Yüzlerce..."

"Ama sorun yok," diye ekledi hızlıca Enzo. "Birbirlerini yedikleri için normalde geriye yalnızca bir iki tane kalıyor."

"Sonra da onların siftahını yapacağız," dedi Nico. "Tamam mı, anne?"

Kusursuz gördüğü bu çıkmazda bir peygamberdevesinin yanı sıra bir koloni uçamayan sinek olduğunu öğrendiğinde Suzette Lowell'ın yaşayacağı dehşeti hayal ettim, ki bu, durumun tek eğlenceli yanıydı. Pekâlâ, sanırım buna müsaade edecektim. Ama Tanrı'ya yemin olsun, güzeller güzeli yeni evimi sinekler basarsa Nico'nun kendine yeni bir yer araması gerekecekti.

DÖRT

Bir koli daha açarsam kusacaktım.

Herhâlde beş milyar koli açmıştım. Bu tahminde bulunurken hiç abartmıyordum. Şimdi de ebeveyn banyosunun ortasında durmuş, üzerine keçeli kalemle "BANYO" yazdığım koliye bakıyordum ama içimde koliyi açmaya dair gram istek yoktu. Hem de o kolide mühim banyo gereçleri olmasına rağmen. Bu gece dişlerimi parmağımla fırçalasam olmaz mıydı?

Gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydum ve bir an sonra Enzo kapıdan içeri başını uzattı. BANYO kolimle öylece dikildiğimi görünce gülümseyip, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Omuzlarım düştü. "Kolileri açıyorum."

"Bütün gece uğraştın," diye hatırlattı. "Yeter bu kadar. Yarın devam ederiz."

"Ama bunlara *ihtiyacımız* var. Banyo gereçleri."

Enzo bırakmam için dil dökmeye devam edecekmiş gibi görünüyordu ama sonra vazgeçti. Elini giymekten eskittiği kot pantolonunun cebine atıp her zaman yanında taşıdığı çakıyı çıkardı. O çakıyı ona çocukken babası vermişti ve üzerinde adının baş harfleri yazıyordu: EA. Neredeyse kırk yıllık olma-

sına karşın Enzo onu sürekli bilediğinden jilet gibi keskindi, nitekim banyo gereçlerinin içinde bulunduğu koliyi bir arada tutan bandı kolayca kesti.

İki koldan koliyi boşaltmaya başladık. Dizlerimin bağını çözen bu adamla ilk tanıştığımda, birlikte bir banyonun ortasına çökmüş, sabun kalıpları ve yapış yapış şampuan şişeleri karıştırdığımız bir gelecek aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama tuhaf biçimde Enzo ev hayatını seve seve benimsemişti.

Birlikte yaşamaya başlayalı daha bir yıl olmamışken, aksatmadan doğum kontrol hapı kullanmama rağmen reglim gecikmişti. Enzo'ya söylemekten ödüm kopmuştu ama o sevinçten havalara uçmuştu. *İşte şimdi gerçek bir aile olacağız!* demişti. Hem ebeveynleri hem de kız kardeşi vefat ettiğinden kendi ailesini kurmanın onun için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir ay sonra evlenmiştik.

Ve şimdi, on yıldan fazla bir zaman sonra, kendim için hiç hayalini kurmadığım banliyö hayatını yaşıyordum. Ne Enzo'yla kurmuştum bu hayali ne de *bir başkasıyla*. Çoğu insan yaşadığım hayata sıkıcı derdi ama ben seviyordum. Başından beri tek istediğim sıradan, sessiz sakin bir yaşam sürmekti. Buna ulaşmam çoğu insanınkinden uzun sürmüştü.

Enzo jiletleri de çıkardığında koli nihayet tamamen boşaldı. Bitirmiştik. Tamam, evde açılacak beş milyar koli daha vardı ama hiç değilse biri eksilmişti ve şimdi geriye beş milyar eksi bir kalmıştı. Gelecek otuz kırk yılda hepsini açmayı bitireceğimizi umuyordum.

"Tamamdır," dedi Enzo. "Bugünlük işimiz bitti."

"Evet," diye onayladım.

Omzunun üstünden yeni çarşaf serilmiş çift kişilik yatağa baktı, sonra sırıtarak bana döndü.

"Ne?" dedim onunla şakalaşarak. "Yatağın siftahını yapmak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi. "Onu *kirletmek* istiyorum."

Kahkaha attım ama Enzo'nun beni kollarının arasına almasıyla kahkaham yarıda kesildi. Kocam eşikten geçerek beni muhteşem yeni yatak odamızdaki yatağımıza götürdü. Ona beline dikkat etmesini söylerdim ama iki katım ağırlığında (umarım) koliler taşıdığını hatırlayınca ne yaptığını bildiğini varsaydım. Yatağa ulaşana kadar durmadı ve ulaştığımızda beni çarşafın üzerine attı.

Enzo tişörtünü çıkarıp üstüme uzandı ve boynumu öpmeye başladı ama kendimi ne kadar âna kaptırmak istesem de bakışlarım yatağın hemen yanındaki iki büyük pencereye kayıp duruyordu. Neden panjur almamıştık? Hangi aptal pencerelerinin kapalı olduğundan emin olmadan bir eve taşınırdı?

Yatakta yattığım yerden karşıdaki evi net biçimde görebiliyordum. Pencereleri karanlıktı ama üst kattaki odalardan birinde bir hareketlenme gördüm. Daha doğrusu gördüğümü sandım.

Enzo kaskatı kesildiğimi fark ederek geri çekildi. "Ne oldu?"

"Pencereler," diye mırıldandım. "İçerisi olduğu gibi görünüyor."

Başını kaldırıp pencereden Locust Sokak 13 Numara'ya baktı. "Işıkları kapalı. Yatmışlar."

Pencereden eve baktığımda bu sefer hiçbir hareket görmedim. Ama öncesinde görmüştüm. Bir saniye önce orada bir hareketlilik vardı. Bundan emindim. "Ben yattıklarını sanmıyorum."

Enzo bana göz kırptı. "O zaman onlara güzel bir gösteri yapalım."

Ona uzun uzun baktım.

"Tamam, tamam," diye söylendi. "O zaman ışıkları kapayalım?"

"Olur."

Enzo üstümden kalkıp elektrik düğmesine basmaya gitti ve bir süre sonra oda karanlığa büründü.

Bakışlarımı çıplak pencereden alamayarak çarşafın üzerinde kıpırdandım. "Bu evi neden bu kadar ucuza aldığımızı hiç merak ediyor musun?"

"Ucuz mu?" diye çıkıştı Enzo. "Depozitosunu verebilmek için bütün birikimimizi kullandık! Krediyse..."

"Ama istedikleri fiyatın altında aldık," diye hatırlattım. "Başka *hiçbir* ev fiyat düşürmedi."

"Ama burası onarım gerektiriyordu."

"Diğerleri de gerektiriyordu." Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Ama hiçbirinin açık artırmasını kazanamadık."

Enzo bana bezginlikle baktı. "Sana hayalindeki evi aldık, şimdi hayalindeki evi beğenmiyor musun? Şansımız yaver gitti işte! Buna inanması neden bu kadar zor?"

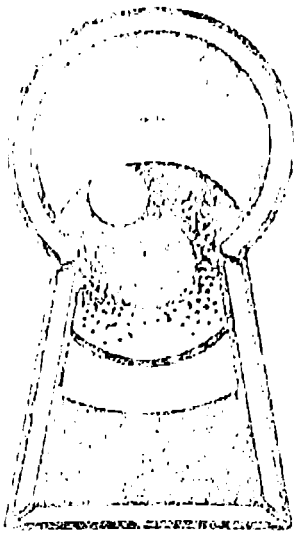
Çünkü dürüst olalım, benim şansım hiçbir zaman yaver gitmezdi.

"Millie..." Enzo karşı koyamadığımı bildiği o boğuk sesiyle konuşuyordu. "Bırak da hayalimizdeki evin tadını çıkaralım. Olmaz mı?"

Yeniden yanıma uzandığında artık cazibesine karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Yine de son bir kez pencereden dışarı baktım ve sokağın karşısında olmasına rağmen bir çift göz gördüğüme yemin edebilirdim.

Bizi izliyordu.

BEŞ

Çocuklar yeni okullarına başlayacaklardı.

Ada ilk gün için seçtiğim elbiseyi giymişti. Kolsuzdu ve açık pembeydi, oğlum giyiyor olsaydı daha sokak kapısından çıkmadan leş gibi olurdu ama Ada bu elbiseyi çok seviyordu ve temiz tutmayı başaracağından şüphem yoktu. Nico'ya gelince, yırtığı pırtığı olmayan temiz kıyafetler giyebilmiş olmasına seviniyordum.

Bana okul servisinin Locust Sokak 13 Numara'nın önünde durduğu söylendiğinden çocukları kapıdan çıkarıp Locust Sokak 12 Numara'da oturan Suzette'in evinin önünden geçirerek dünden beri panjursuz pencerelerimizden bizi gözetlediğine emin olduğum komşunun evinin önüne götürdüm. Sahiden de durakta bir kadınla küçük bir çocuk bekliyordu ama hiç de umduğum gibi değillerdi.

Öncelikle kadın düşündüğümden daha yaşlıydı. Çocuklarımın arkadaşlarının anneleri arasında en genci ben değildim ama bu kadın *benim* annem olacak yaştaydı. Tel tel olmuş ak saçları ve pençeyi andıran cılız parmaklarıyla sıska biriydi. Ayrıca Suzette bana oğlunun Nico'yla yaşıt olduğunu söylemişti ama

kadının yanındaki çocuk benim oğlumdan en az iki yaş küçük görünüyordu. O da annesi kadar sıskaydı ve sıcak bir bahar günü olmasına rağmen inanılmaz kaşındırıcı ve rahatsız edici görünen kalın, balıkçı yaka bir yün kazak giymişti.

Elbette kadın oğlanın annesi olmayabilirdi. Belki de büyükannesiydi. Büyükannesi olacak yaşta göründüğü kesindi. Ama bunu ona hayatta sormazdım. Ben Suzette değildim. Yeni tanıştığınız birine soramayacağınız şeyler vardı, mesela "Hamile misin?" gibi. (Aptal bol gömlek.)

Yanlarına yaklaştığımda kadın kemik çerçeveli gözlüğünün ardından gözlerini kısarak bana baktı. Gözlüğüne takılı gümüş zincir dikkatimi çekti, ki bu hep yaşlılarla bağdaştırdığım bir şey olmuştu. Gerçi Ada'nın Bronx'taki arkadaşlarından birinde de vardı, yani yeniden moda olmuş olabilirdi.

"Merhaba!" dedim neşeyle, bu kadınla arkadaş olmaya kararlıydım. Bundan böyle Long Island'da oturacağımız için buradaki herkesle arkadaş olmak istiyordum. Pardon, *yaşayacağımız* diyecektim...

Kadın daha ziyade dudak bükmeyi andıran yarım ağız bir gülümsemeyle bana baktı ve hayatımda duyduğum en duygusuz sesle, "Merhaba," dedi.

"Benim adım Millie," dedim.

Gözlerinde bomboş bir bakışla beni uzun uzun süzdü. Şu anda onun da bana kendi adını söylüyor olması gerekirdi ama belli ki onun böyle bir görgü kuralından haberi yoktu.

"Bunlar da Nico ve Ada," dedim.

Sonunda bir elini küçük oğlanın omzuna koydu. "Spencer," dedi. "Ben de Janice."

Çocuk birdenbire kıpırdanınca sırt çantasının altında kancaya benzer bir şey göründü ve o kancaya ucunu kadının tuttuğu bir şey takılıydı. Aman Tanrım, bu bir tasmaydı! Zavallı çocuğa tasma takmıştı!

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Yoksa *cici köpek* mi demeliydim? "Spencer'ın... üçe gittiğini duydum?"

Öyle olması imkânsız görünüyordu. Bu küçük oğlan yaşıtlarına göre ortalama boyda olan Nico'dan neredeyse bir kafa boyu kısaydı. Ama oğlan, yani Spencer başıyla onayladı. "Evet."

"Süper!" Nico'nun gözleri parladı. "Benim öğretmenim Bayan Cleary diye biri. Seninki hangisi?"

"Seninki *kim*?" diye düzeltti Janice.

Nico koyu kahverengi gözlerini kırpıştırarak şaşkın şaşkın Janice'a baktı. "Başta bir insandan bahsettiğimi belirttim zaten," dedi tane tane konuşarak, Janice'ın aptal olduğunu düşünürmüş gibi. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Janice gramerini düzeltmeye çalıştığını açıklayamadan önce Spencer, "Benimki de!" diye bağırdı. "Benim öğretmenim de Bayan Cleary!"

Çocuklar heyecanlı heyecanlı sohbete tutuştuklarında mutlu oldum. Nico o kadar cana yakındı ki en utangaç çocuklarla bile arkadaşlık kurabiliyordu. Bu becerisini çok kıskanıyordum.

Janice'a *şunlara bak* dercesine gülümsedim. "Görünüşe göre Nico buradaki ilk arkadaşını buldu."

"Evet," dedi Janice, benimkinden çok daha düşük bir hevesle.

"Belki ara sıra beraber oynarlar?"

"Belki." Yüzünü kaplayan kırışıklar biraz daha belirginleşirken kaşlarını çattı. "Oğlunun aşıları tam mı?"

Bütün devlet okullarında aşı zorunluluğu vardı ve bunu onun da bildiğinden emindim. Ama olsun, suyuna gidecektim. "Evet."

"Peki grip aşısı?"

Grip mevsimi başlamamıştı bile ama neyse. "Evet."

"Kusura bakma ama ne kadar dikkatli olsak az," dedi. "Spencer çok narindir."

Neredeyse saydam teni ve o yün kazağın içinde kaybolan minicik bedeniyle sahiden de hayli narin görünüyordu. Ama Nico'yla konuşmaya başladığından beri yanaklarına renk gelmişti.

"Burada yeni olduğumdan hep beraber kaynaşalım isterim," dedim. "Kocam ve ben bu akşam Suzette ve Jonathan'la yemek yiyeceğiz."

"Ya." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "O kadının yanında kendini kollamanı tavsiye ederim." Gözlerinde bir şeyler bildiğini ima eden bir bakış vardı. "Ama bilhassa da o yakışıklı kocanı kolla."

Kastettiği şey hiç hoşuma gitmemişti. Evet, Suzette çok güzel bir kadındı ve evet, biraz fazla flörtözdü. Ama ben kocama güveniyordum; beni yan komşumuzla aldatmazdı. Janice'ın kendinde böyle bir yorum yapma hakkı bulması da hoşuma gitmemişti.

"Suzette... iyi birine benziyor," dedim kibarca, bu söylediğime inandığımdan pek emin olmasam da.

"Ama değil."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Neyse ki tam da o esnada servis geldi ve Janice oğlunun tasmasını çıkardı. (Gerçi beynine meynine GPS'li mikroçip yerleştirdiğinden şüphem yoktu ya, neyse.) Nico'nun bütün dikkati yeni arkadaşında olduğundan benim gözü yaşlı vedamı pek fark etmedi. Onu alnından öpmeme izin verdi ve hatta otobüsün basamaklarını çıkana kadar öpücüğümü silmeme nezaketi bile gösterdi. Öte yandan Ada bana sıkı sıkı sarıldı ve ben, *Keşke onu okula kendim götürseydim,* diye düşünmeye başlayana kadar da bırakmadı.

"Bir sürü arkadaşın olacak," diye fısıldadım kulağına. "Sen sadece kendin ol, yeter."

Ada bana kuşkulu gözlerle baktı. Of, bunu söylediğime inanamıyordum. Birine kendisi olmasını söylemek, verilebilecek en kötü tavsiyeydi. Bana söylenmesinden *nefret ederdim.*

Ama bundan daha iyi bir tavsiyem de yoktu. Olsaydı daha çok arkadaşım olurdu zaten.

Keşke Enzo burada olsaydı. O Ada'nın yüzünü nasıl güldüreceğini bilirdi. Ama sabah erkenden bir peyzaj işine gitmişti, o yüzden yalnızdım.

"Akşamüzeri evde sizi bekliyor olacağım!" diye seslendim arkalarından. Okuldan geldiklerinde evde olduğumdan emin olmak için işten yarım gün izin almıştım ama ileride eve benden muhtemelen yarım saat, hatta bir saat erken geleceklerdi.

Servisin kapıları kapandı ve otobüs iki çocuğumu da alıp gitti. Evlatlarımdan ne zaman ayrı düşsem içimi saran o kaygı yine peyda olmuştu. Bir gün bu histen kurtulabilecek miydim? İçimde büyürlerken her şey çok daha kolaydı. Eh, Nico'ya hamileliğimin ikinci yarısında geçirdiğim, tüplerimi bağlatma kararı almamda etkili olan hayati riskli gebelik zehirlenmesini saymazsak tabii.

Otobüs ileride gözden kaybolduktan sonra başımı Janice'a çevirdiğimde kadının yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Bir sorun mu var?" diye sordum olabildiğince kibarca.

"Millie," dedi. "Eve bir başlarına dönmelerini ciddi ciddi beklemiyorsun, öyle değil mi?"

"Şey, bekliyorum." İki adımlık yerdeki evimi işaret ettim. "*Hemen şurada* oturuyoruz."

"Ne olmuş yani?" diye çıkıştı. "Biz de hemen şurada oturuyoruz," dedi kendi evini işaret ederek ki ev gerçekten de hemen arkamızdaydı. "Ama Spencer'ı bir saniye bile yalnız bıraktığımı göremezsin. Sapığın teki çocuğunun peşine düşerse göz açıp kapayıncaya kadar alır kaçırır."

Bu tehdidi yerine getirmenin ne kadar kısa süreceğini göstermek istercesine parmaklarını yüzüme doğru şaklattı.

"Ama burası son derece güvenli bir muhit," dedim ihtiyatla, okul çağındaki çocuğuna tasma takarak ne kadar saçma davrandığını açık açık yüzüne vurmak istemiyordum.

"Göstermelik güvenlik," diye tersledi. "Üç yıl önce sekiz yaşında bir oğlan çocuğunun kaçırıldığını biliyor muydun?"

"*Burada mı?*"

"Hayır, birkaç kasaba ötede."

"Nerede?"

"*Birkaç kasaba ötede* dedim ya." Bana ters ters baktı. "Annesi çocuğun elini bir saniyeliğine bırakmış, ne olduysa o arada olmuş. Çocukcağız sırra kadem bastı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Oğlanı bulmak için neler yapmadılar neler. Polisi, FBI'ı, CIA'i, Ulusal Güvenlik'i aradılar, yetmedi medyum çağırdılar. Ama *medyum* bile onu bulamadı, Millie."

Bu sözde kaçırılma olayının ayrıntılarını bilmiyordum ama haberlerde bununla ilgili bir şey görmediğim kesindi. Üstelik bu civarda bile olmamıştı. Janice "birkaç kasaba ötede" derken Kaliforniya'yı bile kastediyor olabilirdi. Neredeyse bütün çocuk kaçırma suçlarının aile fertleri tarafından işlendiği istatistiğini paylaşmanın bir faydası olacağını da sanmıyordum. Janice kararını vermişe benziyordu. Bu gidişle Spencer otuzuna kadar tasmalı dolaşacaktı.

"Eh, eninde sonunda eve kendi başlarına dönmek zorunda kalacaklar," dedim. "Kocam da ben de çalışıyoruz, dolayısıyla onları her gün okuldan alamayız."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen çalışıyor musun?"

"Şey, evet."

Cık cık etti. "Kocam öldüğünde bana bir daha çalışmamı gerektirmeyecek kadar çok para bıraktı."

"Ya, ne güzel."

"Üzüldüm şimdi," diye devam etti, "çocukların eve geldiklerinde anneleri yanlarında olmayacak demek. Onları bir an bile yalnız bırakmayacak bir annenin sevgisini asla bilemeyecekler."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. "Çocuklarım onları sevdiğimi biliyorlar."

"Ama neler kaçırdığını bir düşün!" diye haykırdı. "Hiç mi üzülmüyorsun?"

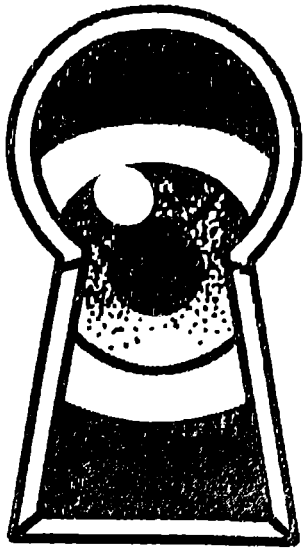
Dilimin ucuna, *En azından ben çocuğuma tasma takmıyorum,* demek geldi ama mucize eseri çenemi tutmayı başardım. Çocuklarım onları sevdiğimi biliyorlardı. Ayrıca işimi de seviyordum ve hastanede insanlar için iyi şeyler yapıyordum. Öyle olmasa bile Enzo şu sıralar burada işini yeniden kurmaya çalışırken maaşlarımızdan gelecek her kuruşa ihtiyacımız vardı.

"Hallediyoruz," dedim.

"Eh, onlarla geçirdiğin kısacık zamanda elinden geleni yaptığına eminim."

Her nedense Janice'la sıkı dostlar olabileceğimizi sanmıyordum. Buraya gelirken çok heyecanlıydım ama artık semtteki en nahoş çıkmaz sokağı seçtiğimi düşünmeye başlıyordum. Komşularımdan biri kocama asılırken diğeri anneliğimi sorguluyordu.

Bir kez daha buraya taşınarak korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

ALTI

Okulun ilk günü başarılı geçmişti.

Çocuklar servisten indiklerinde bugüne dair anlatacak bir sürü anıları vardı. Nico çoktan üçüncü sınıftaki bütün çocuklarla arkadaş olmuş, öğle yemeğinde burnundan süt fışkırtmayı başarmıştı. (Bu, aylardır günbegün geliştirdiği bir yetenekti.) Ada kardeşi kadar heyecanlı olmasa da birkaç yeni arkadaş edindiğine beni temin etmişti. Yıl ortasında okul değiştirmek hayli zor olduğundan iki çocuğumla da gurur duyuyordum.

"Bu hafta sonu Küçükler Ligi seçmeleri varmış," dedi Nico. "Babam ne zaman gelecek? Benimle antrenman yapacağına söz vermişti."

Saatime baktım. Suzette altıda evlerinde olmamızı söylemişti ve saat beşi geçiyordu. Enzo'yu tanıyorsam son dakikaya kadar oyalanır, ucu ucuna yetişirdi. "Birazdan. Umarım."

"Ne zaman?" diye üsteledi Nico.

"*Birazdan.*" Bu cevap onu tatmin etmeyince, "Aklıma harika bir fikir geldi. Gidip arka bahçede kendi kendine top oynasana," diye ekledim.

Gözleri parladı. "Arka bahçemizin olmasına bayılıyorum, anne."

Ben de.

Nico kendi başına antrenman yapmak için arka bahçeye gitti. Şehirde yaşarken arka bahçe gibi bir lüksümüz yoktu. O gittikten sonra ben de üst kattaki yatak odama çıkıp son zamanlarda bir türlü geçmeyen göz altı morluklarımı gizlemek için bir kat daha kapatıcı sürdüm. Ardından rimel sürmeye koyuldum ama gözüme kaçırınca hepsini yıkamak zorunda kaldım çünkü gözlerim inanılmaz yaşarmıştı. Sonra nude ruj diye bir şey sürdüm ki bu, ruj sürmüşsünüz gibi durmayan bir rujdu. Neden böyle bir şey üretme gereği duyduklarını hiç bilmiyordum ama daha da önemlisi ben neden satın almıştım, onu da bilmiyordum.

Henüz boy aynası almamıştık, dolayısıyla lavabonun üzerindeki küçük aynada üstümü başımı kontrol etmeye çalışırken birtakım akrobatik hareketler yapmam gerekmişti. Bunlara eğilip bükülmek de dâhildi ama sonunda yeterince iyi göründüğüme karar verdim. Hem zaten bir an evvel tatlı meselesini çözmem gerekiyordu çünkü bu geceye katkım o tatlı olacaktı.

İşten eve dönerken markete uğrayıp elmalı turta almıştım. Beni yanlış anlamayın; elmalı turtanın her çeşidine bayılırdım. Ama mutfağa girip de alışveriş torbasından çıkardığımda tam da olduğu şey gibi görünmüştü: yerel marketten alınmış ucuz bir turta.

Turtayı gördüğünde Suzette'ten duyacağım sözleri hayal edebiliyordum. O bütün tatlılarını muhtemelen lüks bir Fransız pastanesinden alıyordu.

Turtanın paketini açtım ama metal tepsisinden çıkarmadım. Sonra kaşıklık çekmecesinden bir çatal aldım. Sanatsal hassasiyetle turtanın kenarlarını bozdum ve ortasına birkaç delik açtım. Turta şimdi çok daha az seri üretim kusursuzluğunda görünüyordu. Ev yapımı diye yutturabilir miydim? Belki.

Ben turtayı incelerken sokak kapısı gıcırdayarak açıldı. Enzo gelmişti. Tanrı'ya şükürler olsun çünkü fazla vaktimiz kalmamıştı. Onu karşılamak için kapıya koştum ama ânında yüzüm düştü. Kocam tepeden tırnağa çamur içindeydi. Oysa bizim... on beş dakikaya Lowelllarda olmamız gerekiyordu.

Harika.

"Millie!" Beni görünce yüzü aydınlandı ama sonra turtaya baktığını fark ettim. "Elmalı turta... En sevdiğim Amerikan tatlısı!"

"Ben yaptım," dedim nabız yoklayarak.

"Gerçekten mi? Hazır alınmışa benziyor."

Kahretsin. Belli ki yeterince üstünkörü hâle getirememiştim.

Beni öpmek için yanıma geldiğinde elimi kaldırarak onu durdurup geri çekildim. "Leş gibisin!"

"Çukur kazdım," dedi sanki başka bir şey yaptığını düşünmek aptallık olurmuş gibi. "Nico'yla beyzbol oynadıktan sonra yıkanırım. Antrenman yapmak istiyordu."

"*Enzo.*" Ona ters ters baktım. "Suzette bizi akşam yemeğine davet etti ya! On beş dakika içinde orada olmamız lazım. Unuttun mu?"

Gözleri boş bakıyordu. İş yükümlülüklerini aklında tutmakta bu kadar iyiyken her türlü sosyal etkinliği unutma becerisine hayret ediyordum.

"Aa," dedi. "Aile takviminde yazıyor muydu?"

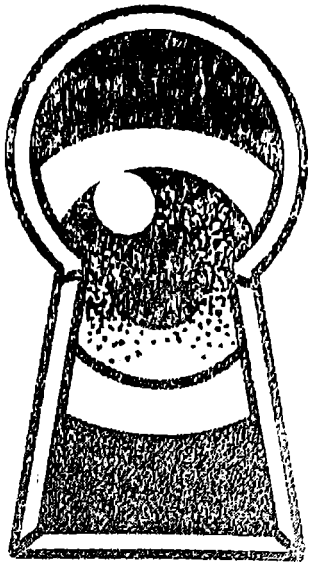
Enzo bana her zaman böyle şeyleri cep telefonlarımızdaki aile takvimine yazmamı söylerdi ama bildiğim kadarıyla o takvime hiç bakmazdı. "*Evet*, yazıyordu."

"Ya." Toz toprak kaplı eliyle boynunu kaşıdı. "O zaman ben... hemen banyo yapayım."

Doğrusunu isterseniz bazen üç çocuğum varmış gibi hissediyordum. Hatta Enzo ortanca çocuğum gibiydi çünkü Ada kesinlikle ondan daha yetişkin davranıyordu.

Turtaya geri döndüm. Ani bir kararla tatlıyı fırına attım. Sıcak olursa belki kendim yapmışım gibi yutturabilirdim. Her nedense Suzette Lowell'ı etkilemek istiyordum. Hizmetçilik yaptığım zamanlarda onun gibi birçok kadına çalışmıştım ama hiçbir zaman onun gibi bir kadının hizmetçisi olmaktan öteye geçecek bir konumda olmamıştım.

Suzette'i sevmemiştim ama Lowelllarla arkadaş olursak statümüz yükselecekti. Böylece her zaman hayalini kurduğum normal hayata kavuşmuş olacaktım. Elde etmek için her şeyi yapabileceğim hayata.

YEDİ

Yirmi dakika sonra Locust Sokak, 12 Numara'nın kapısındaydık.

Buraya gelmemiz tahminimden uzun sürmüştü. Enzo banyoda oyalanmadıysa da aşağıya kırış kırış kot ve tişörtle inmişti çünkü tabii ki öyle yapacaktı. Dolayısıyla onu doğru düzgün bir şeyler giymesi için yukarıya geri yollamıştım. Şu anda üzerinde altı ay önce hiç frak gömleği olmadığını fark ettiğimde aldığım siyah frak gömleği vardı ve beklenildiği üzere koyu renk gözleriyle saçlarına müthiş yakışmıştı, acayip yakışıklı görünüyordu. Ayrıca beklenildiği üzere Enzo gömleğin içinde son derece rahatsızdı, sanki gecenin bir noktasında gömleği üzerinden yırtarak çıkarıp atacak gibi duruyordu. (Suzette buna *bayılırdı.*)

Elmalı turta şimdi sıcaktı ve bu da ev yapımı gibi görünmesini sağlıyordu. Ama maalesef tutamayacağım kadar sıcaktı. Ellerim cayır cayır yandığından bir an önce bırakmak istiyordum.

Nico kendi kısa kollu frak gömleğini çekiştirip duruyordu ki onun gömleği yırtıp atma ihtimali babasınınkinden bile daha yüksekti. "Sıkıcı bir yemeğe gitmek zorunda mıyız?"

"Evet," dedim.

"Ama ben babamla beyzbol oynamak istiyorum."

"Uzun süre kalmayacağız."

"Yemekte ne varmış?"

"Bilmiyorum."

"Siz otururken ben televizyon izleyebilir miyim?"

Başımı oğluma çevirip ona ters ters baktım. "Hayır, *izleyemezsin*."

Destek istemek amacıyla Enzo'ya baktığımda gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Muhtemelen o da televizyon izleyebilmeyi diliyordu.

Sıcak market turtasını tutan ellerim bir dakika kadar daha yandıktan sonra tanımadığım bir kadın kapıyı açtı. Altmış yaşlarındaydı ama defans oyuncularını aratmayan bir vücudu vardı, ak saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. Hayatımda onun kadar dik duran birini görmemiştim, öyle ki başının tepesine bir kitap koysanız iki gün sonra gelip baktığınızda kitap hâlâ orada olurdu. Çiçekli bir elbise giymiş, beline de beyaz bir önlük bağlamıştı. Tek bir duygu kırıntısı sezdirmeyen gri gözleri bana âdeta ruhumun derinliklerini görür gibi bakıyordu.

"Şey, merhaba..." dedim tereddütle. Her nasılsa yanlış komşuya gelmişim gibi kapı numarasını kontrol ettim. "Ben Millie. Şeye gelmiştik..."

"Millie!"

Bize kapıyı açan kadının arkasından, evin derinliklerinden bir ses duyuldu. Bir saniye sonra Suzette merdivenden indi, nefes nefese kalmış gibi görünmesine rağmen saçının tek teli bile yerinden oynamamıştı. Giydiği yeşil elbise sayesinde gözlerinin maviden ziyade yeşil olduğunu fark ettim ve hangi mucizevi sütyeni takıyorsa memeleri resmen çenesine değiyordu. Karamela rengi saçları kuaförden yeni çıkmış gibi parlıyor, teni âdeta ışıldıyordu. Muhteşem görünüyordu.

Güzelliğini Enzo da fark etti mi diye ona baktım ama gömleğinin düğmelerinden birini iliklemeye çalışmakla meş-

guldü. Bu gömlekten *hakikaten* nefret ediyordu. Umarım eve dönene kadar yırtıp atmamayı başarabilirdi.

"Millie ve Enzo!" diye ciyakladı Suzette. Misafirliğe gelen komşuları karşısında kimsenin duyamayacağı kadar büyük bir sevinçle ellerini birleştirdi. "Gelebilmenize *çok* sevindim. Az da geç kalmadınız hani."

Tanrım, hepi topu on beş dakika gecikmiştik.

"Merhaba, Suzette," dedim.

"Bakıyorum da Martha'yla tanışmışsınız bile." Elini yaşlı kadının omzuna koyarken gözleri parlıyordu. "Haftanın iki günü bize yardımcı oluyor. Jonathan ve ben *çok* meşgulüz. Martha da sağ olsun, tam bir cankurtaran."

"Evet," diye mırıldandım.

Geçmişte birçok ailenin Martha'sı olmuştum. Ama işimi hiçbir zaman bu kadın kadar eksiksiz yapamamıştım. Tepeden tırnağa ellilerden fırlamış bir hizmetçi gibi görünüyordu. Tek eksiği tüylü toz alıcıyla gülünç derecede büyük motorları olan elektrikli süpürgelerden biriydi.

Bununla beraber kadında içimi huzursuz eden bir şey vardı. Bakışlarını benden ayıramıyormuş gibi hâlâ beni izliyor olmasından ötürü böyle hissediyordum sanırım. Kadınların Enzo'ya bakmasına alışkındım ama bu kadın ne onunla ne de çocuklarımla ilgileniyordu. Bütün dikkatini tamamen bana vermişti.

Bu kadar ilginç olan neydi? Dişimde ıspanak mı kalmıştı? Beni imzasını almak istediği bir ünlüye mi benzetmişti?

"Martha size içecek ne getirsin?" diye sordu Suzette Enzo'yla bana, gerçi bakışları Enzo'daydı. "Su? Birer kadeh şarap? Yanılmıyorsam çok güzel nar suyumuz da olacaktı."

Enzo da ben de başımızı salladık. "Hayır, teşekkürler," dedim.

"Emin misin?" dedi Suzette. "Martha için hiç sorun olmaz."

Orada öylece kaskatı durmuş, mutfağa koşup bize içecek getirmek için emir bekleyen yaşlı kadına baktım. "Hiç sıkıntı

değil," dedi. Sesi sanki kullanmaya alışkın değilmiş gibi kısık ve pürüzlüydü.

"Böyle iyiyiz," diye ısrar ettim gitmesini umarak. Ama gitmedi.

Suzette nihayet kapının önünde sabırla bekleyen Nico'yla Ada'yı fark etti. "Bunlar da güzel çocuklarınız olmalı. Nasıl da tatlılar."

"Teşekkürler," dedim. Birinin çocuğuna iltifat ettiğinizde ebeveyninin sanki çocuğun sahibiymiş gibi "teşekkürler" demesi hep garibime gidiyordu. Ama şimdi ben de aynısını yapmıştım.

Suzette dikkatini yeniden Enzo'ya çevirdi. "İkisi de *tıpatıp* sana benziyor."

"Benzemiyorlar aslında," dedi Enzo ama düpedüz yalan söylüyordu. "Ada, Millie'nin dudaklarını almış."

"Hımm, ben benzetemedim," dedi Suzette.

Benzetememişti çünkü doğru değildi. Çocuklarımın ikisi de bana zerre benzemiyordu. Konusu açılmışken, huyları da bana zerre benzemiyordu. Nico babasının kopyasıydı ve zeki, çekingen kızımın nereden geldiğini hiç bilmiyordum.

"Bu arada," dedi Suzette. "Az önce *şahane* bir haber aldım. Martha'nın gündeliğe gittiği başka bir aile taşınmış. İstersen sana temizliğe gelmeye bayılacağından eminim."

"Ah." Enzo'yla birbirimize baktık. Evimi benden başka birinin temizlemesi fikri *tabii ki* hoşuma gitmişti ama bunu karşılayamazdık. "Çok düşüncelisin, gerçekten, ama..."

"Perşembe sabahları boşum," dedi Martha.

"Perşembe sabahları senin için uygun olur mu?" diye sordu Suzette.

Evi bizimkinin iki katı olan bu kadına hizmetçi tutmaya paramızın yetmeyeceğini nasıl açıklayabilirdim? Paramız yetse bile Martha'da beni inanılmaz huzursuz eden bir şey vardı. "Şey, zamanı uygun ama..."

Ben Martha'nın hizmetini istemediğimizi itiraf etmek zorunda kalmadığım bir bahane uyduramadan Suzette'in bakışları elimdeki turtaya kaydı. "Ah, olamaz, Millie. Gelirken *düşürdün* mü?"

Of. Anlaşılan *fazla* üstünkörü hâlde getirmiştim.

Martha mutfağa giderken neyse ki turtayı en azından oturma odasındaki sehpanın üzerine bırakmayı başardım. Bu oturma odası bizimkinden çok daha büyüktü. Lowellların evinin her bir bölümü bizimkinin iki hatta muhtemelen üç katı büyüklüğündeydi. Dışı bizimki kadar eskiydi –ev 1800'lerin sonunda inşa edilmiş ve o zamandan beri pek değişim görmemişti– ama bizimkinin aksine içi baştan sona yenilenmişti. Enzo bizim evi de aynı şekilde yenileyeceğine söz vermişti ama bunun önümüzdeki on yıla yayılan bir süreç olacağını tahmin ediyordum.

"Eviniz muhteşemmiş," dedim. "Çok ferah."

Suzette elini vitrin denildiğini tahmin ettiğim geniş bir mobilya parçasının üzerine koydu. Acaba bizim eve de bir vitrin alabilir miydik? (Kimi kandırıyordum? Sandalye ve masa alabildiğimiz için şanslıydık.) "Bu üç evin hepsi eskiden çiftlik evleriymiş," dedi Suzette. "Bu ev çiftlik sahiplerinin oturduğu ana binaymış. Locust Sokak, 13 Numara'da da hizmetliler oturuyormuş."

"Peki ya bizim ev?" diye sordum.

"Sanırım orası da hayvan barınağıymış."

Pardon?

"Süper!" dedi Nico. "İddiasına varım benim odamda domuzlar kalmıştır!"

Pekâlâ, bizimle dalga geçiyor olmalıydı. Bir kere hayvan barınağı olsaydı merdiveni olmazdı, öyle değil mi? Gerçi merdiven sonradan eklenmiş olabilirdi. Evde tuhaf bir koku sezmiştim, şeye benziyordu...

"Jonathan!" diye haykırdı Suzette.

Mavi-yeşil gözleri evlerinin üst katına çıkan sarmal merdivendeydi, orada adamın biri basamakları iniyordu. Üzerinde lacivert kravatla tamamladığı beyaz bir frak gömleği vardı ve kocamın aksine bu şık giysinin içinde gayet rahat görünüyordu. Ama yine kocamın aksine kıyafetleri dışında görünüşü tamamen iddiasızdı. Çehresi sıradan ama hoştu, açık kahverengi saçlarının kesimi nizamiydi ve sinekkaydı tıraşlıydı. Benden yalnızca birkaç santim uzundu, ince yapılıydı. Kalabalıkta görseniz gözünüze çarpmayacak türden bir adamdı.

"Merhaba," dedi sakin bir gülümsemeyle. "Siz Millie ve Enzo olmalısınız." Sonra çocuklara döndü. "Sizler de tayfanın geri kalanı."

Suzette'in yapmacıklığından sonra Jonathan âdeta oh dedirtmişti. "Evet, ben Millie," dedim. "Sen de Jonathan olmalısın."

"Ta kendisi." Uzattığı elini tuttuğumda Suzette gibi hunharca sıkmadı, kemiklerimden birini bile kırmaya çalışmadı, aksine avucu yumuşaktı. "Nihayet tanıştığımıza çok sevindim."

Sonra Enzo'nun elini sıktı ve kocam yüzünden kendini tehdit altında hissettiyse bile –bazı özgüvensiz erkekler hisseder di– hiç çaktırmadı.

Jonathan'ı hemen sevdim. Nedenini bilmiyordum ama onda kendini kolaylıkla sevdiren bir hava vardı. Hayatım boyunca onlarca evde çalışmıştım ve artık insanları gözünden tanıyabiliyordum.

Bilhassa da çiftleri.

Vücut dilinden birçok şey anlayabilirdiniz. Kocaların ilişkide baskın taraf olduğunu gösteren belirli jestler vardı. Misal, dudaktan öpmek yerine alından öpmek. Yürürken elini kadının beline koymak. Bunlar ince hareketlerdi ama benim gözümden kaçmazdı. Fakat Jonathan bunların hiçbirini yapmadı. Göründüklerinden –mutlu bir evli çift– daha farklı olduklarını düşündürecek hiçbir şey yoktu.

"Eee, yeni evinizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Bayıldım," deyiverdim birden, evimin eskiden hayvan barınağı olarak kullanılmış olabileceğine dair utancımı unutarak. "Küçük olduğunun farkındayım ama..."

"Küçük mü?" Jonathan güldü. "Bence tam ayarında. Zamanında satılık olsaydı o evi alırdım. Burası fazla şatafatlı, üstelik sadece iki kişiyiz."

Jonathan'ın hanesine bir puan daha.

"O zaman çocuğunuz yok?" dedi Enzo sorarcasına.

Jonathan cevap veremeden Suzette atıldı. "Ay, *hayır. Çocuklar* hiç bizlik değil. Çok gürültülüler, çok dağınıklar ve sürekli ilgi istiyorlar. Lütfen üzerinize alınmayın. Bu fedakârlığı yapabilen insanlar kesinlikle melektir." Bunları söylerken gülüyordu, sanki birinin ebeveyn olmak için kendi hayatından vazgeçmeye razı olması komik bir şeymiş gibi. "Ama işte bizlik değil. Bu konuda tamamen hemfikiriz. Öyle değil mi, Jonathan?"

"Evet, öyle," dedi Jonathan tatlı dille. "Suzette ve ben bu konuda anlaştık."

"Herkese göre değil," dedim.

Gerçi Suzette çocuksuz olmanın mükemmelliğini öve öve bitiremezken Jonathan'ın onu asık suratla dinlediği dikkatimden kaçmamıştı. Hâl böyle olunca ebeveynlik konusunda gerçekten "tamamen hemfikir" olup olmadıklarını merak ettim doğrusu. Anne ya da baba olmak istemiyor diye kimseyi yargılayacak değildim ama çiftlerden birinin diğerine uyum sağlamak için kendi hayalinden vazgeçmesi üzücüydü.

"Ben de tam Millie'ye evlerinin o yuvamsı havasını ve zarifliğini ne kadar sevdiğimden bahsediyordum," dedi Suzette. "Haklısın, bu ev çok geniş ve gösterişli. Doğrusunu isterseniz bu kadar alanla ne yapacağımızı bilmiyoruz. Hele kocaman arka bahçemiz yok mu!"

Arka bahçe lafını duyunca Enzo dikkat kesildi. "Bahçe için yardıma ihtiyacınız olursa ben peyzaj işiyle uğraşıyorum."

Suzette tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Enzo hevesle başını sallayarak onayladı. "Bronx'ta müşterilerim var ama işimi yavaş yavaş buraya taşımaya çalışıyorum. Her gün şehre git gel zor oluyor."

"Long Island Otoyolu insanı öldürüyor gerçekten," diye onayladı Suzette.

Öyleydi, bilhassa da Enzo'nun araba kullanma şekli düşünülünce. 495'e her çıktığında kaza yapacak, korkunç biçimde can verecek diye ödüm kopuyordu. Bronx'ta işleri tıkırındaydı ama her gün o uzun yolu gidip gelmek zorunda kalmamak için burada müşteri bulmaya çalışıyordu. Hedefi önümüzdeki birkaç yıl içinde işini tamamen buraya taşımaktı. Hem bu civarda o kadar çok varlıklı aile vardı ki işini genişletip büyütme olasılığı hayli yüksekti.

"Peyzaj tasarımında harikayımdır," diye ekledi Enzo. "Bahçene ne yapmamı istersen yapabilirim."

"Ne istersem mi?" diye sordu Suzette, sesinden ima akıyordu.

"Peyzaj hizmetleri konusunda evet."

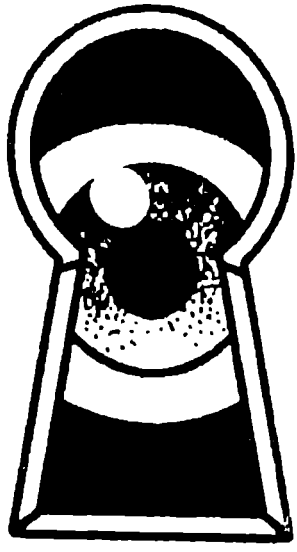
Suzette elini Enzo'nun pazusuna koydu. "Bu teklifini değerlendireceğim."

Sonra ne mi yaptı? Elini *orada tutmaya devam etti*. Benim kocamın kol kasında. Uzun, upuzun bir süre boyunca. Yani neticede kocanız olmayan bir adamın kaslarına dokunmanın da bir sınırı olmalıydı, öyle değil mi?

Ama bu zararsız bir dokunuştu. Sonuçta kadının kendi kocası *yanı başındaydı*. Jonathan bu yakınlıktan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen Suzette'in flörtöz biri olduğunun farkındaydı ve aldırış etmemeyi öğrenmişti.

Kendime endişelenecek bir şey olmadığını söyledim.

Ve buna neredeyse inandım.

SEKİZ

Hayatımda hiç böyle mükellef bir sofra görmemiştim.

İlk önce bizi üzerinde isimlerimizin yazdığı yer kartları karşıladı. Yer kartları! Ayrıca bu yer kartlarının Suzette'le Enzo'yu masanın bir tarafına, Johanthan'la beni diğer tarafına yerleştirdiği gözümden kaçmamıştı. Dahası çocuklarımız bizimle aynı masada bile oturmuyorlardı! Bu maundan yapılma kocaman masada iki kişiye daha hayli hayli yer olmasına rağmen odanın ta öbür ucuna küçük bir masa kurulmuştu. Çocukları görmek için dürbünle bakmamız gerekecekti.

"Çocuklar yalnız kalmak isterler diye düşündüm," dedi Suzette.

Tecrübelerime göre çocuklar hiçbir zaman yalnız kalmak istemezlerdi. *Hiçbir zaman.* Bizim evde tuvalete gitmek ailevi bir etkinlik olmaktan daha yeni yeni çıkıyordu. Onu da geçtim, çocukların masası küçücüktü. Bir oyuncak bebek evinin oturma odasına daha uygun düşerdi. Çocukların yüzlerindeki ifadeden hiç de memnun olmadıklarını görebiliyordum.

"Bu basbayağı bebek masası," diye söylendi Nico. "Ben burada oturmak istemiyorum!"

"*Fai silenzio*[1]," diye çıkıştı Enzo.

Elbette iki çocuğumuz da akıcı İtalyanca konuşabiliyordu çünkü Enzo bebekliklerinden beri onlarla İtalyanca konuşuyordu, bu sayede iki dilli büyümüşlerdi. Enzo Amerikan aksanlarının berbat olduğunu söylüyordu ama bence gayet iyiydi. Her halükârda uyarısı çocukları susturmaya yetti ve ikisi birden gülünç derecede küçük masada yerlerini aldı. O minicik masada yüzlerinden düşen bin parça otururlarken fotoğraflarını çekmek istedim ama bu onları daha da sinirlendirebilirdi.

Önündeki yer kartını görünce Enzo da benim kadar şaşırdı. Ona ayrılan sandalyeye oturdu ve önüne dizilmiş çatallardan birini eline aldı. "Neden üç çatal var?" diye sordu merak ederek.

"Eh," diye sabırla açıklamaya başladı Suzette, "biri yemek çatalı elbette, diğeri salata çatalı, bir de spagetti çatalı var."

"Spagetti çatalıyla yemek çatalı arasında ne fark var?" diye sordum.

"Ah, Millie," deyip güldü ve bence gayet iyi bir soru olmasına rağmen cevap vermedi.

"Eee, muhitimizi nasıl buldunuz?" diye sordu Jonathan, yüksek arkalıklı sandalyesine oturup peçetesini kucağına sererken.

Kendi sandalyemde kıpırdandım. Sandalyeler son derece pahalı görünüyordu, masif ahşaptan yapılmaydılar ama şaşırtıcı biçimde hiç rahat değildiler. "Bayıldık."

Suzette çenesini yumruğuna dayadı. "*Janice*'la tanıştın mı?"

"Tanıştım."

"Çok tuhaf biri, değil mi?" diye kıkırdadı. "Kendi gölgesinden bile korkuyor. Ayrıca meraklının teki! Öyle değil mi, Jonathan?"

Jonathan suyundan bir yudum içip karısına yarım ağız gülümsedi ama bir şey demedi. Komşusunu kötüleme fırsatına

---

1 (İta.) Sessiz ol. *–ç.n.*

balıklama atlamaması hoşuma gitmişti, her ne kadar Janice, hakkında söylenenleri hak etse de. Öte yandan Suzette...

"Oğluna *tasma* takmıştı," diye hatırladım. "Kayışı sırt çantasına bağlamıştı."

Suzette kıkırdadı. "Gülünç derecede korumacıdır. Her köşe başında çocuğunu çalmak için pusuya yatmış gremlinler var sanıyor."

"Birkaç kasaba ötede kaçırıldığını söylediği bir çocuk yüzünden aşırı korkuyordu."

"Evet." Başını aşağı yukarı salladı. "O olay anne baba arasındaki velayet savaşıydı, baba çocuğu alıp Kanada sınırına götürmüştü. Sonra çocuğu geri aldılar. O sıralar haberlere de çıktı ama Janice dışarıda öcü varmış gibi davranıyor! Üstelik onunla komşu olmanın en kötü yanı bu da değil! Yaptığı saçma sapan şeyleri bir duyacaksın!"

Yüzümü buruşturdum. "Ne yaptı ki?"

"Bir keresinde arka bahçede mangal yakmıştık," dedi, "ama öyle çok bir şey pişirmiyorduk. Biraz kerevit, biraz da fileto. Sadece birkaç misafirimiz vardı, öyle değil mi, Jonathan?"

"Hatırlamıyorum, hayatım," dedi Jonathan.

"Neyse," diye devam etti Suzette, "küçük mangal partimizin ortasında polisler geldi! Janice polisi arayıp arka bahçemizde ateş yaktığımızı söylemiş! İnanabiliyor musun?"

"Arka bahçenizde mangalınız mı var?" diye merakla sordu Enzo.

"Siz de alsanıza," dedi Jonathan.

"Ya da önce bizimkine bir bakın," diye önerdi Suzette. "Ne zaman isterseniz gelip deneyebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" diye heyecanla sordu Enzo.

Bundan neredeyse yirmi yıl önce Enzo'yla ilk tanıştığımda, hayatımda gördüğüm en ilgi çekici adam olduğunu düşünmüştüm. O kadar *havalıydı* ki... Ama artık yavaş yavaş acı gerçeğin farkına varıyordum: Bu adamın en büyük fantezisi arka bahçede

hamburger ızgara yapmaktı. Ya da Suzette'ten ızgara yapmanın ıcığını cıcığını öğrenmeye çalışırken öyle olduğunu düşünebilirdiniz. Suzette onunla konuşurken *sürekli* koluna dokunma gereği duymasaydı önerisine daha sıcak bakabilirdim.

Yani biriyle koluna dokunmadan da konuşabilirdiniz. Gayet mümkündü.

Neyse ki Martha elinde salata tabaklarıyla mutfaktan çıkagelince ızgara konusu kapandı. Salataların içinde ne olduğunu bilmiyordum ama ahududu gibi kokuyordu ve küçük peynir parçaları göze çarpıyordu.

Suzette kadına teşekkür etmeye tenezzül etmeyince, "Teşekkürler, Martha," dedim.

"Rica ederim," demesini bekliyordum ama bunun yerine ben rahatsız olup başımı çevirene kadar yine bana dik dik baktı.

Martha'nın bakışları üzerimdeyken ağzıma lokma süremedim ama o gider gitmez salataya yumuldum. Öyle çok salata seven biri değildim ama vay canına. Sahiden *vay canına*. Bütün salataların tadı böyleyse o zaman salata sever *olabilirdim*. Bir salatanın bu kadar lezzetli olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

"Millie." Suzette kıkır kıkır güldü. "Salatayı spagetti çatalıyla yiyorsun!"

Öyle mi? Masaya bakındığımda herkes salatasını yiyordu ama anlaşılan onlar benden farklı bir çatal kullanıyorlardı, gerçi bana sorarsanız bu çatalların hepsi birbirinin aynıydı. Derken benden daha fazla çatal bilgisi olmayan Enzo kaş göz ederek tabağıma en uzak çatalı işaret etti. Bunu nereden biliyordu?

Tanrım, ne utanç verici bir durumdu. Çarçabuk çatalları değiştirdim.

"Eee, sen ne işle meşgulsün, Jonathan?" diye sordum çatal fiyaskosunu unutturmak için.

"Finans."

Gülümsedim. "İlgi çekici."

Omuzlarını silkti. "Faturaları ödüyor işte. Suzette'in işi kadar heyecan verici olmadığı kesin."

Bunları söylerken masanın karşısına uzanıp karısının elini tuttu. Suzette bir an için buna müsaade ettikten sonra elini geri çekti. "Etrafımın insanlarla çevrili olmasını seviyorum," dedi. "İşim sayesinde bu bölgedeki herkesi tanıyorum. Aslında..." Aklına bir fikir gelmesiyle gözleri kocaman açıldı. "Sana yardımcı olabilirim, Enzo."

Enzo kaşlarını çattı. "Bana mı?"

"Evet!" Peçetesiyle dudaklarını hafif hafif sildi. Bunu yaptıktan sonra bile rujunun hiç bozulmadığını fark ettim. Benimki birkaç marul yaprağı önce silinip gitmiş olmalıydı ama zaten dudaklarımla aynı renk olduğundan sorun yoktu. "Peyzaj tasarımı işin için müşteriler arıyorsun, öyle değil mi? Ben de civar kasabalarda yeni ev alan herkesi tanıyorum. İstersen aramıza hoş geldin kutusuna kartını koyabilirim."

Enzo'nun ağzı bir karış açık kaldı. "Sahiden yapar mısın?"

"Yaparım tabii, şapşal!" Sonra yine koluna dokundu. Yine! Bir tür dünya rekoru kırmaya filan mı çalışıyordu? "Sonuçta komşuyuz, öyle değil mi?"

"İşimde iyi olup olmadığımı bilmiyorsun."

Enzo işinde *ziyadesiyle* iyiydi. Doğru, kadın müşterilerinin bir kısmı ona sırf seksi olduğu için iş veriyordu ama o müşterileri *elinde tutmasını* sağlayan asıl şey mükemmel becerileriydi ve bunu Enzo da biliyordu. Buna rağmen kendini kanıtlaması gerektiğini düşünüyordu.

"O zaman," dedi Suzette, "bana özel gösteri yaparsın."

Bu işin sonu hiç iyi bir yere gitmiyordu.

"Arka bahçemizin epey bir elden geçmesi gerek," diye açıkladı Suzette. "Aslında orayı bir güzel düzenlemek isterdim ama bitki işlerinden hiç anlamıyorum. Bana neler yapabildiğini gösterir, üstüne de birkaç tüyo verirsen seni tanıdığım herkese seve seve tavsiye ederim."

Enzo bakışlarını bana çevirdi. Ağzını araladı, büyük ihtimalle bana bu anlaşmayı kabul etmesinin sorun olup olmayacağını soracaktı ama Suzette ondan önce davrandı. "Sizde en çok neyi sevdim, biliyor musunuz? Çoğu çiftin aksine birbirinize güveniyorsunuz. Enzo ufak tefek şeyler için senden izin istemek zorunda kalmıyor, Millie."

Enzo bunu duyar duymaz ağzını kapadı.

"Eee, ne diyorsun?" diye sordu ona Suzette. "Anlaştık mı?"

Çaresiz gözlerle Jonathan'a baktım, araya girip bu anlaşmayı tasvip etmediğini söylemesini umuyordum. Ama o öylece oturmuş, tuhaf biçimde lezzetli olan salatayı yemekle meşguldü, hiç ama hiç kaygılı görünmüyordu. Gerçi *kaygılanacak* ne vardı ki? Enzo sadece kısa süreliğine yan komşunun bahçesinde çalışacaktı, o kadar. Kıskanmak için bir sebep yoktu.

Hem şimdi dürüst olalım, Suzette kocama asılan ilk kadın değildi. İlk olmadığı gibi son da olmayacaktı.

Ne var ki Suzette'in Enzo'yla flört etmesi beni, kocamı göz zevki olarak gören mutsuz ev kadınlarının ilgisinden daha çok sinirlendiriyordu. Ama nedenini bir türlü anlayamıyordum.

"Tabii," dedi Enzo. "Memnuniyetle."

Martha elinde yeni tabaklarla mutfaktan çıkageldi. Salatalarında hiç ilerleme kaydetmişler mi diye –normalde ancak cezalandırılmakla tehdit edildiklerinde yerlerdi– çocukların masasına baktım ama Nico'nun bile tabağını silip süpürdüğünü görünce nutkum tutuldu. Ayrıca onlara tek çatal verilmesini de biraz kıskanmıştım.

Martha salata tabaklarımızı aldı ve önüme İtalyan yemeğine benzer bir yemek koydu. Maalesef Suzette'in Enzo'nun İtalyan yemekleri konusunda ne kadar seçici olduğundan haberi yoktu. Az sonra öğrenecekti.

Enzo tabağına bakarak kokusunu içine çekti. "Pasta alla Norma mı bu?"

Suzette heyecanla başını aşağı yukarı salladı. "Evet! Bizim aşçı İtalyan, ben de senin aksanından Sicilyalı olduğunu tahmin ettim. Aşçımız bu yemeği seveceğini düşündü."

Enzo'nun tabağı itmesini ya da kabalık etmemek için birkaç çatal alıp bırakmasını bekliyordum. Ama ağzına spagetti doldurmasıyla gözlerinin dolması bir oldu. "*Oddio*[2]... Aynı *nonna*mın[3] yaptıkları gibi olmuş."

"Beğenmene çok sevindim!" diye âdeta ciyakladı Suzette. "Ağzında müthiş bir his bırakıyor, değil mi? Gerçi Millie'nin yaptıkları kadar güzel olmamıştır tabii."

"Millie bu yemeği yapmıyor ki," dedi Enzo.

Suzette'in uzun kirpikleri titredi. "Öyle mi?"

Masadaki herkes bana kocama pasta à la Norveç ya da adı her ne haltsa ondan yapmıyorum diye dünyanın en kötü insanıymışım gibi bakıyordu. Kendimi savunmam gerekirse, ne zaman İtalyan yemeği yapmaya kalkışsam Enzo ona zehir yedirmeye çalışıyormuşum gibi davranıyordu. Bu yemeği onu *ağlatacak* kadar çok sevdiğini nereden bilebilirdim ki?

Çatalımı alıp patlıcan parçasına benzeyen bir şeye batırdım. Sonra ağzıma götürdüm ve...

Vay canına, çok lezzetliydi. Lezzetinden gözyaşı dökecek değildim ama bu makarna sahiden enfesti.

"Ay, Millie," diye kıkırdadı Suzette. "Tatlı çatalını kullanıyorsun!"

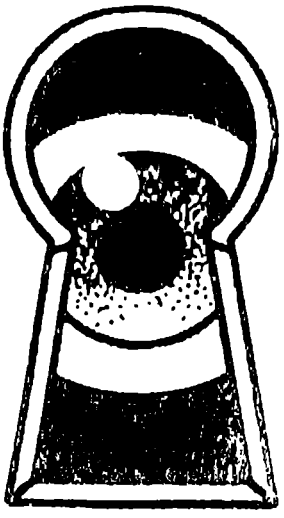
Gecenin sonunda bu çatallardan birini Suzette'e saplamamış olursam sırf hangisini kullanmam gerektiğini bilmediğimden olacaktı.

---

2 (İta.) Aman Tanrım. –*ç.n.*

3 (İta.) Büyükanne. –*ç.n.*

DOKUZ

"Kızgınsın," dedi Enzo.

İlk nasıl anlamıştı acaba? Suzette bana tatlı getirmemi söylemesine rağmen özel aşçısına muhteşem bir çikolatalı sufle yaptırdığından elimde elmalı turtayla eve dönerken tek kelime etmememden mi? El değmemiş turtayı buzdolabına koyduktan sonra dolabın kapağını çarparak kapamamdan mı? Yoksa ayaklarımı yere vura vura üst kata çıkıp yatak odasının kapısını ardımdan kapamamdan ve yalnızca çocuklara iyi geceler dilemek için odadan çıkmamdan mı?

"Elmalı turtayı ben yerim," dedi yatakta yanıma kıvrılırken. "Elmalı turtaya bayılırım. Yere düşürmüş olman hiç sorun değil."

"Yere düşürmedim."

"Düşürmedin mi?"

Ofladım. Enzo'nun neye kızgın olduğum hakkında hiçbir fikrinin olmaması kızmamı zorlaştırıyordu. Ayrıca üstü çıplaktı, ki bu kızmamı daha da zorlaştırıyordu.

"Suzette'in arka bahçesinde çalışmak zorunda mısın?"

Yastıklara yaslanıp içini çekti. "Ah. Şu mesele."

"Eee? Gerçekten zorunda mısın?"

"Sen buna neden bozuldun?"

"İşte."

"İşte diye bir cevap yok," dedi. Sürekli çocuklara söylediğim lafı bana satması daha da sinirimi bozdu.

"Ben sadece Suzette'in başka bir amacının olduğunu düşünüyorum."

"Amaç mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Biliyorsun işte."

"Bilmiyorum."

"Tanrım." Kendimi sırtüstü yatağa attım. "Enzo, kadın bütün gece hiç çekinmeden seninle flört etti! Bir saniye bile salmadı seni!"

Dehşete düşmüş gibi yaparak elini göğsüne koydu. "Benimle flört eden bir kadın mı? *Ma va'!*[4] Buna nasıl karşı koyabilirim?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam, tamam..."

"Muhtemelen birlikte kaçarız."

"*Tamam* dedik."

Sırıttı. "Endişelenmen gururumu okşadı. Ama Millie, başka bir kadına asla bakmayacağımı biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "Seni aldatırsam aptallık etmiş olurum."

"Öyle mi?"

"Öyle tabii." Yan dönüp başını eline yasladı. "Sen benim karımsın. Çocuklarımın annesisin. Seni çok seviyorum."

"Peki..."

"Hem," diye ekledi, "nefes almaya devam etmek istiyorsam sana kazık atmamam gerektiğini ilk elden biliyorum."

Burnumdan güldüm. "Tabii tabii."

"Suzette'ten korktuğunu nasıl söylersin?" dedi inanamayarak. "Suzette... asıl korkması gereken *o*."

"Ha ha, çok komik."

---

4 (İta.) Deme ya. –*ç.n.*

"Şaka yapmıyorum," dedi Enzo ama dudakları seğiriyordu. "Senden korkuyorum, Millie Accardi."

Suratımı buruşturdum. "Doğru çünkü *sen* Bay İyi Adam'sın."

Aslını isterseniz ikimiz de çok kötü şeyler yapmıştık. Akıllalmaz şeyler. Gerçi ben hepsini adalete hizmet amacıyla yaptığımızı düşünmeyi tercih ediyordum. Ama her halükârda, çetele tutacak olursak kocamı fersah fersah geçerdim. Ondan çok daha kötü şeyler yapmıştım. Ne de olsa o hiç elinden özgürlüğünü alacakları kadar fena bir şey yapmamıştı.

Ama tabii bunlar benim bildiklerimdi. İçimden bir ses Enzo'nun yurt dışında benim bilmediğim bambaşka bir hayat yaşadığını söylüyordu. Bir keresinde cesaretimi toplayıp ona hiç birini öldürüp öldürmediğini sormuştum, o da şaka yapmışım gibi gülmüştü ama hayır dememişti. Sonra da hızlıca konuyu değiştirmişti.

Bunu sadece bir kere sormuştum. Çünkü sonrasında bilmek istediğimden emin olamamıştım.

Enzo bir parmağıyla yavaşça çenemi okşayarak, "Millie..." diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden arkama, ay ışığının odamıza dolduğu pencereye baktım. "Şu panjurları ne zaman takacaksın?"

"Yarın. *Söz.*"

Gözlerimi yumdum ve kocamın dokunuşlarının, ardından da boynuma kapanan dudaklarının tadını çıkarmaya çalıştım. Ama gözlerim kapalıyken başka bir şeyin ayırdına vardım. Evin başka bir yerinden bir ses geliyordu.

Gözlerim birden açıldı. "Sen de duydun mu?" diye sordum.

Enzo başını boynumdan kaldırdı. "Neyi duydum mu?"

"Sesi işte. Sanki bir şey bir yere... sürtünüyormuş gibiydi."

Son derece rahatsız edici bir sesti. Sanki biri tırnaklarını tahtaya sürtüyormuş gibi bir sese benziyordu ve sürekli tekrarlıyordu.

Dahası evin içinden bir yerden geliyordu.

Enzo sırıttı. "Belki elinin yerinde kanca olan adam çatımızda geziyordur."

Kafasına bir tane patlattım. "Ben ciddiyim! Ne *bu?*"

Bir müddet kıpırdamadan yatıp sesi dinledik. Ama tabii ki tam da o sırada durdu.

"Ben bir şey duymuyorum," dedi Enzo.

"Çünkü durdu."

"Ah."

"Ama *neydi*?"

"Muhtemelen ev oturuyordur."

"Ev mi *oturuyordur*?" Yüzümü buruşturdum. "Öyle bir şey yok bir kere. Şu an uydurdun."

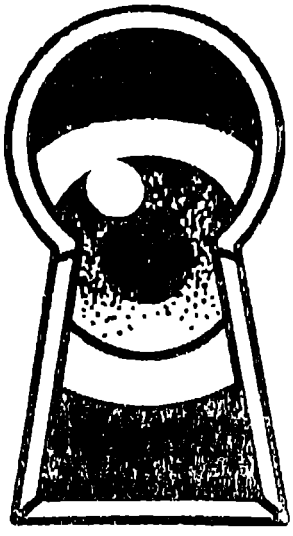
"Hayır, var. Hem sen ev uzmanı mısın? Evler ses yaparlar. Deminki de ev sesiydi. Büyütecek bir şey yok."

Ben öyle olduğunu sanmıyordum ama ses kesildiğinden artık itiraz edemezdim.

Enzo kaşlarını kaldırdı. "Eee... *devam* edebilir miyim?"

Çıplak pencere yetmezmiş gibi az önce evden gelen o sürtünme sesini de duyduktan sonra arzum buhar olmuştu. Ama Enzo yeniden boynumu öpmeye başlamıştı ve itiraf etmeliyim ki ona durmasını söylemek inanılmaz zordu.

ON

Perşembe sabahı izinliydim.

Çocuklar dünkü gibi servise binecekleri yere kendi başlarına gitmişlerdi. İkisini bir başlarına görünce Janice'ın travma geçirdiğinden emindim ama ben onun kadar endişelenmiyordum. Ne de olsa evin (Enzo sağ olsun, artık panjurlu) pencerelerinden birinden onları izliyor, servise binip okula doğru yola koyulana kadar arkalarından bakıyordum.

İyiydiler. Endişelenmek anneliğin şanındandı ama ben çocuklarına tasma takan türden bir kadın olmayı reddediyordum. Sizi deli etse bile bir noktadan sonra ipin ucunu salmak zorundaydınız.

Çocuklar gittikten sonra ev sessizliğe gömülürdü. Ada genellikle kendi köşesine çekilen bir tip olsa da Nico bir an olsun yerinde durmazdı. O yokken ev ölüm sessizliğine bürünüyordu. Küçük bir apartman dairesinde otururken de sessiz olurdu ama şimdi evimiz çok daha büyük (gerçi bazılarına göre *kutu gibiydi*) olduğundan sessizlik iyice dikkat çekiyordu. Sanırım bizim ev yankı yapıyordu. *Yankı.*

Evde tek başıma ne yapacağımı bilmiyordum. Önce hafif bir kahvaltı yapıp sonra da kitap mı okusaydım?

Mutfağa gidip yumurta kolisini çıkardım. Yaşım ilerledikçe daha sağlıklı beslenmeye çalışıyordum ve sıvı yağda ya da tereyağında pişirmediğiniz sürece yumurtanın çok sağlıklı olduğunu duymuştum. (Ki bu apaçık haksızlıktı çünkü yağda pişirdiğinizde tadı çok daha güzel oluyordu.) Tam da bu yüzden sıvı yağsız/tereyağsız yumurtam için ocağa su koymuştum ki zil çaldı.

Kapıya koşup kimin geldiğine bakmadan açtım çünkü artık temkinli olmamı gerektirmeyen bir muhitte oturuyordum. Bronx'ta otururken gelenin kim olduğuna bakmadan hayatta kapıyı açmazdım. Tanımadığım biriyse kimliğini kapı deliğine tutmasını isterdim. Ama burası son derece güvenliydi. Artık hiçbir şeyden endişelenmeme gerek yoktu.

Ne var ki karşımda Suzette'in hizmetçisi Martha'yı bulunca çok şaşırdım. Başka bir çiçek desenli elbisesinin üzerine bembeyaz bir önlük bağlamıştı, bir elinde lastik eldiven, diğerinde son moda paspaslardan tutuyordu.

"Merhaba," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilememiştim.

Martha bana aynı delici ifadeyle bakıyordu, geniş yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bugün perşembe. Temizliğe geldim."

Ne? Perşembe günleri boş olduğunu söylediğini hatırlıyordum ama bize gelmesini kabul ettiğimi hatırlamıyordum. Aksine, Suzette'in turtama hakaret etmesiyle dikkatim dağılmadan evvel ona kibarca ilgilenmediğimizi söylemeye çalışmıştım. Planları onaylatmadan buraya *çıkagelir* miydi?

Onu buraya Suzette mi yollamıştı?

"Şey," dedim. "Ben... geldiğin için teşekkür ederim ama geçen akşam da söylediğim gibi, bizim ihtiyacımız yok..."

Martha kılını bile kıpırdatmadı. Mesajı almıyordu.

"Bak," dedim, "bizim... demek istediğim, evi kendim temizleyebilirim. Gelmene gerek yok..."

Martha sözümü kesti. "Gelmemi kocan istedi."

Ne? "Kocam... kocam mı istedi?"

Belli belirsiz başıyla onayladı. "Beni aradı."

"Şey," dedim yine. "Hemen döneceğim."

Enzo bugün işe geç gidecekti, o yüzden hâlâ uyuyordu. Ama koşarak merdiveni çıktım ve yatağın kendi tarafında yattığını gördüğümde omzunu dürttüm. Kirpikleri titreştiyse de uyanmadı. Bu sefer daha sert dürttüm ve sonunda uyku mahmuru gözlerle bana baktı.

"Millie?" diye mırıldandı.

"Enzo," dedim, "Suzette'in tavsiye ettiği temizlikçi kadını aradın mı?"

Yatakta yavaşça doğrulup gözlerini ovuşturdu. Eskiden ânında uyanıp kendine gelir, bir anda yataktan fırlardı. Ama uzun zamandır bunu yaptığını görmemiştim. Muhtemelen çocuklar doğduğundan beri yapmıyordu. Şimdilerde onu iletişim kurabilecek kadar ayıltabilmek için aradan en aşağı beş dakika geçmesi gerekiyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Aradım."

"Böyle bir şeyi neden yaptın? Hizmetçi tutacak paramız yok! Temizliğimi kendim yaparım."

Esnedi. "Bir şey olmaz. O kadar pahalı değil."

"Enzo..."

İyice ayılabilmesi birkaç saniye daha sürdü. Sonra bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Millie, hep sen başkalarının evini temizliyorsun. Seni tanığım günden beri. Bu kez de başkası senin evini temizlesin."

Gerginlikle ellerimi ovuşturdum. "Ama..."

"Aması filan yok," dedi. "Ayda sadece iki kere gelecek. Çok para vermeyeceğiz yani. Ayrıca bundan sonra çöpü Nico çıkaracak, bulaşıkları da Ada yıkayacak. Onlarla konuştum."

Yine itiraz edecek oldum ama bir kez olsun temizlik yapmamak çok güzel olurdu. Enzo haklıydı; kendimi bildim bileli

hizmetçilik yapıyordum. Başkalarının evini toplamaktan doğruca kendi çocuklarımın arkasını toplamaya geçmiştim. Enzo hiç yardım etmiyor değildi ama dört kişinin yaşadığı bir evi çekip çevirmek zor işti.

"Çok para vermeyeceğiz," diye tekrarladı. "Bu kadarını hak ediyorsun."

Belki de öyleydi. Belki de hak ediyordum. Hem belli ki Enzo kararını vermişti, bu yüzden daha fazla karşı gelmeyecektim.

Tamam ama neden *Martha* olmak zorundaydı?

Oturma odasına indiğimde Martha'nın zamanını verimli kullanarak temizlik malzemelerini bulup çoktan işe koyulduğunu gördüm. Tamam, bana dik dik bakmak gibi bir sorunu vardı ama çoğu insan toplum içinde kendini rahatsız hissederdi, ayrıca işinin ehli bir hizmetçiye benziyordu. Yanında çalıştığım çoğu aile bana evlerini nasıl temizleyeceğimi tane tane anlatmaya bayılırdı, bu yüzden günün birinde böyle bir yardım almayı karşılayabilecek durumda olursam onlar gibi yapmayacağıma yemin etmiştim.

"Enzo tamam dedi," diye bildirdim Martha'ya.

Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. Kadın neredeyse hiç konuşmuyordu. Bu hâlleri bana İngiltere'deki kraliyet sarayının ne konuşan ne de gülen muhafızlarını hatırlatıyordu.

Mutfakta yumurtamı yapmaya çalıştım ama Martha yanımda bir yandan tezgâhı ovalayıp bir yandan da birkaç saniyede bir bana bakış atarken bunu yapmak hayli zordu. Bu mutfak şehirdeki mutfağımızdan çok daha büyük olmasına rağmen o temizlik yaparken burada olmak tuhafıma gitmişti. Sanki ben hizmetçiler tutabilen kokoş, zengin biriymişim gibi hissediyordum, hâlbuki esasında... bu evi bile zar zor alabilmiştik, hem de asıl fiyatından yüzde on daha ucuz olmasına rağmen. Kuvvetle muhtemel çiftlik hayvanlarına barınak olarak kullanılan bu evi. (Gerçi ben buna pek inanmıyordum. Daha doğrusu kesinlikle inanmıyordum.)

Martha işini bitirebilsin diye, "Affedersin," deyip utangaçça kenara çekildim.

Yanında çalıştığım çoğu kişi ben temizlik yaparken evden çıkardı, çıkmaları da hoşuma giderdi. İş verenim başıma dikilip bana nasıl temizlik yapacağımı söylemese bile –ki bunu yapanlar olurdu– evde olduklarında hep sessizce beni yargıladıklarını hissederdim. Ya da bir şey çalmadığımdan emin olmak için beni izlediklerini. Bunları yapmasalar bile *ayak bağı* olurlardı.

Sonunda yumurtadan vazgeçtim. Bunun yerine bir muz aldım çünkü pişirmemi gerektirmeyecek tek kahvaltılık buydu. Kararmaya yüz tutmuş muzumla beraber oturma odasına geçtim ve öbür elimde cep telefonumla kendimi kanepeye attım.

Acaba bundan sonra çarşamba sabahları mı izin yapsaydım?

E-postalarıma göz atarak halledebildiklerimi hallettim. Çocuklar okula başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı ama gelen kutum okulun gönderdiği e-postalarla doluydu. Müdür ailelere günlük olarak bilgi vermeyi kendine görev edinmişe benziyordu. Bu, buradaki okulla Bronx'taki devlet okulu arasında taban tabana zıt bir davranıştı. Burada okul ücreti ödemiyorsak bile aileler çok şey bekliyorlardı. Mesela günlük e-posta bilgilendirmeleri.

Okuldan gelen e-postaların neredeyse hepsini sildim. Sonuçta yaklaşan kitap fuarı veya Lego Öğle Yemeği diye bir şey hakkında kaç mesaj okuyabilirdiniz ki?

Muz öyle tatmin edici sayılmazdı ama işimi gördü. Martha temizlik yaparken ben de dışarıdaki işlerimi halletmeye karar verdim. Ama kanepeden kalkıp arkama dönmemle yerimden sıçramam bir oldu.

Martha mutfağın eşiğinde kıpırdamadan duruyordu.

O kadar hareketsizdi ki... Neredeyse robota benziyordu. Yoksa "cyborg" mü demeliydim? Her neyse, aklımı başımdan almıştı. Ben onun mutfağı temizlediğini sanıyordum ama belli ki Tanrı bilir ne zamandır orada dikilmiş, beni izliyordu. Üstelik

onu yakaladığımda bakışlarını kaçırmamıştı. Hiç çekinmeden bana bakmaya devam ediyordu.

"Evet?" dedim.

"Seni rahatsız etmek istemedim," dedi.

"Şey, sorun değil. Ne diyecektin?"

Sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi birkaç saniye durakladıktan sonra nihayet, "Fırın temizleyicin nerede?" diye sordu.

Bu yüzden mi bana o kadar dikkatle bakıyordu? Sadece fırın temizleyicinin nerede olduğunu mu bulamamıştı? Sahiden hepsi bu muydu?

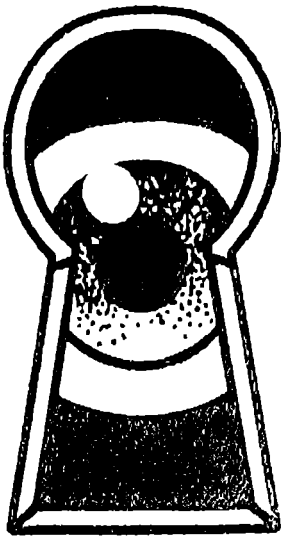
"Ocağın hemen yanındaki dolapta." Başka nerede olacaktı ki?

Martha cevabımı başıyla onaylayıp mutfağa geri döndü. Ama ben hâlâ huzursuz hissediyordum. Enzo eve temizlikçi çağırmamızı istese bile bu kişi Martha olmak zorunda değildi. Gözü sürekli üzerimde olan bir temizlikçi istemiyordum. Gelgelelim burada çalışmaya başlamıştı bile. Başka birini bulursam onu kovmam gerekecekti. Hayatım boyunca kimseyi kovmamıştım ve bu saatten sonra da kovmak istemiyordum.

Belki de başka sorun yaşamazdık. Ne de olsa artık fırın temizleyicinin yerini biliyordu ve Enzo'nun dediğine göre ücreti gayet makuldü. Suzette'in evi bal dök yala olduğundan işinde gayet iyi olduğu da aşikârdı.

Hem Enzo'nun dediği gibi, bunu hak ediyordum.

ON BİR

Nico bugün Locust Sokak, 13 Numara'da oturan Spencer'la oyun oynayacaktı.

Bu oyun buluşmasını ayarlayana kadar göbeğim çatlamıştı. Buraya taşınalı iki hafta olmasına rağmen açılışı ancak yapacaklardı. Hiç şaka yapmıyorum, Janice'a Nico'nun aşı karnesinin fotokopisini vermek zorunda kalmıştım. Doğrusunu isterseniz kan ve idrar testi istemediğine şaşırıyordum.

Ama buna değerdi çünkü hafta sonu geldi mi Nico yerinde duramıyordu ve eski evimizdeyken olduğu gibi yakınlarda oturan arkadaşları yoktu. Oyun buluşması bugün, yani pazar günü saat üçte Spencer'ın evinde olacaktı ama Nico saat birden beri her on beş dakikada bir buluşma vaktinin gelip gelmediğini soruyordu. Artık öyle bir hâl almıştı ki her "Anne" dediğinde çığlık atasım geliyordu.

"Anne," dedi üçe çeyrek kala. "Küçük Kivi'yi de Spencerlara götürebilir miyim?"

Enzo'yla Nico bir peygamberdevesi yumurtasının çatlamasını ve bütün peygamberdevelerinin birbirini yemesini beklemek istemediklerine karar verip pazartesi günü yavru bir peygamber-

devesi almışlardı. Nico en sevdiği meyvelerden birine saygısını göstermek için hayvanın adını Küçük Kivi koymuştu.

"Bir daha davet edilmek istiyorsan olmaz," dedim.

Nico bunu bir müddet düşündü. "Peki beyzbol topumla sopamı götürebilir miyim?"

Küçükler Ligi için seçmeler cuma günü yapılmış ve Nico takıma girmişti, ki bu hem daha fazla arkadaş edinebilecek olması bakımından hem de içinde biriken enerjiyi atabilecek başka bir alan bulmuş olması bakımından harikaydı. Ama sonuç olarak şimdi beyzbola eskisinden bile çok takmış durumdaydı. Enzo her gece onunla antrenman yapıyordu. Onları izlemesi çok sevimliydi, zira Enzo gerçek bir beyzbol maçı yapıyorlarmış gibi Nico'nun her hareketini anlatıyordu. *Plakaya çıktı, sopasını savurdu... Topa vurdu! İlk kaleye ulaştı, ikinci kaleye ulaştı...*

"Olur," diye kabul ettim ama içten içe Nico'nun topun kontrolünü kaybedip bir cam filan kırmasından korkuyordum ki öyle bir durumda Janice kalpten giderdi. Nico topa iyi vuruyordu ama kontrolü o kadar iyi değildi.

Sonunda *–sonunda!–* saat üç oldu, artık Spencerlara gidebilirdik. Ada kanepeye yayılmış kitap okuyordu, parlak siyah saçları sırtına dökülmüştü. Kızımın güzelliğine bir kez daha hayran kaldım. Ama Ada'nın bunun farkında olduğunu bile sanmıyordum. Fark ettiği gün geldiğinde umarım Tanrı hepimizin yardımcısı olurdu.

"Ada," dedim, "bizimle gelmek ister misin?"

Bana aklımı yitirmişim gibi baktı. "Hayır, teşekkürler."

"Oyun buluşmaları yapmak istediğin arkadaşların var mı?" diye sordum. "İstersen seni seve seve götürürüm."

Başını salladı. Arkadaş edinmeye başladığını umuyordum. Nico'nun yarısı kadar bile dışa dönük değildi ama okulda hep küçük bir arkadaş grubu olmuştu. Beşinci sınıfta her şeye baştan başlamak zor olmalıydı, üstelik Ada sızlanıp duran çocuklardan

da değildi. Belki ona birlikte kızlar gecesi yapmayı teklif eder, okulda işlerin nasıl gittiğine dair ağzından laf almaya çalışırdım.

Enzo'yu da çağırmayı düşündüm ama sonra sabahtan beri onu görmediğim aklıma geldi. Çalışıyor olmalıydı. Şehirdeyken sürüsüne bereket müşterisi vardı ama şimdi işini buraya taşımaya çalıştığından durmaksızın koşturuyordu. Bütün çabası ev kredisinin taksitlerini zamanında ödeyebilmemiz içindi. Yaptıklarını takdir ediyordum ama yine de daha çok yanımızda olmasını isterdim.

Her neyse, anlaşılan Spencerlara yalnızca Nico ve ben gidecektik. Çantamı aldım ve Locust Sokak, 13 Numara'ya, sözde bir zamanlar hizmetçilerin kaldığı eve doğru yola koyulduk. Suzette'in evinin önünden geçerken arka bahçesinden epey bir gürültü geldiğini duydum. Orada ne yapıyorlardı?

Janice bize kapıyı açtığında sanki davet etmesine rağmen gelmememizi umuyormuş gibi suratı düştü.

"Ah," dedi. "Buyurun bari."

"Teşekkürler," dedim.

Evin iç tarafındaki hoş geldiniz paspasına bastığımız anda ayaklarımızı işaret ederek, "Ayakkabılarınızı çıkarın," dedi.

Ben önü kapalı sandaletlerimi çıkarırken Nico da spor ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, ayakkabıların koridora doğru fırlamasını dehşet içinde izledim. Koşarak gidip onları aldım ve dikkatlice ayakkabılığa koydum. Nico bugün evden neredeyse hiç çıkmamışken ayakkabılarının neden toz toprak içinde olduğunu bilmiyordum. Çoraplarına baktığımda onların da kirli olduğunu gördüm. Bu nasıl olmuştu?

"Çorapların neden o kadar kirli?" diye sordum.

"Arka bahçede oynadım, anne."

"*Çoraplarınla* mı?"

Nico omzunu silkti.

Sonunda çoraplarını da çıkardı ama ayakları bile kirliydi. Neyse ki çorapları ya da ayakkabıları kadar değildi. Eve gidince çocuğu çamaşır suyuna yatıracaktım.

Nico'yla Spencer birbirlerini görünce sanki iki gün önce okulda beraber değillermiş de uzun zamandır görüşemeyen eski dostlarmış gibi sevinçten havalara uçtular. Arka bahçeye koşarlarken Janice, Spencer'ın arkasından, "Dikkatli ol!" diye bağırdı.

Arka bahçenin olduğu tarafa bakarak gerginlikle ellerini ovuşturuyordu. Kalmayı teklif etsem mi bilemedim, beni burada isteyip istemediğini bile kestiremiyordum. Açıkçası şöyle sert bir içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Nihayet önüne döndüğünde bana limonata, peynir ya da kraker ikram etmek isteyeceğine emindim ama o, "Nico'nun bitlenip bitlenmediğini ne sıklıkla kontrol ediyorsun?" diye sordu.

Ağzım bir karış açık kaldı. Gücenmek isterdim ama ne yalan söyleyeyim, Nico üç kere bitlenmişti. Ada da öyle, ki onunla işim çok daha zor olmuştu çünkü sekiz yaşında bir kızın saçını kazıyamazdınız. Yıllar sonra terapiste anlatacağı travması bu olurdu.

Ama oğlumun kafasını kesinlikle kazımıştım. Başta hiç istememişti ama Enzo da kendi saçlarını kazımayı teklif edince eğlenceye dönüşmüştü.

"Bitli değil," dedim.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Nasıl bu kadar *emin* olabiliyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Başını kaşımıyor..."

"İyi bir bit tarağın var mı?"

"Şey, evet..."

"Markası ne?"

Bu konuşmayı daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyordum. Ben de herkes kadar bitleri sevmiyordum ama burada durup üzerine uzun uzun konuşacak da değildim.

"Bak," dedim, "benim gitmem lazım..."

"Ah." Janice'ın yüzü düştü. "Ben de biraz kalırsın diye düşünmüştüm. Taze meyve suyu sıktım."

Yüzünde sahici bir hayal kırıklığı vardı. Benim çalışan anne olmama son derece kaba bir tepki vermiş olsa da bütün gün evdeyse canı çok sıkılıyor, çok yalnızlık çekiyor olmalıydı. Hem ben de arkadaş edinmekte çok başarılı değildim. Janice'la kötü bir başlangıç yaptıysak da Long Island'da oturmaya başladığımdan bu yana edineceğim ilk arkadaşım olabilirdi. Pardon, *yaşamaya* diyecektim.

"Meyve suyunun tadına bakmayı çok isterim," dedim.

Janice'ın yüzü aydınlanırken peşine takılıp mutfağa geçtim. Beklediğim üzere mutfak bal dök yalaydı. Yerler benim tezgâhımdan daha temiz görünüyordu. Benimki gibi bir mutfak masası vardı, masanın üzerinde servis takımları ve bardak altlıkları bulunuyordu. Janice buzdolabını açıp koca bir sürahi dolusu yoğun, taneli ve yeşil bir şey çıkardı. İki bardağı ağzına kadar bu sıvıyla doldurup birini bana uzattı.

"Bardak altlığı kullanmayı unutma," dedi ben bardağımı mutfak masasına götürürken.

O masada karşıma otururken ben de bardağımdaki sıvıyı inceledim. Şey, sıvı sayılırdı. Birtakım sıvı özellikleri taşıyordu. "Bu tam olarak nedir?"

"*Meyve suyu* işte," dedi, *ne aptal aptal sorular bunlar* der gibi.

İçine bu kadar canlı yeşil olmasını sağlayacak ne koyduğunu sormak istedim. Aklıma yemeyi sevdiğim herhangi bir yeşil meyve gelmiyordu. Kış kavunu vardı ama onu içecek formunda seveceğimden pek emin değildim.

Ne var ki Janice beni izliyor, bu sözde meyve suyundan bir yudum almamı bekliyordu. Eh, belki de göründüğünden daha güzeldi; öyle olmak zorundaydı. Parmaklarımı bardağın etrafına sarıp bardağı ağzıma götürdüm. Ağzımı sıvıyla doldurdum ve...

Aman Tanrım.

Göründüğünden güzel değildi. Her nasılsa daha da kötüydü. Öyle ki ağzıma aldığım en iğrenç şey olabilirdi. Bardağa geri tükürmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Sanki bahçeden tozuyla toprağıyla çimenleri yolmuş, sonra da onlardan içecek yapmıştı.

"Çok güzel, değil mi?" Janice büyük bir yudum aldı. "Hem ister inan ister inanma, çok da besleyici."

Başımla onaylamakla yetindim çünkü hâlâ az önce ağzıma doldurduğum kadarını yutmaya çalışıyordum.

"Eee," dedi, "yeni evini nasıl buldun?"

"Bayıldım," dedim içtenlikle. "Biraz tadilat istiyor ama son derece memnunuz."

"Satın alınan evlerin çoğu tadilata ihtiyaç duyar," dedi. "Hem eminim o evi epey ucuza almışsınızdır."

Dudaklarımı yaladım, yalar yalamaz da pişman oldum çünkü o yeşil şeyin tadı dudaklarımda kalmıştı. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü başka isteyen yoktu."

Janice'ın sözleri bana ağzımdaki acı tadı unutturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Sizden başka sadece bir kişi teklif verdi. O da sonra çekildi."

Emlakçımız bize öyle dememişti ama. Başka teklifler de varmış ancak istenilenin altında kalmışlar gibi konuşmuştu. Yalan mı söylemişti? Muhteşem bir okul bölgesinde bulunan bu kutu gibi ama şahane evle sahiden bir tek biz mi ilgilenmiştik?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Neden başka teklif veren olmamış?" diye sordum Janice'a, merakımı belli etmemeye çalışarak.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Dışarıdan bakınca gayet güzel bir ev. Yapısı düzgün. Çatısı iyi."

Eh, bunları duyunca rahatladım.

"Demek ki sorun *içeride*," diye ekledi.

Sorun *içeride* mi? Evimde oraya bakmaya gelenleri kaçıracak ne vardı ki?

Aklıma gece boyu beni uyutmayan o korkunç sürtünme sesi geldi. Evin bizim olduğunu haber veren telefonu aldığımda sevinçten havalara uçmuştum. Fakat taşındığımızdan beri korkunç bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeden geçen tek bir günüm bile olmamıştı...

"Eee," dedi Janice, konuyu bütünüyle değiştirerek, "geçen akşam Suzette ve Jonathan'la yediğiniz yemek nasıl geçti?"

Birdenbire sinirlenerek başımı ona çevirdim. Kalmamı neden istediği şimdi anlaşılıyordu. Derdi benden komşularımız hakkında dedikodu koparmaktı. *Bu yüzden* buradaydım; uydurmasyon meyve suyunu tatmak için değil.

"Güzeldi," dedim. İstediğim son şey Suzette hakkında ileri geri konuşmak ve bunun da onun kulağına gitmesiydi.

"Güzel mi? Nedense hiç inanasım gelmedi."

"İyi insanlara benziyorlar."

Janice dudaklarını büzdü. "İyi filan *değiller*. İnan bana. Son beş yıldır onlarla yan yana yaşıyorum."

Suzette'in de onun hakkında aynı şekilde düşündüğünü söylememek için kendimi zor tuttum. Besbelli bu ikisinin arasında büyük bir husumet vardı. Hem zaten Suzette de o kadar harika biri değildi. Her ne kadar yemekte onu yakından tanımaya çalıştıysam da gecenin sonunda kadına *daha da* gıcık olmuştum. "En azından Jonathan iyi birine benziyor."

"Suzette ona berbat davranıyor," dedi Janice.

Dünyanın en ilgili eşi değildi belki ama Jonathan'a berbat davrandığını da söyleyemezdim. "Gerçekten mi?"

"Adam ne zaman ona dokunmaya kalkışsa kaçıyor," dedi. "Bulduğu her fırsatta eleştiriyor. Seks hayatlarını var sen düşün."

Düşünmemeyi tercih ederdim.

Janice'ın bakışları Locust Sokak, 12 Numara'nın sokak kapısını doğrudan gören pencereye kenetlendi. Mutfağından o

eve giren çıkan herkesi görebiliyordu. "Suzette Lowell hayatımda tanıdığım en kötü insandır."

Vay canına. Suzette'ten ben de hoşlanmıyordum ama bu biraz abartılı bir ifade olmuştu.

"O biraz..." Bardağımdaki yeşil sıvıyı içmemek için bardağı hafifçe çalkaladım. "En azından dost canlısı."

"Kocanın şu anda onun evinde olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordum. Janice da yüzümdeki ifadeden bilmediğimi anlamış, nedense bir hayli sevinmişti.

"Bir saat kadar önce Suzette onu içeri aldı," dedi. Suzette'in evinin sokak kapısını ne kadar net görebildiği düşünülünce bunu bilmesi mantıklıydı. "Kocan hâlâ orada."

"Sorun yok." Kendimi gülümsemeye zorladım çünkü Janice'a bu haberin beni kızdırdığını bilme zevkini yaşatmak istemiyordum. "Yakın zamanda arka bahçesinde çalışmaya başlayacağını söylemişti, demek ki bugün başlamaya karar vermiş."

"Pazar pazar mı? Pek iş günü sayılmaz da."

"Enzo her gün çalışır. Çok meşgul."

Janice içeceğinden bir yudum aldı ve dudağının üstünde kalan yeşil bıyığı yalayarak sildi. "Peki. Sen ona güveniyorsan."

"Güveniyorum."

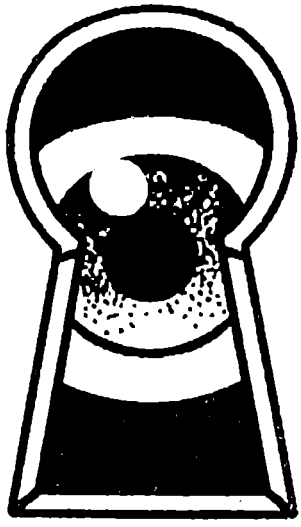
Sırıttı. "O zaman endişelenmeni gerektiren bir şey yok."

Janice ortalığı karıştırmaya çalışıyordu ama ona aldırış etmedim. Enzo'ya hakikaten güveniyordum. Yani tamam, her nedense çekici komşumuzun arka bahçesinde çalışmaya gideceğini bana söylemek aklına gelmemişti. Ama bu durumun canımı sıkmasına izin vermeyecektim. Kocam hakkında bilmediğim şeyler olabilirdi ama iyi bir adam olduğunu kesin olarak biliyordum. Bana bunu defalarca kez kanıtlamıştı. Öyle olmasaydı bile beni aldatacağını sanmıyordum.

Buna cesaret etmezdi.

Senden korkuyorum, Millie Accardi.

Korksa iyi olurdu.

ON İKİ

"Bugün Suzette'te miydin?"

Soruyu Enzo'ya dişlerini fırçalarken olabildiğince üstünkörü sordum. Kıskanç eş gibi görünmek istemiyorsam diş fırçalama vakti bu konuyu açmak için en uygun zamandı. Bundan daha sıradan bir an mı olurdu?

Enzo dişlerini fırçalamayı bırakıp bana baktı. Bir an için bekledi, sonra fırçalamaya devam etti. "Evet. Arka bahçesi için yardımcı oldum. Bahçecilik tüyoları filan verdim. Demiştim ya."

"Bana oraya gideceğini söylemedin ama."

"Sana nereye gideceğimi söylemem önemli mi?"

Diş macununu lavaboya tükürdü. Beni diş macunu tükürürken izlediği zamanları düşündüm; sayamayacağım kadar çoktu. Sonra Suzette'i diş macunu tükürürken izlediği zamanları düşündüm; hiç yoktu.

"Hafta sonları nereye gideceğini bilmek isterim. Ne de olsa hafta sonları ailece vakit geçirilmelidir, değil mi? Sen hep öyle demez misin?"

Bana bezgin bir ifadeyle baktı. "Millie, iş bu. Bizim de paraya ihtiyacımız var, hem de çok. Ne istiyorsun?"

"Suzette sana para ödüyor mu?"

Cevap vermedi. Demek ki ödemiyordu.

"Yani pazar günü oraya gittin. Ve Suzette sana para ödemedi. O hâlde nasıl iş oluyor?"

Enzo ağzını çalkaladı, sonra yine lavaboya tükürdü, hareketleri bu sefer daha agresifti. Başını kaldırıp baktığında hiç de mutlu görünmüyordu. "Millie, kadın bana iki yeni iş bağladı bile. Bana yardım ediyor. *Bize* yardım ediyor." Elini savurarak işaret etti. "Bu evin parasını nasıl ödeyeceğimizi sanıyorsun?"

Sonuna kadar haklıydı. İş kurmak tamamıyla bağlantılara bakardı. Suzette de onun bağlantılar kurmasına yardımcı olabilirdi.

Enzo'nun omuzları düştü. "Bak, nereye gittiğimi söylemediğim için özür dilerim. Ama sen Nico'yla şu oyun randevusuna gidecektin. Ada da hep köşesine çekilip kitap okumak istiyor. Ben de kimsenin bana ihtiyacı yokken gidip işimi halledeyim dedim."

Yine haklıydı. Söylediği her şey yüzde yüz doğruydu. Hem ne kadar çok çalışırsa çalışsın, Enzo her zaman ailesinin yanında olur, bize vakit ayırırdı. Ada'nın küçükken oyuncak hayvanlarıyla verdiği çay partilerine katılırdı. O sıkıcı ayıcık partilerine ben bile katlanamazken Enzo onlarcasında yer almıştı. Hepsi İtalyan aksanlı olsa da ayıların her birini ayrı ayrı seslendirir, bunu da komik komik konuşarak yapardı.

"Özür dilerim," dedim. "İş kurmaya çalıştığını biliyorum. Üstüne gelmek istememiştim."

Enzo gülümsedi. "Kıskançlığın da sevimliymiş. Normalde hiç kıskanmazsın."

Güldüm çünkü doğruydu. Kadınlar ona her zaman asılırlardı ama ben Enzo'ya hep güvenmiştim. Suzette'in neden sinirlerimi zıplattığını bilmiyordum. Bilhassa o da evliyken. Yani Enzo'nun kendisiyle kaçmasını bekliyor filan değildi.

"Özür dilerim," dedi Enzo. "Beni affettin mi?"

Ben hemen cevap vermeyince yanıma gelip nane kokulu taze nefesiyle beni öptü. Tahmin edebileceğiniz gibi öfkemin son kalıntıları da buhar olup uçtu. Bu adama kızgın kalmak konusunda berbattım.

"Anne! Baba!" diye bağırdı bir ses kapının ardından. "Küçük Kivi kabuk değiştiriyor! Bunu görmeniz lazım! Koşun çabuk!"

Bir peygamberdevesinin evinizde kabuk değiştirdiğinin söylenmesinden daha hızlı romantizm öldüren hiçbir şey yoktu. Enzo'yla birbirimize baktık.

"Sonra, Nico!" diye seslendi. "Annenle... konuşuyoruz. Önemli bir... meseleyi konuşmamız lazım. Sonra bakarım, tamam mı?"

Ama Nico öyle kolay kolay vazgeçmezdi. "Ne zaman?" diye seslendi kapının arkasından.

Seksi zaman geçirme olasılığının suya düştüğünü fark eden Enzo içini çekti. "Bir dakikaya geliyorum." Bana göz kırptı. "Kabuk değiştirmeyi görmek ister misin?"

"Sağ ol, almayayım."

"Ama..." Bakışları yatak odasının kapısına kaydı, sonra yeniden bana döndü. "İyiyiz, değil mi?"

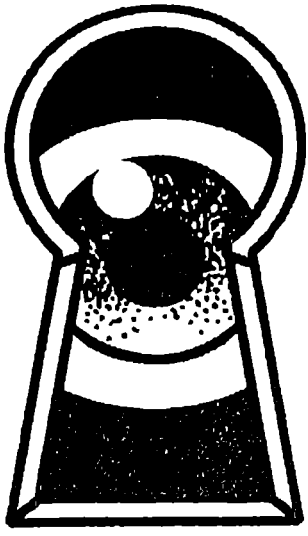
Sadece bir saniye duraksadım. "Evet."

"Bundan sonra," dedi, "Suzette'in evine giderken sana haber vereceğim. Söz veriyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim çabucak. "Sana güveniyorum."

Güveniyordum da. Ona bütün kalbimle güveniyordum.

Ama Suzette'e güvenmiyordum.

ON ÜÇ

Gecenin bir yarısı pat diye uyanıverdim.

Beni uyandıran yine o sürtünme sesiydi.

Birkaç gecedir duymamıştım. Evin artık "oturduğunu" ya da o korkunç sesin çıkmasının sebebi her neyse artık geçtiğini sanıyordum ama yanılmıştım, ses gürültüsünden hiçbir şey kaybetmemiş hâlde yine belirmişti.

Başımı çevirip yatağımın baş ucundaki komodinin üzerinde duran saate baktım. İkiydi. Neden gecenin ikisinde evimizde sürtünme sesleri yankılanıyordu?

Nefesimi tutup olabildiğince kulak kesildim.

Bir hayvan olduğunu sanmıyordum. Duvarların arkasında oradan oraya kaçışan fareler olduğunu sanmıyordum. Yani *umarım* yoktu. Bu sesler daha çok...

Biri bir yerde mahsur kalmış da çıkmaya çalışıyormuş gibiydi.

Janice'ın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. *Demek ki sorun içeride.* Bu evde bir terslik vardı. Evin *içinde.* Burayı görmeye gelen diğer herkesi korkutup kaçıran bir şey.

Bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum. Beni delirtiyordu.

Enzo yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Ses onu uyandırmaya yetmemişti. Gerçi adam kulağının dibinde top patlasa bile uyumaya devam edebilirdi ya neyse.

Şimdi onu uyandırırsam kızardı. Sabah erkenden işe gideceğini, gideceği yerin arabayla kırk dakika uzaklıkta olduğunu söylemişti. Hem zaten böyle bir ses yokmuş, ben uyduruyormuşum gibi davranıyordu. Anlaşılan yalnızca ben duyuyordum.

Sonunda dayanamayıp yataktan kalktım. Bu sesler devam ederken uyuyamayacağım kesindi. Ben de gidip araştıracaktım.

Yatak odasının önündeki koridor karanlıktı. Parmaklarım elektrik düğmesinin üstünde, ışığı yaksam mı yakmasam mı diye düşündüm. Ev halkını uyandırmak istemiyordum ama merdivenden düşmek de istemiyordum. Bu evin büyüklüğünü sevsem de birdenbire Bronx'taki küçük apartman dairemi özlemiştim. Orada kendi etrafımda üç yüz altmış derece dönsem evin içinde olup biten her şeyi görürdüm. Buradaysa bir sürü köşe bucak vardı.

Birinin saklanabileceği bir sürü alan...

Gözlerim karanlığa alıştığından ışığı yakmamaya karar verdim. Elimle etrafı yoklayarak dikkatlice merdivene yürüdüm. Ses aşağıdan geliyordu. Bundan emindim.

"Merhaba," diye seslendim aşağıya.

Tabii ki cevap gelmedi.

Başımı çevirip yatak odama doğru baktım. Pekâlâ, gecenin ikisinde evimizin alt katından insana aitmiş gibi gelen sürtünme sesleri yankılanıyordu. Bunu gerçekten tek başıma mı araştıracaktım? Bana kızacak olsa bile Enzo'yu kaldırıp aşağıya onunla birlikte inmem daha akıllıca olmaz mıydı?

Fakat bu sürtünme seslerinden ona daha önce de birçok kez bahsetmiştim. O da her seferinde kendisinin hiçbir şey duymadığını, budalalık ettiğimi söylemişti. Şimdi yine evin oturduğunu söyler, arkasına dönüp uyumaya devam ederdi.

Ayrıca evimin alt katını kontrol etmek için bir *erkeğe* ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Hem zaten çığlık atsam duyardı.

Tırabzana tutundum. Bir an için sürtünme sesi yükseldi, o kadar ki vücudumu bir ürperti sardı. O sesi çıkaran şey her neyse sanki bana doğru geliyordu.

Pekâlâ, buraya kadarmış. Geri dönüp Enzo'yu kaldıracaktım. Bu sesi de duymazsa işitme testi yaptırması gerekecekti.

Ama ben arkama dönüp yatak odasına gidemeden...

Ses kesildi.

Orada öylece durup yeniden başlamasını bekledim. Başlamadı. Ev tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum ama şimdi ses kesildiğinden kaynağını bulmak mümkün olmayacaktı.

Yine de aşağıya indim. Basamakları usulca inerek alt kata ulaştığımda etrafta hiçbir hareket yoktu. Gözlerimi kısarak gölgelerin arasında kalan mobilyaları inceledim. Bakışlarımı bir köşeden diğerine kaydırarak sesin kaynağını aradım.

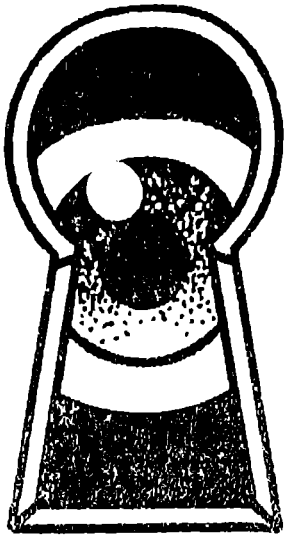
Sonunda uzanıp elektrik düğmesine bastım.

Burada kimse yoktu. Alt kat tamamen boştu. Buna şaşırmamalıydım. Ama yine de...

O sesi duymuştum. Bu evin alt katından ses gelmişti. Sesi ben hayal *etmemiştim*. Üstelik merdivenin başına varmamla kesilmişti. Sesi çıkaran kişi geldiğimi duyup durmuş olabilir miydi?

Hayır, saçmalıyordum. Enzo'nun dediği gibi muhtemelen ev yerine oturuyordu. Artık ne demekse.

ON DÖRT

"Anne."

Bir yandan tencerede domates sosu karıştırıyor, diğer yandan da tavada patlıcan kızartıyordum. Bilin bakalım ne yapıyordum? Pasta alla Norma. İnternette altı yedi tane tarif bakmış, aralarından en yüksek puanlı olanını seçmiştim. Sonra malzemeleri almaya markete gitmiştim. Hatta *iyi* markete gitmiştim; semtin öbür ucundakine. Bu yemek için resmen canımı dişime takmıştım. Şayet Enzo bir damla olsun gözyaşı dökmezse fena bozulacaktım.

"Anne, anne, anne, anne, anne. Anne."

Domates sosunu karıştırdığım kaşığı bırakıp sabrın s'sini bilmeyen Nico'ya baktım.

Üzerinde hâlâ bugün Küçükler Ligi antrenmanında giydiği tişört ve kot pantolon vardı, oysa leş gibi olduklarından eve geldiğimizde üzerini değiştirmesini söylemiştim. Ama bazen uğraşmaya değecek şeylerle uğraşmak gerekiyordu. Nico takıma katılalı henüz iki hafta olmasına rağmen koç bana onun yıldız oyunculardan biri olduğunu söylemişti. Bilhassa da vuruş sırası ona geldiğinde diğer çocukların tezahürat yapması çok hoşuma gidiyordu.

"Anne." Nico'nun darmadağınık siyah saçları gözlerine giriyordu. "Babam nerede? Bu akşam benimle antrenman yapacağını söylemişti."

"Belki yemekten sonrayı kastetmiştir?"

Alt dudağını büktü. "Ama ben *şimdi* yapmak istiyorum. Babam bana nasıl falsolu top atacağımı göstereceğini söylemişti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu yapmayı biliyor muymuş?"

"Evet! Müthiş bir şey. Sağa gidecek sanıyorsun ama sola gidiyor, sonra yukarı kalkıyor, sonra aşağı iniyor, işte o zaman sağa gidiyor!"

Bu yerçekimine meydan okuyan falsolu topun gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Nico babasını kahramanı olarak görür, ona resmen tapardı, öyle ki Enzo'nun istese o topu zamanda geriye götürebileceğini düşündüğünden emindim. Ada da öyleydi; iki çocuğumuz da Enzo'nun mucizeler yaratabildiğine inanırdı. Bense vasatın altı İtalyan yemekleri yapan sıradan bir anneydim. Ama benim için hava hoştu. Sıradan olmak benim için daima imkânsız bir hayal olmuştu, dolayısıyla hayalimi gerçekleştirmiş olmaktan mutluluk duyuyordum. Bence çocuklarımın sıkıcı olduğumu düşünmeleri harika bir şeydi.

"Baban birazdan gelir," dedim. "Hem zaten yarım saat içinde masaya oturacağız."

Nico burnunu kırıştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Babanın en sevdiği yemeği: pasta alla Norma."

"Ben peynirli makarna yesem olmaz mı?"

İmkânı olsa kahvaltı da dâhil günün her öğünü peynirli makarna yerdi. Ada da öyle. "Senin için biraz spagetti ayırırım, tereyağı ve peynir koyup yersin."

Bu anlaşma hoşuna gitmiş gibiydi. "Yemeğe kadar arka bahçede kendi kendime çalışsam olur mu?"

Bana ya da Enzo'ya ihtiyaç duymadan arka bahçede kendi başına antrenman yapmaya gönüllü olmasına sevinerek başımla

onayladığımda, yemek vaktinden önce elinden geldiğince kirlenebilmek için sevinçle arka bahçeye koştu.

Ben de pasta alla Norma'ma geri döndüm.

Tarifte patlıcanları renk alana kadar soteleyin yazıyordu ama bu patlıcanların renk alacağı yoktu. Sadece yumuşayıp dağılıyorlardı. Nerede yanlış yaptığımı bilmiyordum çünkü aslında güzel yemek yapardım. Enzo için doğru yapmam gereken tek yemeği bir türlü çözemiyordum sanki. Yani tamam, buna mecbur değildim ama...

Enzo ona yaptığım her yemeği severdi. Masaya oturduğumuzda önüne koyduğum tabağı görür görmez hemencecik uzanıp beni yanağımdan öperdi. Tavuk pilav gibi basit bir şey olsa bile ona yemek yaptığım için bana teşekkür etme şekli buydu. Ama daha önce hiçbir yemeğe geçen gece Suzettelerde yediği makarnaya verdiği gibi bir tepki verdiğini görmemiştim.

Neyi yanlış yapıyordum? Bu aptal patlıcanlar neden bir türlü renk almıyordu?

Şangırt!

Cam kırılma sesini duymamla başımı ocaktan çevirdim. Oğlum bir şeyler kırma konusunda bir dünya markasıydı, dolayısıyla bu sesi çok iyi tanıyordum. Elinde beyzbol sopasıyla koşarak içeri girdiğinde yüzünde gördüğüm korku dolu ifadeyi de çok iyi tanıyordum.

"Anne," dedi. "Bir kaza oldu."

Aman. Ne. Şaşırdım.

Peşi sıra arka bahçeye giderken yatak odalarımızdan birinin camını kırdığını görmeyi bekliyordum ama durum bundan daha vahimdi. Cam kırmıştı kırmasına fakat bizimkini değildi. Komşununkini kırmıştı.

Suzette'in camlarından birini indirmişti. Harika. Başını önüne eğdi. "Özür dilerim, anne."

"Benden değil," dedim, "Bayan Lowell'dan özür dileyeceksin."

Üstelik muhtemelen benim de özür dilemem gerekecekti. Çünkü içimden bir ses Suzette'in camının kırılmasına gülüp geçecek biri olmadığını söylüyordu.

Bu kötü olmuştu. Çok, çok kötü olmuştu. O camın parasını nasıl ödeyeceğimizi hiç bilmiyordum.

Nico'yu önüme katıp yan eve götürürken sanki elektrikli sandalyeye götürüyormuşum gibi davranıyordu. Tamam, ben de bayıla bayıla gitmiyordum ama o da biraz *fazla* abartıyordu. Ne sıklıkla bir şeyler kırdığı düşünüldüğünde artık özür dilemeye alışmış olmalıydı.

Ne var ki eve yaklaştığımızda arka tarafından sesler geldiğini duydum. Bir kadına ve bir erkeğe ait sesler. Fakat erkek Jonathan değildi. Kulağıma çalınan bu aksanı nerede olsa tanırdım. Kocam Suzette'in arka bahçesindeydi. *Yine.*

Akşamın bu saatinde Suzette'in arka bahçesinde ne işi vardı? Bilhassa da bana haber vermeden oraya gitmeyeceğine *söz verdikten* sonra?

O kadar sinirlenmiştim ki Suzette'in ön bahçesini çiğneye çiğneye kapısına gittim. Enzo bahçe işleriyle uğraştığından insanların bahçe yolunu kullanmayarak çimleri mahvetmesine çok kızardım ama şu anda hiç umurumda değildi. Çok sinirliydim. Başparmağımla zile bastım, sonra kimsenin cevap vermesini beklemeden bir daha bastım. Garanti olsun diye bir daha bastım.

"Ben de basabilir miyim?" diye sordu Nico, eğlenceden mahrum kalmak istemiyordu.

"Gel bas."

Suzette üstü başı biraz dağılmış hâlde kapıya gelene kadar zili en az yedi kere çalmıştık. Ama el kadar şort giydiğini ve kalın askılı atletinin alt kısmını düğüm yaparak göbeğini ortaya çıkardığını görünce onu rahatsız etmekten zerre pişmanlık duymadım.

Hatta kırık camı için bile üzüntüm geçti.

"Millie." Bana bezgin bir ifadeyle bakıyordu ki Nico'yu görünce morali daha da bozuldu. "Zili gayet iyi duyabiliyorum. Bir kere çalsan yeterdi."

"Enzo burada mı?"

Öfkesi silinirken dudakları bir gülücükle kıvrıldı. "Evet. Arka bahçemde bana yardım ediyordu."

Tam da o anda Enzo arka taraftan çıkageldi. Kot pantolon ve toz toprak olmuş beyaz bir tişört giyiyordu, elleri çamur kaplıydı. "Mutfak lavabosunu kullanabilir miyim?" diye sorarken beni gördü ve olduğu yerde donakaldı. "Millie?"

Suzette yaşanacak dramayı dört gözle bekliyordu ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret etsem de buraya kocamı yakalamaya gelmemiştim. Daha mühim bir meselemiz vardı. Elimi Nico'nun omzuna koyup sıktım.

"Camınızı kırdım," dedi Nico. "Çok özür dilerim."

"Aman Tanrım." Suzette elini göğsüne bastırdı. "Ben de cam kırılma sesi duyduğumu *sanmıştım!*"

"Nico." Enzo kaşlarını çatmıştı. "Sana arka bahçede beyzbol oynarken dikkatli olmanı söylemiştim, değil mi?"

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "N'apsın çocuk, onunla oynayacağını *sanıyordu.*"

Şimdi suçlu görünme sırası Enzo'daydı. Ama bunun olacağını tahmin etmeliydi. Dokuz yaşındaki oğlunuza onunla beyzbol oynayacağınızı söylediyseniz sözünüzü tutmanız gerekirdi. Yoksa kötü şeyler olurdu. Camlar kırılırdı.

"Hangi camdı?" diye sordu Suzette.

"İkinci katta," dedim. "Yandaki orta cam."

"Tüh." Manikürlü parmağıyla çenesine pat pat vurdu. "Vitray cam."

Vitray cam mı? Tanrım, kulağa epey pahalı geliyordu. Enzo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı; belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu. Yeni bir vitray cam almamızın imkânı yoktu.

Ninova

"Acaba..." dedim tereddütle. "Nico camın parasını çıkarana kadar ev işlerine yardım etse nasıl olur?"

Belli ki bu öneri Suzette'in hoşuna gitmemişti. Vücudu kaskatı kesildi. "Bilemiyorum."

Allem edip kallem edip kabul ettirmem lazımdı çünkü o camı almamıza gerçekten *imkân yoktu.* "Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeyi öğrenmesinin tek yolu bu."

Bana destek çıkması için Enzo'ya baktım. Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Evet, Millie haklı. Suzette, oğlumun ev işlerini halletmesi iyi olur."

"Ev işlerimi halleden biri *var* zaten." Suzette kollarını göğsünde kavuşturdu. "Martha haftada iki gün geliyor!"

"Geriye kalan beş günde de Nico gelir işte," dedim.

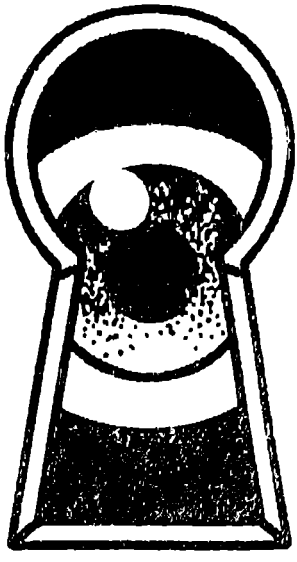
Suzette'in karşı çıkacağından emindim ama Enzo kaşlarını çatıp koyu renkli gözlerini kıstı. "Oğlumu evinde istememenin bir *sebebi* var mı?"

Sonunda Suzette ikna oldu. "Tamam! Benim için birkaç işi halledebilir."

Suzette Enzo'dan ona bahçecilik tüyoları vermesini istediğinden beri ilk kez bütün gerginliğim geçiverdi. Kadın paradan hiç bahsetmemişti. Vitray camın parasını ödemek zorunda kalmayacaktık ve Nico da yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeyi öğrenecekti. Hem Nico etraftayken Suzette belki kocama asılmaktan kaçınırdı.

Bütün sorunlarımı çözmüştüm. Suzette'in yüzündeki somurtkan ifade de cabasıydı.

ON BEŞ

Bayan Green'i eve götürme işiyle görevlendirilmiştim.

Bana öyle söylenmişti. Bayan Green küçük bir kalp krizi geçirmişti ama şimdi iyiydi. Yani eskiden olduğu kadar iyiydi. Gerçi eskiden ne kadar iyi olduğunu sorgulamadan edemiyordum çünkü hastanede kaldığı sırada zihni çok bulanıktı ve ailesi bana sık sık düştüğünü söylemişti. Hastanede çalışmaya başladığımdan beri öğrendiğim şeylerden biri de yalnız yaşayan yaşlıların aslında yalnız *yaşamamaları* gerektiğiydi.

Bu kadarı korkmanıza yetmediyse size şunu söyleyeyim, bu insanların çoğu hâlâ araba kullanıyordu.

Sosyal hizmetler diplomamı aldığımdan beri çeşitli yerlerde çalışmıştım. İlkin çocuklarla başlamıştım ama kendi çocuğum olduktan sonra çocukların, güvenmeleri gereken kişilerin ellerinde yaşadıkları korkunç şeyleri kaldıramaz olmuştum. Her gece Ada'yı kucağıma alıp o gün tanık olduğum zulümlere hüngür hüngür ağlardım. Günbegün kahroluyordum.

İşimin beni ne hâle getirdiğini fark eden ve hastanede sosyal hizmetler görevlisi pozisyonunda işe alım yapılacağını duyan Enzo'ydu. Hemen başvuru yapmıştım ve şimdi iyi ki yapmışım

diyordum. Hastanede ağırlıklı olarak yaşlılarla çalışıyordum ve onlar da en az çocuklar kadar yardıma muhtaçlardı ama hiç değilse onlar eve gidene kadar ağlamıyorlardı.

Bayan Green hastane yatağında yatıyordu. Doksan bir yaşında, bir tutam yumuşacık ak saçı olan ufak tefek bir kadındı, ailesinin evden getirdiği geceliği örtmek için battaniyeyi koltuk altlarına kadar çekmişti.

"Merhaba, Bayan Green," dedim. "Beni hatırladınız mı? Ben Millie, sosyal hizmetler görevlinizim."

Gülümsedi. "Çöpü çıkarmaya mı geldin? Ağzına kadar doldu da."

"Hayır, ben sizin sosyal hizmetler görevlinizim." Yanına yaklaşıp göğsümdeki kartı işaret ettim. Sonra sesimi yükseltim çünkü beni duyamadığından şüpheleniyordum. Tıbbi bilgi kaydında duyma zorluğu olduğu yazıyordu. "SOSYAL HİZMETLER GÖREVLİSİ."

Anladığını belirtircesine başıyla onayladı. "Yerleri de paspaslayabilir misin?"

"Hayır." Başımı sallayarak kartımı daha ısrarlı işaret ettim. "BEN SİZİN SOSYAL HİZMETLER GÖREVLİNİZİM. SİZİ EVE NASIL GÖTÜRECEĞİMİZİ KONUŞMAK İÇİN GELDİM!"

Küçük hastane komodininin üzerinde duran bir yığın kıyafeti işaret etti. "Elin değmişken çamaşırlarımı da katlar mısın?"

Buraya Bayan Green'in odasını temizlemeye ya da çamaşırlarını katlamaya gelmemiştim ama öte yandan belli ki odasının temizliği konusunda hayli tedirgindi. Çamaşırlarını katlarsam belki bana güvenirdi. Doğrusunu isterseniz kıyafetlerinin orada öyle dağınık durması benim de canımı sıkıyordu. Kendimi doksan bir yaşında, bir hastane yatağında, pis yerler ve katlanmamış kıyafetler yüzünden içim sıkılırken hayal edebiliyordum. (Enzo hâlâ kanepe kaldırıp indiriyor olurdu.)

Yanımda paspas olmadığından işe çamaşırlardan başladım. Ne yazık ki Bayan Green sadece gecelik getirmişti. Her durumda gecelik giyen kadınlardan olmalıydı. Sahiden ileride onun gibi olduğumu hayal edebiliyordum. Günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü pijama giyip bunun için eleştirilmeyeceğim zamanı iple çekiyordum.

"Hişt!" diye seslendi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Çamaşırlarınızı katlıyorum, Bayan Green!" dedim sesimi olabildiğince yükselterek.

"Eşyalarımı çalıyorsun!" dedi korkuyla. Başparmağıyla kırmızı çağrı düğmesine bastı. "Hırsız var! Hırsız var! Polis çağırın!"

Bayan Green'in kafası karışık yaşlı bir kadın olduğunu bilsem de bir an için kalbim tekledi. Nasıl beni hırsızlıkla suçlardı? Ben sadece çamaşırlarını katlamaya yardım ediyordum, tam da benden istediği gibi!

Bir saniye sonra bu katın sorumlu hemşiresi olan Donna isimli gürbüz kadın koşarak içeri girdi. Bayan Green şimdi avazı çıktığı kadar bağırarak hırsız olduğumu, polis çağırmalarını söylüyordu. Bense ondan hiçbir şey çalmadığımı net olarak göstermek için kıyafetlerini bırakmış, ellerimi havaya kaldırmıştım.

"Neler oluyor, Millie?" diye sordu Donna, ağır Long Islandlı aksanıyla. (Yoksa Long *Island* aksanı mı demeliydim?)

"Ben..." deyip yutkundum. "Ben hiçbir şey çalmadım. Sadece çamaşırlarını katlıyordum. Yemin ederim."

"YALANCI!" diye bağırdı Bayan Green. "Eşyalarımı çalıyordu! Hemen polis çağırmanız lazım!"

Ben odanın köşesine çekilip gerginlikle ellerimi ovuştururken Donna, Bayan Green'i sakinleştirmeye çalıştı. Dakikalarca uğraşması gerekti fakat televizyonda Noel ilahileriyle ilgili bir program açtığında (bahar aylarındaydık ama olsun) kadın nihayet yatıştı.

Öte yandan ben berbat durumdaydım.

Donna'nın peşinden odadan çıkarken dizlerim titriyordu. Donna'ysa olan bitenden zerre etkilenmemişti. Başının tepesindeki topuzu hiç dağılmamış hâlde sımsıkı duruyordu. Oysa hemşire bankosuna vardığımızda benim başım zonkluyordu.

"İyi misin, Millie?" diye sordu.

"Ben... ben hiçbir şey çalmadım."

"Tabii ki çalmadın." Boynundan sarkan stetoskopu çıkardı. "Demansı olduğunu biliyorsun, değil mi? Tıbbi bilgi kaydında yazıyor."

Tıbbi bilgi kaydında *yazıyordu*. Zaten başkası olsa yaşananları ciddiye bile almazdı ama ben öyle yapamazdım. Geçmişim ortadayken olmazdı.

Cinayetten on yıl yatmak ister istemez insanın bakış açısını değiştiriyordu.

Donna muhtemelen geçmişimi bilmiyordu, benim de anlatmaya niyetim yoktu. Özetlemem gerekirse ben yeni yetmeyken çocuğun teki en yakın arkadaşıma tecavüz etmeye kalkışmıştı. Odaya girip kâğıt tutucuyla çocuğun kafasına vurmuştum. Maalesef bu onu durdurmaya yetmemişti. Ben de bir daha vurmuştum. Sonra bir kere daha. Sonunda çocuk bırakmıştı... nefes almayı.

Çocuğun ailesi çok zengindi ve gurur kaynaklarını öldürdüğümden paçayı kurtarmama izin vermeyeceklerdi, o gurur kaynakları tecavüzcünün teki olsa bile. İyi bir avukat ceza almadan kurtulmamı sağlayabilirdi ama davama kamu avukatı bakıyordu ve pek de iyi bir avukat değildi. Nitekim taksirle adam öldürmekten suçlu bulunmuş, kadınlar hapishanesinde on yıl yatmıştım.

Bu öyle tanıştığım herkese anlattığım bir şey değildi. Arkadaşıma yardım ettiğim için pişman olmasam da hapishanede geçirdiğim yıllarla gurur duymuyordum. Ama buraya taşınmadan birkaç ay önce hastane beni işe aldığında onlara her şeyi anlattım çünkü mecburdum. Gerçeği öğrendikten sonra beni

isteyip istemeyeceklerinden emin değildim ama istemişlerdi. Sosyal hizmetler görevlileri zor bulunuyordu.

Yine de kuruntu yapmadan duramıyordum. Önceki işimde hastanede bir şeyler kaybolmuştu ve bu yüzden polis tarafından sorgulanan tek kişi bendim. Karakola filan çağırılmamıştım ama geçmişim yüzünden bana diğerlerinden daha temkinli yaklaşmışlardı.

Donna da bana o gözle mi bakıyordu? O odadan gerçekten bir şey çaldığıma inanıyor muydu? Geçmişimi *biliyor* muydu?

"Millie," dedi.

Soğuk soğuk terlemeye başladım. "Efendim?"

"*Çok* solgun görünüyorsun. Gel, otur şöyle."

Dizlerimin bağı hepten çözülmeden Donna bir sandalye çekip beni oturttu. Başımı bacaklarımın arasına koymamı söyledikten sonra hemşire modunu açıp otomatik tansiyon aletlerinden birini aldı.

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu.

"Hı hı," diyebildim.

"Kusacakmış gibi görünüyorsun. Dur bir tansiyonuna bakayım."

Ben tansiyonumun iyi olduğundan emin olsam da Donna ölçmek için ısrar etti. Sorun tansiyonum değildi. Sadece hüküm giymiş bir katil olduğumu bilmesinden korkuyordum. Hepsi buydu...

Donna beni izlerken kıpırdamadan oturdum. Manşon sol pazumu sıktı, sonra basınç hafifledi, sonra yeniden sıktı ve bu döngü iki kez daha tekrar etti. Donna sessizce küfrederken alet sonunda tansiyonumu ölçmeyi başardı.

"Yuh," dedi Donna.

Bu, herhangi bir tıbbi testten sonra duymak isteyeceğiniz türden bir tepki değildi. "Ne oldu?"

"Tansiyonun yüksek," dedi. "*Bayağı* yüksek."

"Öyle mi?"

"Evet. Son doktor kontrolünde kaçtı?"

Doğrusu sık sık doktora gitmiyordum. Tüplerimi bağlatmadan önce düzenli olarak jinekoloğuma görünürdüm ama artık çocuk doğurma zamanım geçtiğinden gitmemin pek gereği kalmamıştı. Herhangi bir doktora en son üç yıl önce gitmiştim ki hastanede çalıştığım ve sürekli doktorların etrafında olduğum düşünüldüğünde son derece ironik bir durumdu.

"Şey, kaygılandım biraz," dedim. Tansiyonumun yükseldiğini öğrenmem de iyice tuz biber ekmişti. "Muhtemelen ondandır."

"Gerçekten çok yüksek, Millie. Doktorunu aramalısın."

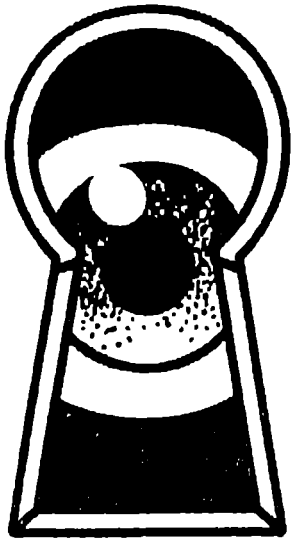
Harika. Yeterince derdim yokmuş gibi bir de bu çıkmıştı. "O kadar mühim mi?"

"Değil," dedi. Ama ben daha rahatlayamadan ekledi. "Yani kalp krizi ya da felç geçirmeyi önemsemiyorsan değil."

Saçmalıktı bu. Donna tamamen abartıyordu. Kalp krizi ya da felç geçirecek kadar yaşlı değildim. Hem gayet formdaydım. Bu tansiyon zırvalığıyla şimdi uğraşmama gerek yoktu. Belli ki taşınma süreci yüzünden strese girmiştim. Ayrıca dün gece yine evin bir yerinden gelen o sürtünme sesine uyanmıştım ama neyse ki kaynağını araştırmak üzere yataktan kalkmama kalmadan kesilmişti.

Her şey yoluna girdiğinde tansiyonumun da düzeleceğinden emindim.

ON ALTI

Akşam yemeğinin ardından Enzo masayı toplamama yardım ediyordu. Böyle işlerde gayet iyiydi, daha doğrusu yıllarca iğneleyici sözlerime maruz kaldıktan sonra iyi olmuştu. Ama şimdilerde harikaydı. Söylememe bile gerek kalmadan bütün tabakları ve bardakları mutfağa getirirdi.

"Yemek yine muazzamdı," dedi tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken.

Elimdeki tabağa baktım. Nico'nun tabağıydı ve neredeyse hiç dokunmamıştı. Bu akşam hiç itiraz dinleyecek hâlde olmadığımdan vazgeçilmez yemeği olan peynirli makarna yapmıştım. İçinde en sevdiği üç şey vardı: Makarna, tereyağı ve peynir. Normalde at gibi yerdi. O ve Enzo yemek yerken beni de yiyecekler diye korkuyordum.

"Nico iyi mi?" diye sordum. "Peynirli makarnasını yememiş."

"Belki öğlen çok yemiştir?"

"Olabilir..."

"Belki peynirli makarnadan bıkmıştır?"

"Asla."

Sırıttı. "Belki Küçük Kivi'nin sineklerini yiyordur."

O korkunç peygamberdevesi yine kabuk değiştirmişti. Her kabuk değiştirmesinde biraz daha büyüdüğünü keşfetmiştim. Üstelik bana kalırsa zaten kocamandı. Ama Nico o böceğe bayılıyordu. Dün akşam Lowelllardaki işlerini bitirip eve geldiğinde hayvanı yemek masasına getirmek istemişti. Tabii ki kabul etmemiştim.

Tabakta kalan makarnayı yeme isteğime direndim. Fazladan kalorilere hiç ihtiyacım yoktu, bilhassa da şimdilerde *sağlık* sorunları yaşarken. Gerçi hâlâ doktora görünmem gerektiğine inanmıyordum. İnternette araştırdığımda otomatik tansiyon aletlerinin güvenilmez olduğunu öğrenmiştim.

"Bu arada," dedim. "Bugün işte bir mesele yüzünden gerginken hemşire tansiyonumu ölçtü, epey yüksek çıktı. Kadın da bayağı sorun etti."

Normalde Enzo'ya işte olanları anlattığımda beni anlayışla dinlerdi. Ama bu sefer kaşlarını çattı. "Tansiyonun neden yükseldi?"

"Bilmiyorum ki." Peynirli makarnayı çöp öğütücüye döküp tabağı makineye yerleştirdim. "Hadi makineyi çalıştıralım."

"Ama henüz dolmadı."

"Evet ama yarın Martha gelecek, o gelmeden bulaşıkların yıkanıp yerlerine yerleştirilmesini istiyorum."

Enzo çenesini kaşıdı. "Anlamıyorum. Temizlikçinin gelişine hazırlanmak için neden bulaşıkları yıkıyoruz? Yemekten önce de yerleri süpürdün."

"O gelmeden önce her şeyin temiz olduğundan emin olmak istiyorum."

"İyi de kadın *temizliğe geliyor* zaten!" Başını iki yana salladı. "Belki tansiyonun bu yüzden yüksektir, ha?"

"Neyse ne," diye mırıldandım. "O kadar yüksek değildi."

"Az önce *çok yüksek çıktı* dedin."

"Hayır, *epey* yüksek çıktı dedim." Bulaşık makinesinin deterjanını almak için yanından geçmeye çalıştım. "Yarın için şu bulaşıkları yıkayabilir miyiz lütfen?"

Enzo bulaşık makinesi deterjanının olduğu dolaba uzandı. Makinenin deterjan gözünü doldurdu, kapağını çarparak kapadı ve sonra düğmesine basarak çalıştırdı. İşi bitince arkasına dönüp bana baktı, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Pekâlâ, bulaşık bahanen ortadan kalktı. Artık tansiyonun hakkında konuşabiliriz."

"Tanrım." Gözlerimi devirdim. "Bu kadar büyüteceğini bilseydim ağzımı açıp tek kelime etmezdim."

"Neden *büyütmeyecekmişim*?" diye çıkıştı. "Sen benim karımsın ve ben senin sağlıklı olmanı, sonsuza kadar yaşamanı istiyorum."

"Bu... çok tatlı," diye kabul ettim. "Ama fazla abartıyorsun. Sadece stresliydim, o yüzden tansiyonum yüksek çıktı."

"Peki. O zaman bir doktora görünüp kontrol ettir."

"Ama..."

"*Hiç* doktora gitmiyorsun, Millie," diye hatırlattı.

"Sen de gitmiyorsun. Üstelik sen benden daha yaşlısın."

İtiraz edecek gibi oldu ama sonra omuzları düştü. "Peki. İkimiz de doktora gideceğiz. Tamam mı?"

Tamam. *Tamam*. Belli ki ben kabul edene kadar peşini bırakmayacaktı, o yüzden doktora gidip tansiyonumu ölçtürecektim ama bir şey çıkmayacağından emindim.

"Ayrıca," dedi. "İkimiz de hayat sigortası yaptırmalıyız."

Bu konuşmanın gittiği yerden hiç hoşlanmamıştım. Yeni bir doktor bulup ondan randevu almak zorunda kalmam yeterince kötüydü zaten. "Hayat sigortası mı? Bilemedim şimdi. Neden hayat sigortası yaptıralım ki?"

"Neden yaptırmayalım?" Lowellların bizimkinden çok daha büyük evini boylu boyunca gören pencereden dışarı baktı. "Ya bana bir şey olursa? Çocuklara tek başına bakmak zorunda kalırsın. Paran olmalı."

Kocamın ölümünü hayal etmek istemediğimden gözlerimi yumdum. Düşüncesi bile korkunçtu. "Tamam o zaman kendine hayat sigortası yaptır."

"Sen de yaptırmalısın."

"Ben ölürsem sen sigortadan para al diye mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Millie, kendim için istemediğimi biliyorsun. Çocuklarımız için. Başlarını sokacak bir evleri olsun diye. Şu hâlimizle ev kredisini bile güç bela ödüyoruz."

Doğru diyordu. Çocuğu olan pek çok insanın hayat sigortası vardı. Bu konuyu birkaç yıl önce de konuşmuştuk ama ikimizden birinin ölmesi düşüncesi bizi o kadar üzmüştü ki hayat sigortası yaptırmaya elimiz varmamıştı.

Şu anda tansiyonumun yüksek olup olmadığını bilmiyordum ama yüksekmiş gibi *geliyordu*.

"Bunun üzücü bir şey olduğunu biliyorum." Enzo elimi tuttu. "Seni asla kaybetmek istemiyorum. Ama sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz."

"Evet, haklısın."

"Hem," diye ekledi. "Suzette bana çok iyi bir sigorta acentesi önerdi. Yarın adamı ararım."

Ah. Demek bunun arkasında Suzette vardı. Şimdi taşlar yerine oturuyordu.

"Yani on bir yıldır hayat sigortası yaptırmamız gerektiğini düşünmedin," dedim. "Ama şimdi Suzette'in tek lafıyla adamı hemen *yarın* arayacaksın, öyle mi?"

"Millie." Yüzü hafiften kızardı ama esmer teninden dolayı pek belli olmuyordu. "Başıma ne gelirse gelsin aileme bakmaya *çalışıyorum*."

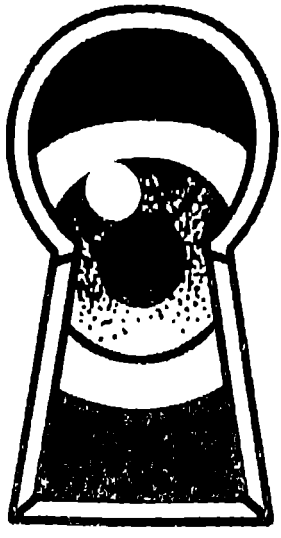
"Peki. Tamam!"

Tanrım, neden bana kendimi *huysuzluk yapıyormuşum* gibi hissettiriyordu? Hayat sigortası yaptırmak büyük bir olaydı, öyle değil mi? Önemli olduğunu biliyordum ama alelacele bir şey satın almak istemiyordum, bilhassa da boşa harcayacak tek kuruşumuz yokken.

Ne de olsa *yarın* ölecek değildim.

Ninova

ON YEDİ

"Ölüyor musun, anne?"

Ada bu soruyu ona iyi geceler dilediğim sırada sordu. Tek kişilik yatağında yatıyordu, köpek resimleriyle kaplı battaniyesini çenesine kadar çekmiş, küçük yüzünü endişeyle buruşturmuştu. Ada her zaman fazla endişelenirdi. Kızım dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıyordu. El kadar çocukken bile her şeyi dert edinirdi, bilhassa da Nico'yu. Nico burnunu çekse ağlamaya başlardı.

"Ölmüyorum!" Gözlerini örten siyah tutamları yüzünden çektim. "Bu da nereden çıktı?"

"Babamla seni konuşurken duydum."

Ah, harika. Eski dairemizde çocukların incecik duvarların ardından bizi duyabileceklerinin gayet farkındaydık. Her nedense bu büyük evde durumun farklı olacağı yanılgısına kapılmıştık. Ama belli ki hâlâ her şeyi duyabiliyorlardı.

"Ölmüyorum," diye güvence verdim.

"O zaman neden hayat sigortası yaptırıyorsun?"

Ölürsek diye cevap vermenin doğru olmayacağını düşündüm. Ama esasında doğru cevap buydu. "Sadece tuhaf, beklenmedik bir kaza olursa diye. Ama öyle bir şey olmayacak."

"Ya olursa?"

Enzo endişelendiğinde kaşlarının arasında beliren çizgiden Ada'da da vardı. Kızım babasına çok benziyordu –aynı gözler, aynı burun, aynı ten rengi, aynı gür siyah saçlar– ama Enzo'nun kişiliğini almamıştı. Doğrusunu isterseniz o açıdan bana da pek benzemiyordu. Nereden geldiğine tam olarak emin olamadığınız çocuklardandı. Belki de aile büyüklerimizden birine çekmişti. Annemle görüşmüyordum ama eskiden o da bana hep endişeli gelirdi.

Ayrıca Ada'nın zekâsı da tam bir muammaydı.

"Ada." Küçük yatağına girip sıcacık bedeninin yanına kıvrıldım. Birkaç yıla bunu yapmama izin vermeyeceği için hâlâ fırsatım varken tadını çıkaracaktım. "Uzun yıllar yaşayacağım, o sırada sen kendi çocuklarını doğurmuş olacaksın, hatta senin çocuklarının bile çocukları olacak. Babana gelince... Eh, o muhtemelen sonsuza kadar yaşar."

Bu dünyada ölümsüz biri varsa o Enzo'ydu, yani bu dediğim pek tabii gerçek olabilirdi.

"O zaman hayat sigortasına ne gerek var?"

Bu konuşma sabaha kadar sürebilirdi. "Ada," dedim, "endişelenmeyi bırakıp uyumalısın."

Örtünün altında kıpırdandı. "Babam gelecek mi?"

Şu sıralar her iki çocuğumuz da uyumadan önce *iki* ebeveyninin birden iyi geceler dilemesine ihtiyaç duyuyordu. Bu hem çok tatlı hem de çok yorucu bir rutindi. Ada'yla işim bittikten sonra sıradaki durağım Nico'nun odası olacaktı. Enzo da muhtemelen şimdi oradaydı. Çocukları takas edebilirdik.

"Birazdan yanına yollayacağım," dedim.

Bu Ada'yı gülümsetti. Kabul etmeyi hiç istemesem de Ada tamamen babacıydı; doğduğu andan beri öyleydi. Hatırlıyorum da henüz kundaktayken bir gün tam iki saat boyunca hiç durmadan ağlamış, Enzo işten eve gelip de onu kucağına aldığı

anda ağlaması şak diye kesilmişti. Yani moralini düzeltebilecek biri varsa o da Enzo'ydu.

Nico'nun odasına girdiğimde Enzo'yla onu, peygamberdevesine sinek yedirirken ya da onun gibi iğrenç bir şey yaparken bulmayı bekliyordum. Ama Enzo burada değildi. Nico odada yalnızdı ve ışık da kapalıydı ama oğlumun gözleri hâlâ açıktı.

"Yoruldun mu?" diye sordum.

"Biraz."

Karanlıkta gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Onun da kaşı gözü Enzo'nunki gibiydi, aslında iki çocuğumun arasında bana daha çok benzeyen oydu ama o da pek büyük bir benzerlik sayılmazdı. Ona Enzo'nun babası Nicolas'ın adını vermiştik. "Her şey yolunda mı?"

"Hı hı."

Nico peygamberdevesini yatağının baş ucuna yerleştirmişti. Kül kafesinin içinde güç bela seçiliyordu ama ince uzun böceği nihayet seçebildiğimde küçük ellerini birbirine sürttüğünü gördüm. Hayvan kesinlikle bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyordu. Oğlan çocuklarının böceklere meraklı olduklarını biliyordum ama *insan* neden yatak odasında böyle bir şey isterdi ki? Nico'nun bir sorunu mu vardı?

Hayır. Oğlumun hiçbir sorunu yoktu. O dünyanın en mutlu, en uyumlu çocuğuydu. Herkes onu severdi.

Yüzümü buruşturarak kafesin üstünden uzanıp oğlumu alnından öptüm. Yarın hayvanın yerini değiştirmesi için onunla konuşacaktım. Odanın öbür ucuna koyabilirdi ya da evden tamamen çıkarabilirdi.

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler, anne," dedi uykulu bir sesle.

Geri çekilirken pencereden dışarı baktım. Bu gece neredeyse dolunay vardı, kusursuzca biçilmiş arka bahçemizi aydınlatıyordu. Yaza kadar civardaki en güzel bahçenin bizimki olacağından emindim. Enzo hallederdi.

Ama bakışlarım bizim arka bahçenin ötesinde bir şeye takıldı. Lowellların arka bahçesine.

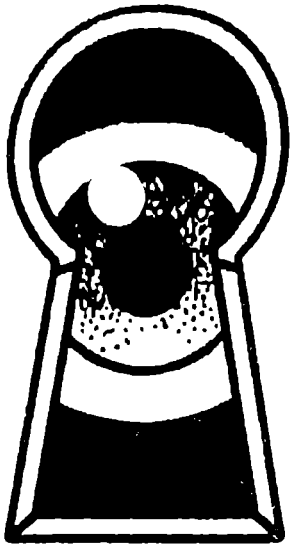
Enzo'nun evde olduğunu, benim gibi çocuklara iyi geceler dilediğini sanıyordum ama yanılmıştım. Her nedense komşunun arka bahçesindeydi. Ama çalışmıyordu. Suzette'le yan yana durmuş, konuşuyorlardı.

Oğlumun yatak odasının karanlığında bir müddet onları izledim. Tamamen masum bir görüşme olabilirdi. Ne de olsa komşuydular ve birlikte arka bahçede çalışıyorlardı. Ama bu görüşmede bana ters gelen bir şey vardı. Sonuçta saat gecenin onuydu. Bu saatte kocamın başka bir kadınla arka bahçede ne işi vardı?

Enzo, Suzette'e dokunmuyordu. Onu öpmüyor ya da o tür bir şey yapmıyordu. Sadece konuşuyor gibi görünüyorlardı. Yine de beni rahatsız eden bir şey vardı.

Enzo'nun benden bir şey sakladığı hissinden kurtulamıyordum.

ON SEKİZ

Saat sabahın altısıydı ve biri evimize giriyordu.

Ama bu seferki, araştırmaya çalıştığımdan beri birkaç kez daha duyduğum sürtünme sesi değildi. O sürtünme sesinin alt kattaki camlardan birine çarpıp duran bir ağaç dalından çıktığına kendimi inandırmıştım ama şu anda duyduğum sesler bambaşkaydı. Gürültülü seslerdi. Ayak sesleri. Bir kapı kapandı. Hatta o kadar sesli kapandı ki yatakta doğrulup oturdum ama kocam yanımda usul usul horlamaya devam ediyordu. Buranın güvenli bir muhit olması gerekiyordu. Burada böyle şeylerin olmaması gerekiyordu.

Alt kattan bir pat sesi gelmesiyle yerimden fırladım. Yoksa bu, haneye tecavüz müydü? Öyleyse ne yapacaktık? Silahımız yoktu. Enzo eski silahını Ada doğduktan sonra elden çıkarmıştı. Ada bulur da yanlışlıkla kendine zarar verir diye aklı çıkmıştı.

Sanırım en iyisi 911'i arayıp çabucak gelmelerini ummaktı.

Enzo aşağıda vuku bulan haneye tecavüzden tamamen bihaber, yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Gece yatağa o kadar geç gelmişti ki Suzette'le onun arka bahçesinde ne aradığını soracak fırsatım olmamıştı. Şu anda da umurumda bile değildi.

Kocamı gereğinden sertçe dürterek uyandırdım. "Enzo," dedim dişlerimin arasından. "Eve biri girdi. Polisi arayacağım."

"*Che*?" Gözlerini ovuşturdu. Sabah ilk uyandığında aksanı neredeyse anlaşılmaz olurdu. "Girdi mi?"

"Sesleri *duymuyor* musun?"

Ben çığlık atmak isterken o sakin sakin kulak kesildi. "Martha gelmiştir. Evet."

"Martha mı? Martha'nın sabahın altısında bizim evde ne işi var? İçeri nasıl girdi?"

"Anahtar verdim."

Dehşet içinde ona baktım. "*Anahtar* mı verdin? Neden?"

"Neden mi? Temizliğe geldiğinde seni uyandırmasın diye!" İnleyip başını yeniden yastığa gömdü. "Yat uyu, Millie!"

Şimdi aşağıdan belli belirsiz elektrikli süpürge sesi geldiğini duyabiliyordum. Tamam, peki, Enzo haklıydı. Çoğu hırsız oturma odasını süpürmeye vakit ayırmazdı, dolayısıyla aşağıdaki Martha olmalıydı.

Ama şu dakikadan sonra evime zorla girilmediğini bilsem bile tekrar uyuyamazdım. Kalbim hâlâ delicesine çarpıyordu. Bu yüzden kalkıp duş aldım. Güne erken başlamak fena olmazdı, bilhassa da bazen Nico'yu yataktan çıkarmak deveye hendek atlatmaktan daha zor olabiliyorken.

Yarım saat sonra duşumu alıp giyinmiş vaziyette aşağıya indim. Martha'ya ayak bağı olmamak için mutfaktan muz alıp çıkacaktım. Kadın mutfağı özellikle derinlemesine temizliyordu.

Fakat mutfağa girdiğimde Martha yoktu.

Oturma odasının köşesine koyduğumuz masanın yanındaydı. Ama masayı temizlemiyordu. Çekmecelerinden birini karıştırıyordu. Kendi kendime, *Ne yapıyor bu?* diye düşünerek bir müddet onu izledim. Ben başkalarına hizmetçilik yaparken kimsenin çekmecesini karıştırmamıştım.

---

5 (İta.) Ne? –*ç.n.*

Sonunda, "Martha?" dedim.

Bakışlarını bana çevirdi. Martha'yı iyi tanımıyor olabilirdim –kadın kesinlikle gerekli olmadığı sürece benimle tek kelime konuşmuyordu– ama suçluluk ifadesini nerede görsem tanırdım. Fakat hakkını yemeyeyim; kendini çabuk toparladı.

"Sana not bırakacaktım, o yüzden kâğıt kalem arıyordum," dedi. "Temizleme spreyimiz neredeyse bitmiş."

Öyle mi? Bu doğru olabilirdi. Sanırım.

Ama o çekmecede kâğıt kalem aramadığına iddiaya girerdim.

Martha mutfağa geri döndü. Onu masamın çekmecelerinden birini karıştırırken yakaladığıma inanamıyordum. Kovulma sebebiydi bu. Tamam, Suzette onu şiddetle tavsiye etmişti ama Suzette'in de güvendiğim insanlar listesinin üst sıralarında yer aldığı söylenemezdi. Martha'da sevmediğim bir şey vardı. Keşke ondan kurtulabilseydik.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Hem biri nasıl kovulurdu ki? Yani tamam, eskiden beni kovanlar olduğundan kavram olarak biliyordum ama bunu yaptığımı düşünmek bile kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu. Tansiyonumun tavan yaptığından emindim.

Tam nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmek üzere kanepeye oturacaktım ki iyi ki terlik giymişim dedim çünkü kanepenin önü cam kırıklarıyla doluydu. Derken normalde sehpanın üzerinde duran vazonun düştüğünü fark ettim. Her yere cam parçalarının yanı sıra öbek öbek zambaklar saçılmıştı.

Pekâlâ, işte şimdi çok sinirlenmiştim. Üstelik Martha'yı kovmak için bir sebebim daha olmuştu.

Bütün odaya yayılmış gibi görünen cam kırıklarından kaçınmaya çalışarak mutfağın yolunu tuttum. Yukarıdayken cam kırılma sesini duymadığıma şaşırıyordum, sadece temizlik yapıldığını belli eden olağan gürültüler gelmişti. Mutfakta Martha bana gayet dolu görünen bir şişeyle tezgâhı spreyliyordu.

"Martha," dedim, "beni yerlere saçılmış kırık camlar hakkında uyarabilirdin."

Tezgâhtan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi. "Ne kırık camı?"

"Sehpanın üzerindeki vazoyu devirmişsin," dedim kızgınlıkla. "O da kırılmış. Şimdi *her yer* cam dolu."

Martha nihayet elindeki süngeri bıraktı. Cansız gri gözleriyle bana baktı. "Ben vazo filan kırmadım. Oturma odasını temizlemeye başlamadım bile."

Bu kadın şaka mıydı? Önce çekmecelerimi karıştırmıştı, şimdi de kırdığı apaçık ortada olan bir vazoyu kırmamış gibi davranıyordu. Suzette'in bu kadını tavsiye ettiğine inanamıyordum.

"Martha," dedim sert bir dille. "Madem bir şey kırdın, hiç değilse kırdığını kabul etme nezaketini göster. Senden parasını isteyecek değilim." *Ama seni kovacağım.*

Bana şaşkın gözlerle bakıyordu. "Ben hiçbir şey kırmam," dedi katiyetle. "Ama kırsaydım söylerdim."

"O zaman vazoyu kim kırdı?" diye çıkıştım. "Kendi kendine sehpadan atlayıp kırılmadı ya."

Şu yaşadığımıza inanamıyordum. Evlere temizliğe giderken ben de camlar, vazolar ve bilumum şeyler kırmıştım ama her seferinde suçumu kabul etmiştim. Benim yaptığım apaçık belliyken yalan söylemenin ne manası olacaktı? Ama Martha inatla reddediyordu.

"Ne oluyor burada, hanımlar? Neden bağırıyorsunuz?"

Enzo mutfağın girişindeydi. Anlaşılan bağırıyordum. Bağırdığımı sanmıyordum ama bazen sesimi yükselttiğimde şakağımda zonklayan küçük damar yine zonkluyordu.

Martha ellerini bembeyaz önlüğünün iki yanından seçilen yapılı kalçasına koydu. "Bay Accardi, eşinize oturma odasındaki vazoyu benim kırmadığımı söyler misiniz lütfen?"

Vay be. Şimdi de kocamı bana karşı kışkırtmaya çalışıyordu. Daha neler duyacaktım acaba? "Sabah aşağı indiğimde vazonun kırık olduğunu gördüm. Başka kim yapacak?"

Enzo homurdandı. "Bu tam da Nico'nun işine benziyor."

Doğru, Nico sürekli bir şeyler kırardı. Ama öyle durumlarda bana hemen haber verirdi. Benim oğlum bir vazo kırıp cam kırıklarını öylece oturma odasında bırakacak biri değildi. Bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Nico yapmadı," dedim ısrarla. "Hem o hâlâ uyuyor."

Enzo kol saatine baktı. "Eh, uyanma zamanı gelmiş."

Ben onu durduramadan merdivenin başına gidip yukarıya doğru Nico'ya seslendi. Bir dakika boyunca bağırdıktan sonra oğlum uyku mahmuru gözleri ve darmadağınık saçlarıyla aşağı indi.

"Ne oldu?" diye mırıldanırken hâlâ gözlerini ovuşturuyordu. "Neden beni rahatsız ediyorsunuz?"

Enzo, "Nico," dedi sertçe. "Oturma odasındaki vazoyu sen mi kırdın?"

Hepimiz Nico'nun vereceği cevabı beklerken uzun bir sessizlik oldu.

"Şey," dedi. "Evet."

Kulaklarıma inanamayarak ona baktım. "Gerçekten mi? Neden bir şey demedin? Cama basıp ayağımı kesebilirdim."

Omzunu silkti. "Uyuyordun. Gece yarısı acıktım ve yiyecek bir şeyler bulmak için aşağı indim, işte o zaman sehpaya çarpıp vazoyu düşürdüm."

Harika. Akşam yemeğini bitirmediğinden gece acıkacağını biliyordum zaten. Ayrıca cam kırılma sesine uyanmamış olmam da beni rahatsız etmişti. Başka neler olup biterken uyuyordum acaba?

"Temizlemeyi deneyebilirdin," dedim.

"Bana cam kırıklarına dokunmamamı söylemiştin."

Doğru diyordu. Ama olsun. Nico'nun sorumluluk bilincinin gelişmeye başladığını umuyordum, bilhassa da Lowelllarda çalışmaya başladığından beri.

"Martha," dedi Enzo. "Vazoyu senin kırdığını düşündüğümüz için kusura bakma. Belli ki yanılmışız."

Cömertlik ediyordu. Kadını vazoyu kırmakla suçlayan *bendim.* Kendimi savunacak olursam sahiden de o kırmış gibi görünüyordu. Ama haksız yere suçlanmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirdim ve aynı şeyi Martha'ya yaşattığım için kendimi berbat hissediyordum. Dahası ben hiçbir özür dilenmeden birçok kez suçlanmıştım. Bir keresinde hizmetçiliğini yaptığım bir kadın beni banyoda bıraktığı yüzüğünü çalmakla suçlamıştı ve aynı günün akşamı yüzüğü klozetin arkasında bulduğunda bana bir kusura bakma bile dememişti. Ben *o* kadın olmak istemiyordum.

"Çok ama çok özür dilerim," dedim Martha'ya. "Ben... ben anlamadan yargıda bulundum ve bu yaptığım çok yanlıştı. Umarım özrümü kabul edersin."

Martha hiçbir şey demedi.

"Kırık vazoyu biz temizleyeceğiz," diye ekledi Enzo. "Elbette."

Martha bakışlarını yüzüme dikti. "*Sabıkalı* gibi davranılmak hiç hoşuma gitmedi."

Soluğum kesildi. *Sabıkalı* derken neden bana öyle bakmıştı? O bakışı ben *uydurmuyordum.*

Martha'nın geçmişimi biliyor olması mümkün müydü? Hapse girdiğimi biliyor muydu? Aman Tanrım, Suzette'e söylemiş miydi? Düşüncesi bile korkunçtu. Suzette bu bilgiyle bayram ederdi.

Ama Martha bunları bilmesi mümkün değildi. Soyadım değişmişti, hem sosyal güvenlik numaramı bilmediğinden geçmişimi araştıramazdı. Paranoyaklık ediyordum.

"Sana kendini sabıkalı gibi hissettirdiğimiz için kusura bakma," dedi Enzo, kadının sesindeki imadan bihaberdi. "Lütfen özrümüzü kabul et."

Martha nihayet başıyla onayladı. Tek kelime etmeden arkasına dönüp mutfağa gitti ve kaldığı yerden temizliğe devam etti.

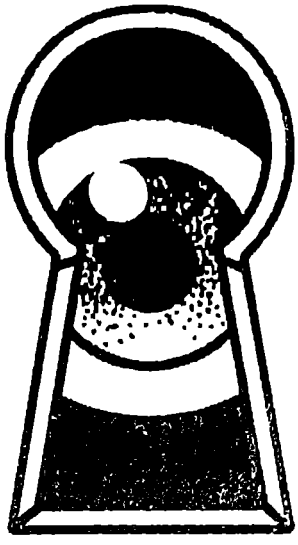
Enzo bana dönüp, "Gel hadi," dedi. "Çocuklar aşağı inmeden oturma odasını temizleyelim. Her yer cam içinde."

Temizlikçim olmasına rağmen güne cam kırıkları temizleyerek başlayacak olmama sinirlenmeden edemedim. Gerçi yıllardır yaptığım şeylerdi bunlar ama işin komiği şu ki Martha'yı suçlamamış olsaydım benim yerime o temizleyecekti.

Tamam, vazoyu o kırmamıştı. Ama *sabıkalı* derken yüzünde beliren ifadeyi hayal etmemiştim. O masanın çekmecesini *kesinlikle* karıştırıyordu; kendi gözlerimle görmüştüm. Bahanesine inandığımdan da emin değildim.

Martha neden çekmecelerimi karıştırıyordu? Ne arıyordu? Geçmişimi öğrenmeye çalışıyor olabilir miydi?

Suzette'in çalışması için bizim eve gönderdiği bu kadına bir türlü güvenesim gelmiyordu.

ON DOKUZ

Yeni bir aile hekiminden randevu almak sanıldığı kadar kolay değildi.

Bu civarda bulunan muayenehanelerden altısını aramıştım ama hiçbiri yeni hasta kabul etmiyordu. Dürüst olmam gerekirse Enzo her gece yatmadan önce bana randevu alıp almadığımı sormasa çoktan vazgeçmiştim. Sonunda –yedinci denememde– Dr. Sudermann diye birinden randevu alabilmiştim ama o da üç hafta sonrasınaydı.

Fakat o üç hafta su gibi akıp geçmişti ve şimdi üzerimde şu arkası açılan hastane önlüğüyle muayene masasında oturmuş, Dr. Sudermann'in odaya gelmesini bekliyordum. Tansiyonum çoktan ölçülmüş, hemşire sayıları gördüğünde hayretler içinde kalmıştı ki bu da beni biraz tedirgin etmişti. Şimdi de gerginlik içinde bekliyordum, vantilatörün üflediği hava önlüğümün açık arkasına vuruyordu.

Bana bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda Dr. Sudermann kapıyı bir kez tıklatarak içeri girdi. Randevu alırken internette Amanda Sudermann'in fotoğrafını görmüştüm ama kadının bu kadar *genç* görünmesini hiç beklemiyordum. Hâlâ üniversitede

olduğunu söyleseler inanırdım. Neyse ki en azından Ada'dan büyük görünüyordu. Ama çok değil.

Yine de kendinden emin bir havası vardı. Tahminimce tıp fakültesini ve uzmanlık eğitimini bitirmişti, yani en aşağı... otuz olmalıydı, öyle değil mi? Tabii haberlerde filan duyduğunuz harika çocuklardan biri değildiyse. Ama sevimli bir yüzü vardı ve bu da beni rahatlatmıştı. Kadını bana kötü haber verirken hayal edemiyordum.

"Bayan Accardi?" dedi.

Başımla onayladım.

"Ben Dr. Sudermann," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yine başımla onayladım. Belki de tek kelime etmeden bu randevuyu atlatabilirdim.

"Tansiyonunuzla ilgili bazı endişeleriniz olduğunu duydum," diye devam etti.

"Çalıştığım hastanede baktılar," dedim. "Biraz yüksekmiş."

"*Hayli* yüksek." Bilgisayarın önündeki tabureye oturup bilgilerime ulaşmak için sisteme girdi. "Altında yatan başka bir sebep var mı yok mu diye sizi muayene edeceğim ve bazı testler isteyeceğim ama her hâlükârda bugünden itibaren tansiyon ilacına başlayacaksınız."

"Bir süredir yoğun stres altındayım," dedim bunun fikrini değiştirmesini umarak. "Yakın zamanda taşındım, iki küçük çocuğum var ve işim de çok stresli olabiliyor. Bu kadar zorlanmasaydım tansiyonum oynamazdı."

"Stres kesinlikle tansiyon yüksekliğine yol açabilir," dedi. "Stres yönetimi üzerinde çalışmanız harika olur. Çoğu hastam meditasyonun işe yaradığını söylüyor."

Meditasyonu bir kere denemiş ve imkânsız bulmuştum. Koskoca beş dakika boyunca hiçbir şey düşünmeden nasıl oturabilirdiniz? Bu beş dakika boyunca nefes almamak gibi bir şeydi. Ama bunları ona söylemedim.

"Yine de," dedi, "tansiyonunuz yüzünden ilaca başlamak zorundasınız. *Fazlasıyla* yüksek."

Harika.

Dr. Suderman muayeneye başladı ve bitirene kadar sinirden kudurdum. *O kadar* da yaşlı değildim. Tansiyonum için ilaç kullanmam gerekmemeliydi. Ben lise çağlarındayken babam tansiyon ilacı kullanırdı ama o zamanlar o *yaşlıydı*. Bense... eh, onun olduğu yaştan en az beş yaş daha gençtim. Sanırım.

Eve giderken eczaneye uğrayıp ilacımı alacağıma söz vererek odadan çıktım ama doktor ayrıca kan testi, mamogram ve renal ultrasonografi diye bir şey daha istemişti. Sırf tansiyonum biraz yüksek diye. Tamam, fazlasıyla yüksekti. Ama doktorun dediklerini harfiyen yapmazsam Enzo bana çok kızardı. (Birkaç gün önce tesadüfen bir doktora görünmüş ve hiçbir sağlık sorunu olmadığını öğrenmişti. Adam resmen yürüyen sağlıktı.)

Eve vardığımda Jonathan Lowell'ın Locust Sokak, 12 Numara'ın ön verandasında oturduğunu gördüm. Verandaya salıncak monte etmişlerdi ve adam o salıncakta usul usul sallanarak telefonuna bakıyordu. Arabadan indiğimi görünce el salladı.

"Millie," diye seslendi. "Bir dakikan var mı?"

Aslında yoktu. Komşuyla çene çalacak havada değildim ama kabalık etmek de istemiyordum, bilhassa da Jonathan bana hep son derece kibar davranmışken. Benimle her ne hakkında konuşmak istiyorsa umarım kısa keserdi. Eve dönüş yolunda uğradığım eczacının ilacımı hazırlaması neredeyse bir saat sürdüğünden fazlasıyla stresliydim zaten.

Jonathan verandadan atlayıp bahçelerimizi koşarak geçti ve yanıma geldi. Enzo görse çimlere basmasına gıcık olurdu ama ben tek kelime etmeyecektim.

"Nasılsın, Millie?" diye sordu.

"Ah, iyiyim," diye yalan söyledim.

Bana özür dilercesine gülümsedi. "Ne diyeceğim, son birkaç haftadır Nico'nun bize yardımcı olması çok hoşumuza gitti ama..."

Tanrım, bu sefer ne olmuştu?

"Dün bulaşık makinesini boşaltırken," dedi, "tabaklardan birini yere düşürmüş. Düşürmesi önemli değil de orada öylece bırakmış. İkimizden birine söylemedi bile."

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma kapadım. Hem çok şaşırmış hem de hiç şaşırmamıştım. "Çok özür dilerim."

"Her neyse." Jonathan elini dökülmeye başlayan açık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Camın parasını ödemek için ev işlerimize yardımcı olması konusunda anlaşmıştık. Bence artık gelmese daha iyi olur."

"Tabii. Kusura bakma. Size borcumuz varsa..."

Umarım onlara para vermemiz gerektiğini söylemezdi. Enzo, Suzette sayesinde fazladan işler alıyordu ama bütçemiz hâlâ bunu kaldırabilecek durumda değildi.

"Sorun değil," dedi Jonathan. "Gerçekten."

Omzunun üstünden arkasındaki eve baktım. Ön cephedeki camlardan birinde bir hareketlilik gördüm, sonra gözüme karamela rengi saçlar ilişti. Suzette'ti bu. Ve her nedense bizi izliyordu.

Kocasıyla baş başa olmam onu tedirgin mi etmişti?

Birden onu kendi silahıyla vurabileceğimi fark ettim. Buraya taşındığımızdan beri Enzo'yla flört ediyordu. Aynı şeyi ben de onun kocasına yapsam nasıl hissederdi? Jonathan'dan hoşlanmasam bile masum bir flörtleşmeden kimseye zarar gelmezdi, öyle değil mi?

Jonathan'a bir adım yaklaştım. Koyu sarı saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp ona cilveli olduğunu umduğum bir gülücük attım. Biriyle flörtleşmeyeli uzun zaman olmuştu; formdan düşmüştüm.

"Çok teşekkür ederim." Elimi Jonathan'ın ince omzuna koydum. Ne sıktım ne de davetkâr bir şey yaptım ama Suzette'in izlediği yerden öyle görünmesini umuyordum. "İkiniz de *harika* insanlarsınız."

"Şey, teşekkürler." Jonathan rahatsız olmuş bir ifadeyle gülümsedi, ardından bir adım geri çekilerek benden uzaklaştı. Omzunun üstünden arkasına kısa bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. "Her neyse, iyi günler, Millie."

Bunu söyler söylemez var gücüyle evine koşup kapıyı arkasından kapadı.

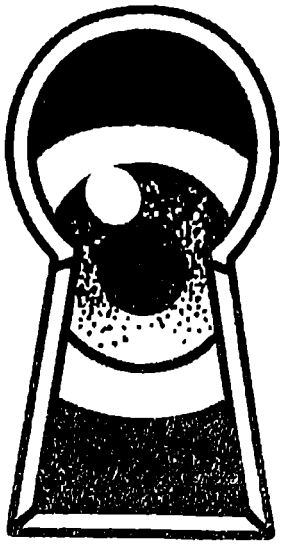
Vay be. Çok hızlı reddedilmiştim. Dürüst olmam gerekirse biraz utanç vericiydi.

Jonathan bir anlığına bile olsa flört oyunuma eşlik etmemişti. Ben ona dokunur dokunmaz benden uzaklaşmıştı. Yaptığı ilk şey de Suzette'in hiçbir şey görmediğinden emin olmaktı.

Onu izlediğini biliyordu.

Locust Sokak, 12 Numara'da neler dönüyordu? Suzette Lowell bizden ne istiyordu? Perdelerimiz kapalıyken bile her daim bizi izliyormuş gibi hissediyordum.

YİRMİ

Eve geç kalmıştım.

Genellikle işten beş gibi çıkar, trafiğe bağlı olarak beş buçuk gibi de evde olurdum. Ama bugün, her şeyin ters gittiği günlerden biriydi. Hastaneden çıkışı yapılacak bir hastamız vardı ama kadının kızı ansızın annesine bakamayacağına karar vermişti, bu yüzden öğleden sonramı başka ayarlamalar yapmaya çalışarak geçirmiştim.

Kızı annesine bakabileceğine ikna etmeye çalıştıysam da hiç oralı olmamıştı. Bunun üzerine hastamın kalp krizi geçirdikten sonra ihtiyaç duyduğu yardımı sağlayabileceklerini umarak üç aile üyesini daha aramıştım. Sonra bir rehabilitasyon hastanesini aramıştım ama sigortasını reddetmişlerdi. Artık bu zavallı kadına ne olacağını hiç bilmiyordum.

Bir de çok iyi bir kadındı. Elimde olsa onu eve getirirdim. Ama tabii ben bunu hep söylüyordum. Bana kalsa evim ailelerinin eve götürmek istemediği hastalarla dolardı.

Her neyse, arabamı garaja park ettiğimde saat altıya geliyordu. Enzo'nun kamyoneti evin önündeydi, yani en azından o çocukların yanındaydı. Her ne kadar Janice'inki aşırı koru-

macılık olsa bile ben de çocuklarımın evde bir iki saatten fazla yalnız kalmalarını istemiyordum.

Günün gerginliğini üzerimden atmaya çalışarak sokak kapısını açtım. İçeri girer girmez sessizlik dikkatimi çekti. Çocuklar, bilhassa da Nico evdeyken hayatta bu kadar sessiz olmazdı.

"Merhaba?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Evin giriş katını dolandım. Yan evin yarısı kadar bile büyük değildi ama yine de her yeri kontrol etmem bir dakikamı aldı. Mutfağa göz attığımda sabah işe gitmeden önce çocuklara birer kâse mısır gevreği hazırladığımdaki gibi görünüyordu. (Janice geçenlerde çocuklara hayvansal protein içermeyen kahvaltılar hazırladığımı duyunca dehşete düşmüş, epey şaşırmıştı.)

Giriş katında kimse yoktu. Bundan emindim.

Nico'nun başka bir cam daha indirmeye çalıştığını, yani beyzbol oynadığını düşünerek bu sefer arka bahçeye geçtim. Fakat oraya vardığımda tek gördüğüm kusursuzca biçilmiş yemyeşil çimler oldu.

Pekâlâ, çocuklar arka bahçede de değillerdi.

Merdiveni tırmanarak üst kata çıktım. Çocuklar okula giderken odalarının kapılarını kapamaya başlamışlardı ama bizim odanın kapısı açıktı ve içerisi boştu. Böylece Ada'nın kapısını tıklattım.

Cevap gelmedi. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

Topuzu çevirerek kapıyı açtım. Yatağı her zamanki gibi derli topluydu. Ada'ya yatağını toplamasını söylememe gerek bile olmuyordu. Doğrusu yatağını dağınık bırakarak okula gitmek onu rahatsız ederdi. Kitaplığı ciltli ve ciltsiz kitaplarla doluydu. Bir rafta da kazandığı iki ödül vardı. Biri bilim fuarından, diğeri de matematik fuarı diye bir şeydendi. Ama Ada yoktu.

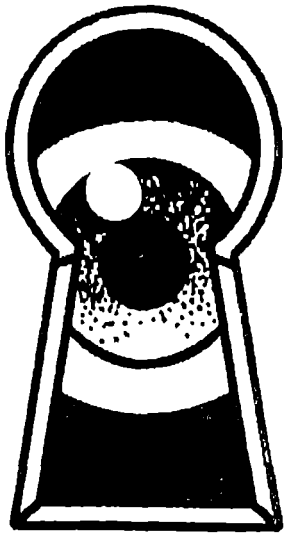
Belki de hep beraber Nico'nun odasında oynuyorlardı.

Son olarak oğlumun odasına uğradım. Kapısını tıklattım ve midem düğüm düğüm olmuş hâlde içeri girmemi söyleyen

çocuksu sesini duymayı bekledim. (Ya da girmememi.) Ama bu odadan da cevap gelmedi.

Kapıyı pat diye açtım. Öyle ki az kalsın içeri düşüyordum. Kızımın odasının aksine burası savaş alanı gibiydi. Battaniyesi kocaman bir topak hâlinde yatağın ortasında duruyor, etrafa saçılmış çamaşırları âdeta halı görevi görüyordu. Üstelik o korkunç peygamberdevesi hâlâ yatağının yanındaki kafesteydi. Küçük Kivi buradaydı ama Nico yoktu.

Neredeydiler?

YİRMİ BİR

Tamam, paniğe mahal yoktu.

Enzo'nun kamyoneti evin önünde duruyordu, yani eve gelmişti. Çocukları bir yere götürmüş olmalıydı. Gerçi bizim semt yürümeye elverişli bir yer değildi. Kamyonetini almadan nereye gitmiş olabilirdi ki?

Neredesin?

Ekrana bakarak cevap gelmesini bekledim. Gelmedi. Mesajın iletildiğini fakat okunmadığını gösteriyordu.

Mesajıma vakit bulduğunda cevap vermesini bekleyecek durumda olmadığımdan favorilerimden ismini bulup aradım. Telefon bir kere çaldı, iki kere çaldı... altı kere çaldı. Sonra sesli mesaja düştü.

Tamam, telefonu açmaması kendi başına endişe verici olmamalıydı. Enzo çalışırken telefonunu açmazdı. Aletleri kulak zarını patlatacak kadar gürültülüydü ve genellikle telefonunu kullanmasını imkânsız kılan kalın eldivenler giyerdi. Ama şu anda çalışıyor olamazdı çünkü kamyoneti evin önündeydi.

İçim huzursuzlukla doldu. Sanki bir şey olmuştu.

Basamakları koşarak inerken neredeyse takılıp düşecektim. Oturma odasını ve mutfağı bir kez daha kontrol ederek Enzo'dan çocukları dondurma yemeye ya da benzeri bir şey için dışarı çıkardığına dair bir not aradım.

Ama not filan yoktu. *Hiçbir şey* yoktu.

Acaba polisi mi arasam diye düşünerek telefonumu yeniden elime aldım. Gerçi bu da biraz abartı olurdu. Çocuklar tek başlarına gitmiş olsalardı neyse ama kocam da evde olmadığından beraber olmalıydılar. Polise haber verirsem Enzo delirdiğimi düşünürdü. Hem polislere güvenmiyordum; hâlâ haksız yere olduğunu düşündüğüm sebeplerden ötürü on yıl hapis yattıktan sonra ister istemez böyle hissediyordunuz. Güvendiğim yalnızca bir polis memuru vardı ama acil bir durum olmadığı sürece onu aramazdım. Bu da acil bir durum değildi... henüz.

Pekâlâ, mantıklı düşünmem gerekiyordu. Enzo'yla çocuklar evde değildi ama kamyoneti buradaydı. Yani her nereye gittiyse yürüyerek gitmişti. O hâlde büyük olasılıkla hâlâ çıkmazdaydı.

Küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak sokak kapısından dışarı çıktım. Bu kadar gerginlik tansiyonumu *fena* yükseltecekti. Son bir haftadır yaptığım gibi sabah yine ilacımı içmiştim ve Enzo da günlük olarak tansiyonumu ölçebilmem için bana otomatik tansiyon aleti almıştı. Ne var ki tansiyonumda biraz bile düşme yoktu.

İlk durağım Locust Sokak, 12 Numara'ydı. Sokak kapılarına yaklaştığımda arka bahçeden sesler geldiğini duydum. Enzo'nun aletlerinin sesine benziyordu ki bu iyiye işaretti. Suzette'in arka bahçesinde çalışmaya gitmiş, giderken çocukları da yanına almış olmalıydı.

Zile bastım ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda Suzette kapıya geldi. Beni görünce gülümsedi ama gülümsemesinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Ailemi alıp bir an evvel buradan gitmek istiyordum.

"Millie!" diye ciyakladı. "Üstün başın dağılmış. İyi misin?"

"İyiyim," diye kestirip attım. "Şey, Enzo ve çocuklar burada mı? Onları almaya geldim, akşam yemeği vakti yaklaştı."

"Enzo arka bahçede," diye tahminimi doğruladı. "Bahçecilik üzerine çok faydalı tüyoları var. Sahiden de çok yetenekli, Millie."

"Çocuklar da yanında mı?"

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayır, Enzo tek. Çocukları görmedim. Bence Nicolas evimde yeterince şey kırdı, sence de öyle değil mi?"

Bir dakika önce hissettiğim rahatlama buhar olup uçtu. "Çocuklar buraya hiç mi gelmediler?"

"Evet..."

Eve geldiğimde çocukların Enzo'nun yanında güvende olduklarına inanmıştım. Ama babalarının yanında değillerse neredeydiler?

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için Suzette'in yüzünü inceledim. Bir anneyi çocuklarının kaybolmasıyla korkutmak hiç de komik bir şaka değildi ama bu kadının ne yapacağı belli olmazdı. Öte yandan şaka yaptığını sanmıyordum. Çocuklardan nefret ediyordu, yani onları evinde saklamak istemezdi.

"Rica etsem kocamı çağırır mısın?" diye sordum sesim titreyerek.

Suzette'in sesi yumuşadı. "Tabii ki. Hemen çağırıyorum."

Biraz sonra Enzo hızlı adımlarla arka taraftan çıkageldi. Kaşlarının arasında Ada'da da sık sık gördüğüm o çizgi belirmişti.

Ada... Kızımın iyi olduğunu umdum. Nerede olabilirdi? Bana söylemeden *asla* bir yere gitmezdi.

"Millie?" dedi Enzo kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

Gerginlikle parmaklarımı birbirine kenetledim. "Yeni geldim ama çocuklar evde yoktu. Ben de... ben de senin yanında olduklarını sandım."

Enzo saatine bakınca gözleri kocaman açıldı. "Daha *yeni* mi geldin?"

Yüzündeki eleştirel ifade hiç hoşuma gitmedi. "Eh, *sen* de evde değildin."

"Çünkü senin evde olacağını sanıyordum," diye çıkıştı.

Tepkisini aklım almıyordu. Eve benden önce gelmişti, yani arabamın garajda olmamasından evde olmadığımı anlamalıydı. Yine de evden ayrılmıştı.

"Arka bahçeye baktın mı?" diye sordu Suzette, hiç de yardımcı olmayarak.

"Evet." Yüzüm yanıyordu. "*Her yere* baktım."

Enzo omzumun üstünden bizim eve doğru baktı. "Eminim içeride bir yerde saklanıyorlardır. Gidip arayalım. Ada hiçbir yere kaçmaz."

Bahçeden evimizin kapısına doğru koşarken ona güç bela yetişebiliyordum. Enzo gittiği yere bakmıyor, botlarıyla çimleri eziyordu; demek ki *ciddi manada* endişelenmişti. Bu da benim daha çok endişelenmeme neden oldu. İkimiz arasında daha sakin olan ebeveyn oydu.

Ben onun arkasındaydım, benim arkamdan da Suzette geliyordu. O neden bizi takip ediyordu? Onu ilgilendirmezdi ki! İçimden arkama dönüp defolmasını söylemek geldi ama şu anda Suzette'ten daha önemli sorunlarım vardı.

Çocuklarım ne cehennemdeydi? Eğer kayboldularsa...

Sokak kapısı kilitli olmadığından Enzo iterek açtı. Tıpkı az önceki gibi evimizin giriş katı tamamen sessizdi, kulağıma yalnızca delicesine çarpan kalbimin sesi çalınıyordu.

"Sen geldiğinde kapının kilidi açık mıydı?" diye sordu Enzo.

"Hayır." Çantamdan anahtarımı çıkardığımı hayal meyal hatırlıyordum. "Ben açtım."

"Burası son derece güvenli bir muhittir," diye diretti Suzette. "Müşterilerime hep ülkedeki suç oranı en düşük yerlerden biri olduğunu söylerim."

Kes sesini, Suzette. Şu anda senin satış jargonunu dinleyecek hâlde değiliz!

"Ada!" diye seslendi Enzo. "Nico!"

Cevap gelmedi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönmeye başlamıştı.

"Millie, okulu arar mısın?" dedi Enzo. "Belki eve dönmek için servise binip binmediklerini öğrenebiliriz."

"Okul kapanmıştır," diye hatırlattım. "Ama polisi arayabilirim... polis..."

"Polis mi?" diye haykırdı Suzette, mavi-yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu biraz abartılı olmaz mı? Gerçekten buraya *polis* mi çağıracaksın? Çocuklar muhtemelen dışarıda bir yerde bisiklet sürüyorlardır."

Enzo ona ters ters baktı. "Ada'nın bisikleti yok. Hem bize söylemeden hiçbir yere *gitmezler.* Asla yapmazlar."

"Nico yapar," diye sessizce mırıldandı.

"Ada!" diye yeniden seslendi Enzo. "Nico!"

Telefonumu çıkarmak için bir kez daha cebime uzandım. Polis çağırmak zorundaydık. Bir yanım hiç istemiyordu çünkü o zaman durum farklı bir hâl alacaktı. Bir anlığına evden çıkmış, sonra hemen komşunun arka bahçesinde bulunmuş iki çocuk olmayacaklardı. Hakikaten *kaybolmuş* olacaklardı. Ama diğer yandan çocuklar kaybolduktan sonraki bir iki saat çok önemliydi. O kıymetli vakti boşa harcamak istemezdik.

Suzette koluma yapışarak tırnaklarını derime geçirdi. "Saçmalıyorsun. Polis çağırma."

Kusursuz makyajlı yüzüne bakarken gözlerinin sahici bir korkuyla irileştiğini gördüm. Suzette polis çağırmamı neden istemiyordu?

Enzo merdivenin yanında hiç kıpırdamadan duruyordu, duvar kâğıdını izlerken birden gözlerini kıstı. Dikkatini neyin çektiğini bilmiyordum ama merdivenin altına doğru bakıyordu.

Suzette'in elini kolumdan silkip Enzo'nun yanına gittim. Ve işte o zaman gördüm.

Duvar kâğıdında bir çatlak vardı.

Hayır, çatlaktan daha fazlasıydı. Duvar kâğıdı düz bir şerit hâlinde boylu boyunca yırtılmıştı. Ve yırtığın deseni tıpatıp küçük bir kapı şeklindeydi, üst kısmı Enzo'nun omzuna geliyordu. Normalde orada büyük bir saksı bitkisi olurdu ama kapının önünü açmak için kenara çekilmişti.

"*Che diavolo*[6]?" diye mırıldandı Enzo.

Uzanıp duvardaki kusurlu yeri itti. Duvarın hareket edip açılmaya başlamasını şaşkınlık içinde izledik. Enzo var gücüyle itmeye devam ederken odaya korkunç bir sürtünme sesi doldu.

İşte o zaman kafama dank etti.

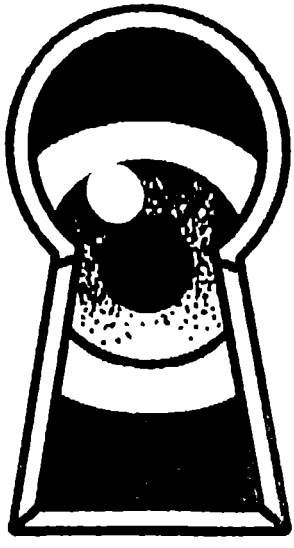
"Aman Tanrım!" diye haykırdım. "Bu o ses! Ne zamandır duyduğum sürtünme sesi!"

Uykularımı kaçıran sürtünme sesini hayal etmemiştim. *Gerçekti.* Evimin içinden geliyordu. Açılıp kapanan bu gizli kapıdan.

Peki ama biz uyurken bu kapıyı açıp kapayan kimdi?

---

6 (İta.) Bu da ne? *–ç.n.*

YİRMİ İKİ

Enzo kapıyı ardına kadar açamadan kolunu tuttum. Çocukları bulmayı ne kadar istesem de birdenbire kapının ardında ne bulacağımızdan korkmaya başlamıştım.

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvardım.

Uyarıma kulak asarak bir an için bana baktı. Sonra kapıyı ardına kadar açtı.

Giyinme odasından hâllice küçük bir odaydı. Penceresi olmadığından boğucu bir havası vardı. Tek bir yanıp sönen ampulle aydınlatılmış daracık alana göz gezdirdim.

Derken odanın köşesinde Ada'yla Nico'yu gördüm, çömelerek oturdukları yerden bize bakıyorlardı.

"Ada! Nico!" O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. "Burada ne arıyorsunuz? Bu odayı nasıl buldunuz? Babanızla aklımızı oynatıyorduk!"

Çocuklar yüzlerinde birbirinin aynı suçlu ifadelerle ayağa fırladılar. Önce hangisine sarılacağımı bile bilemedim ama Enzo Ada'yı kucaklayınca ben de Nico'ya koştum. İlkin kaskatı kesildiyse de sonra yüzünü göğsüme gömdü. Ona sımsıkı sarılırken odaya daha yakından baktım. Çocukların yatak odalarının yarısı

büyüklüğündeydi ve sanki yıllardır kimse buraya uğramamış gibi toz içindeydi. Ampulün hâlâ yanmasına şaşırıyordum. Odanın bir köşesinde bir yığın paslı çivi vardı. Başka bir köşesinde Nico'nun çizgi romanları üst üste dizili duruyordu.

"Özür dilerim, anne," dedi. "Oyun oynamak için bu soyunma odasını buldum. Buraya girmenin yasak olduğunu bilmiyordum."

Yalnızca benim oğlum evin yeni duvar kâğıdını yırtıp altında tetanoslu çivilerle dolu pis, iğrenç bir oda bulur ve orayı kendi oyun odasına çevirirdi. Birçok kez bana neredeyse kalp krizi geçirtecek olan o sürtünme sesini ne sıklıkla duyduğumu düşünürsek belli ki haftanın çoğu gecesi gizlice buraya iniyordu.

"Size kaç kere seslendik!" dedim. "Duymadınız mı?"

Ada, Enzo'nun kollarından ayrılıp gözlerini sildi. Şu anda hüngür hüngür ağlıyordu. Yüzüme dokunduğumda fark ettim ki ben de ağlıyordum. "Hiçbir şey duymadık," dedi Ada hıçkırarak.

Suzette küçük odaya girmişti ve şimdi kapıyı inceliyordu. "Çok kalın bir yalıtım levhası var gibi görünüyor. Bir şey duymaları zor olurdu."

"Hiçbir şey duymadık," diye doğruladı Nico.

Suzette sanki biz kaçınılmaz olarak evin kredisini ödeyemediğimizde tekrar satışa çıkacağı zaman için değerlendirme yapıyormuş gibi odayı inceliyordu. "Böyle bir odanın varlığından haberim bile yoktu. Evi yenilerken üzerini duvar kâğıdıyla kapamış olmalılar." Bakışlarını kaldırarak tavana baktı. "Belki de sağlam olmadığını düşünmüşlerdir."

Çocuklara sert sert baktım. "Sağlam bir tavanı bile olmayan gizli bir odaya girip çıktığınıza *inanamıyorum*."

"Özür dilerim," dedi Ada burnunu çekerek.

Nico bir daha özür dilemedi ama başını yere eğdi.

"Pekâlâ." Nabzım sonunda normal seviyelere inmişti. Tansiyonumsa... Eh, onun hâlâ yüksek olduğundan emindim çünkü hep yüksekti. Ama hiç değilse artık felç geçirecekmişim gibi

hissetmiyordum. "Hadi gelin, merdivenin altındaki bu tehlikeli odadan çıkalım lütfen."

Odadan önce çocukları çıkardım, ardından kapının çerçevesine çarpmamaya dikkat ederek Enzo çıktı, sonra da ben çıktım. Suzette geride kalmış, hâlâ küçük odayı inceliyordu. Tanrı'ya yemin olsun, burayı oyun odasına ya da onun gibi bir şeye çevirmemizi teklif ederse yumruğu yerdi. Bunun gibi kapalı alanları *sevmiyordum*. Tamamen atlatabileceğimden emin bile olmadığım kötü bir deneyim yaşamıştım.

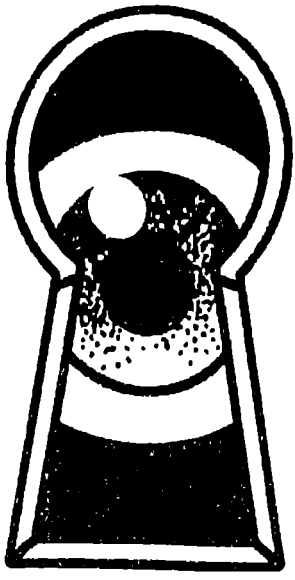
Ada gözyaşlarını silerken, "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Oraya bir daha girmeyeceğiz. Söz."

Çok üzgün görünüyordu. Ada her şeye çok kolay üzülürdü. "Girmeyeceğinizi biliyorum, tatlım."

Ada hâlâ ağlıyor, gözyaşlarını durdurabilmek için derin derin nefesler alıyordu. Ama ortada bir tuhaflık vardı. Odaya girdiğimizde gözleri kıpkırmızı ve şişti. Sanki biz girdiğimizde zaten ağlıyormuş gibi.

Peki ama neden ağlıyordu?

YİRMİ ÜÇ

Akşam yaşadığımız korkudan sonra Enzo çocukları bir saniyeliğine bile yalnız bırakmamıştı. Arka bahçede Nico'yla iki saat beyzbol oynamış, hatta Ada'yı bile defans oyuncusu olmaya ikna etmişti. Yatma vakti geldiğinde çocukların ikisi de yorgunluktan ölüyordu ama şu anda tişörtünü ve iş pantolonunu çıkaran Enzo hâlâ tonla enerji yüklü gibiydi.

"Bu gece tansiyonunu ölçtün mü?" diye sordu.

Biliyor musunuz? Sürekli tansiyonumu sorup durmasından gına gelmişti. "Evet," diye yalan söyledim.

Sabah ölçmüştüm. Akşamki telaştan sonra şu an kaç olduğunu bilmek bile istemiyordum. Doktorumun önerdiği bütün tetkikleri yaptırmıştım ve hepsi negatif çıkmıştı. Sadece şanssız/arızalıydım.

"Meditasyon yapmayı denedin mi?" diye sordu.

İnternette tansiyonu düşürdüğü söylenen rahatlama teknikleri bulmuş, sonra da bir sürü makalenin çıktısını almıştı. Listenin başında meditasyon geldiğinden bana onunla ilgili bir kitap almıştı ve kitap da şu anda kitaplıklarımızdan birinde başıboş yatıyordu.

"*Sen* denedin mi?" dedim. "Çok sıkıcı."

Güldü. "Peki, o zaman birlikte yapalım mı?"

"Belki başka zaman."

"Tamam. Masaj ister misin?"

Kaşlarını oynatmasına güldüm. Enzo harika masaj yapardı. Gönüllü olması kışkırtıcıydı ama çok yorgundum. Kocam masaj yapmaya başlayınca yalnızca masajla kalmazdı.

"Belki sonra," dedim.

Yatağa gelip örtünün altına girdi. "Varlığından haberimizin bile olmadığı fazladan bir odamız olduğuna inanamıyorum."

"Orası fazladan oda filan değil. Resmen tehlike bölgesi."

"Şu anda güvenli olmayabilir," dedi Enzo. "Ama iddiasına varım biraz uğraşla orayı yönetmeliğe uygun hâle getirebiliriz."

"Öyle bir şey yapmayacağız."

"Neden?"

Ellerimi iki yana açtım. "Bu soruyu ciddi ciddi soruyor musun? Daracık alanlar konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Biliyordu. Geçmişte başıma gelenleri, aşağıdaki odaya benzer bir yere kapatıldığımı biliyordu. O olaydan sonra bana sonsuza dek atlatamayacağım klostrofobi miras kalmıştı.

Bu kadarı odayı yenileme sevdasından vazgeçmesine yetmeliydi, bilhassa da tansiyonumdan endişeleniyorsa. Ama her nedense hâlâ ısrar ediyordu.

"Orayı yenileyebiliriz," dedi. "Suzette dedi ki..."

"Ah. Ne dedi *Suzette*? *Suzette*'in bütün fikirlerini anlat lütfen."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onun emlakçı olduğunu biliyorsun. Kadının işi bu. Bize bildiklerini aktarıyor."

"Baksana," dedim, "onun bahçesinde daha az zaman geçirip *çalışmaya* daha fazla zaman ayırsan çok daha fazla para kazanırsın."

"Bahçesine çok gitmiyorum."

"Hep oradasın!" diye çıkıştım. "Gecenin bir yarısı bile gidiyorsun!"

Onu gecenin onunda Suzette'in arka bahçesinde görmemin hesabını henüz sormamıştım, hâlihazırda kızgınken şimdi tam sırasıydı.

Enzo şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

"Birkaç hafta önce çocukları yatırırken seni Suzette'in bahçesinde onunla konuşurken gördüm," dedim. "Orada ne yapıyordun?"

"Hatırlamıyorum." Sahiden de hatırlamıyormuş gibi görünüyordu. Ona inanmak çok cazipti. "Merak ettiği bazı şeyler vardı. Sanırım... gül çalısı dikmek istiyordu."

"*Gecenin onunda* mı?"

Omzunu silkti. "O kadar da geç değil."

Gece yarısına kadar yatmadığından onun için geç olmayabilirdi tabii.

"Bak," dedi. "Bunun Suzette'le bir ilgisi yok. Odayı dönüştürmek *benim* fikrimdi. Fazladan alan iyi olur diye düşünmüştüm."

"Fazladan alan mı?" diye çıkıştım. "Enzo, bundan önceki evimiz Bronx'ta iki göz odalı bir daireydi. Oraya kıyasla burası bana saray gibi geliyor."

"Ama... Suzette'le Jonathan'ın evinden çok daha küçük." Kaşlarını çattı. "O fazladan odayı istemiyor musun?"

"O odaya bir daha asla girmek istemiyorum." Düşüncesi bile içimi ürpertiyordu. "Herkes bir yana, senin beni bu soruyu sormayacak kadar iyi tanıdığını düşünürdüm. O oda için bir şey yapmak istiyorsan yeni bir duvar kâğıdı alıp üstünü kapa ki bir daha görmek zorunda kalmayayım. Tamam mı?"

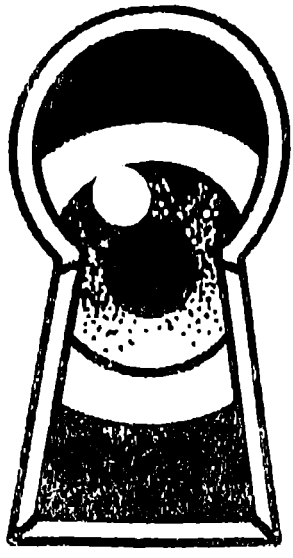
Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra geri kapadı. Beni bu konuda geri adım atmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Öte yandan o odayı dönüştürmeyi hâlâ istediğini

görebiliyordum. O korkunç odayı bir oyun odasına ya da ofise çevirmek istiyordu.

"Tamam," dedi. "Sonra konuşuruz."

Ya da hiçbir zaman konuşmayız.

YİRMİ DÖRT

Ertesi gün işten eve döndüğümde bütün ev yapıştırıcı kokuyordu. Hiç hoş bir koku değildi.

"Enzo?" diye seslendim.

Evde olduğundan emindim. Geçen seferki gibi kamyonetini evin önünde görmüştüm. Ama belki de yine Suzettelerdeydi. Belki de duvarın ardındaki bir geçitte, onu asla bulamayacağım bir yerde saklanıyordu. Son olanlardan sonra ne beklemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Mucize eseri, "Buradayım!" diye cevap verdi.

Sesini takip ederek merdivenin yan tarafına gittim. Oradaydı, merdivenin altındaki duvara yapıştırıcı sürüyordu. Botlarının altına muşamba sermişti, yerde de bir rulo duvar kâğıdı vardı.

"Emlakçıyı aradım," dedi. "Evin eski sahiplerinin duvar kâğıdını nereden aldıklarını sordum ve gidip aynısından aldım."

"Neden?"

Fırçayı indirip bana doğru döndü. "Odanın kapanmasını istediğini söyledin. Ben de öyle yapacağım."

Afallamıştım. Kapamaya ikna olmadan önce bu oda hakkında altı yedi kere daha tartışacağımızı sanıyordum. Ama

şimdi her nedense kendi isteğiyle kapatıyordu. Başının etini yememe gerek bile kalmamıştı.

"Dün sana karşı çıktığım için özür dilerim," dedi usulca. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Hem doğrusunu istersen..." Orada bir kapı olduğuna dair geriye kalan tek işaret olan duvardaki çatlağa baktı; menteşeler bile iç taraftaydı. "Burası beni de geriyor."

Sözlerini duymamla içim ürperdi. O oda o kadar küçük ve basıktı ki... Orada kapalı kalmanın nasıl olacağını hayal bile edemiyordum. Şey, aslında *edebiliyordum*. Sorun da buydu zaten.

Boştaki eliyle elime uzandı. "Böyle daha iyi mi?"

Elini tuttum. Tam evet diyecekken içime dehşet verici bir korku doldu. Dünden beri bu odaya bakmamıştık. Ya çocuklar yine içeri girdilerse? Ya onlar içerideyken odayı kapatırsak? Ne de olsa ses geçirmezdi.

"Kapıyı açar mısın?"

Enzo kaşlarını çattı. "Ama... yapıştırıcı kaplı."

Doğru diyordu. Duvar yapıştırıcıyla kaplıydı ki bu da kapıyı açmayı inanılmaz zorlaştıracaktı. Yine de birinin orada kapalı kalabileceği düşüncesinden kurtulamıyordum. Bir daha sürtünme sesi duyduğumda dışarı çıkmaya çalışan kişiden geliyor olacaktı.

"Millie?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Ben sadece... acaba şey olabilir mi..."

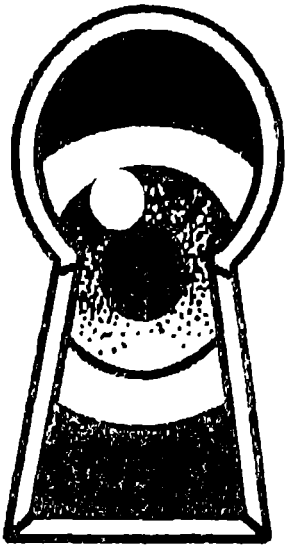
"Çocuklar yukarıda," dedi nazikçe. "Başlamadan önce yardım etmek isteyip istemediklerini sordum," diye ekledi. "İstemediler."

Tamam, saçmalıyordum. Sırf ben paranoyaklık ediyorum diye kapıyı açıp ortalığı batırmanın gereği yoktu. "Ben sana yardım ederim."

Enzo'nun yüzü aydınlandı. "Çok sevinirim."

Böylece duvar kâğıdı parçalarını gizli kapının üzerine yapıştırmaya koyulduk. Kapının üzeri tamamen kapanana kadar içim rahatlamadı. İşimiz bittikten sonra bile bu gizli odanın başıma bela olacağı hissinden kurtulamadım.

YİRMİ BEŞ

İş yerimdeki ofisimde çalışırken çocukların okulundan telefon geldi.

Çocuğunuzun okulu tarafından çağırılmaktan daha korkutucu bir şey yoktu. Öğlenin birinde bana vermek istedikleri haberin *iyi* olma ihtimali sıfırdı. Müdire bana çocuğumun heceleme yarışmasını kazandığını söylemek için işimi bölmüyordu.

Okullar yalnızca kötü haber vermek için ararlardı. İki yıl önce Nico oyuncak merdivenden düşüp kolunu kırdığında olduğu gibi. O zaman da öğlen birde aramışlardı.

O esnada kaygılı bir aileyle telefondaydım, bir türlü kapamadıklarından gittikçe artan bir panikle kendi cep telefonumun ekranına bakıyordum. Nihayet kapadıklarında okuldan gelen arama sesli mesaja düşmüştü. Mesajı dinledim.

"Bayan Accardi, ben Frost İlkokulu'nun müdiresi Margaret Corkum. Beni hemen arayabilir misiniz?.."

Müdirenin sesi duygusuz ve tekdüzeydi. Yani bu sahiden de heceleme yarışmasını kazanmakla ilgili bir arama değildi. Hiç vakit kaybetmeden kadının verdiği numarayı titreyen parmaklarla çevirdim.

"Margaret Corkum," dedi hattın diğer ucundaki ses.

"Merhaba," dedim. "Ben Millie Accardi... Beni aramışsınız..."

"Geri aradığınız için teşekkürler, Bayan Accardi," dedi. Sesi tıpkı sesli mesajdaki gibi soğuktu. "Ben okulun müdiresiyim. Yanılmıyorsam çocuklarınız buraya başlamadan önce okulu gezmeye geldiğinizde tanışmıştık."

"Ah, evet." Müdire Corkum'ı kısacık ak saçları olan orta yaşlı, hoş bir kadın olarak şöyle böyle hatırlıyordum. "Her şey... Sorun nedir?"

"Sizi oğlunuz Nicolas için aradım." Boğazını temizledi. "O iyi ama sizden derhâl buraya gelmenizi isteyeceğim."

Telefonu daha sıkı tuttum; öyle ki parmaklarım uyuşmaya başladı. "Ne oldu?"

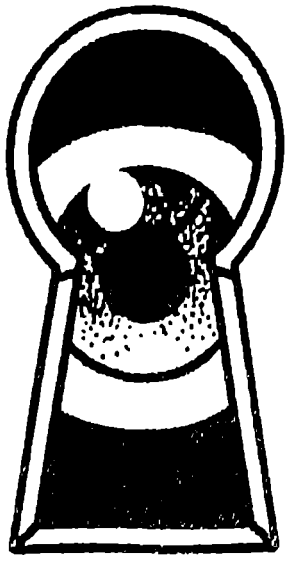
Kadın duraksadı. "Yüz yüze konuşmamız daha iyi olur. Eşiniz de yolda."

Enzo'yu da mı aramışlardı? Tanrım, bu hiç de hayra alamet değildi.

Saatime baktım. Yirmi dakika sonra bir hastanın ailesiyle görüşecektim ama kendi ailem önce gelmek zorundaydı. Yerime bakacak birini bulabilirdim.

"Hemen geliyorum," dedim.

YİRMİ ALTI

Okula doğru hızla sürüyordum. Aklım başımdan gitmişti, öyle ki az kalsın kırmızı ışıkta geçecektim. Yıllar içinde çocukların okullarından birçok kez telefon aldıysam da ilk defa beni okula çağırırken sorunun ne olduğunu söylememişlerdi. Gerçi müdire, Nico'nun iyi olduğunu söylemişti. Hastanede değildi. Kadın bana onun iyi olduğunu söylemişti.

Ama ya başkası iyi değilse? İşte bu düşünce beni çok korkutuyordu.

Okula vardığımda önünde ambulans ya da itfaiye aracı görmeyince içim rahatladı. Girişte bana imza attırdılar ve göğsüme yapıştırmak için geçici bir kimlik etiketi çıkarana kadar bir hayli beklettiler. Tabelaları takip ederek müdirenin odasına çıktığımda Enzo'yu odanın önündeki rahatsız plastik sandalyelerden birinde otururken buldum. Beni görünce ayağa kalktı.

"Sen gelene kadar burada beklememi söylediler," dedi.

"Ne olmuş, sen biliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. O da benim kadar şaşkındı ama yine de burada olmasına seviniyordum. Enzo istediğinde son derece cezbedici olabiliyordu ve Nico'nun başı beladaysa bu

marifeti işimize yarayabilirdi. Keşke botları bu kadar çamurlu olmasaydı. Ardında upuzun bir iz bırakmıştı.

Plastik sandalyelere oturduk. Enzo ayağını yere vurup duruyordu, bir süre sonra da uzanıp elimi tuttu. Gerginlik içinde birbirimize baktık.

"Eminim ciddi bir şey değildir," dedim bundan hiç emin olmasam da.

"Dışarıda ambulans görmedim," diye onayladı Enzo. Aynı şeyi düşünmüştük. "Ciddi bir şey değildir."

"Bu okulun burnu amma havada," dedim. "Muhtemelen kot pantolonunda delikler filan vardır."

"Kot pantolonunda sahiden delikler var," dedi Enzo.

Elimi sıktı. Aslında ikimiz de bizi buraya bu yüzden çağırmadıklarını biliyorduk.

Sonunda müdire odasının kapısını açtı. Tam da hatırladığım gibi görünüyordu. Hatta okul gezisinin olduğu günkü gibi üzerinde yine beyaz gömlek ve taba rengi kumaş pantolon vardı. Ama o günkünün aksine şimdi gülümsemiyordu.

"İçeri buyurun," dedi.

Enzo elimi son kez sıktıktan sonra kadının arkasından odaya girdik. Nico içerideydi ve oğlumun yüzünü görünce soluğum kesildi. Gözü morarmış, yakası yırtılmıştı. Ayrıca çamurda yuvarlanmış gibi görünüyordu.

"Sizin de görebildiğiniz gibi Nicolas bugün teneffüste kavga etmiş."

Nico yüzümüze bakamıyordu bile. Tam da yapması gerektiği gibi başını önüne eğmişti.

Kavga ederken yakalandığına inanamıyordum. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Birçok sebepten ötürü başı derde girmişti ama bunların hiçbiri şiddet içermiyordu.

"Kavgayı kim başlatmış?" diye sordu Enzo.

Müdire Corkum'ın dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Nicolas."

"Nico!" diye kızdım. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı yırtık tişörtüne doğru.

"Neden?" Enzo müdireyle konuşuyordu. "Kavga etmelerinin sebebi neymiş?"

"Öbür çocuk bahçede bir kızla dalga geçiyormuş," dedi Corkum. "Onun yaptığı da doğru değil tabii ki. Ama Nicolas'ın tepkisi çok yanlış. Öğretmenine söyleyebilirdi, hadi öğretmenini bulaştırmak istemedi diyelim, tepkisini konuşarak gösterebilirdi. Bunun yerine öbür çocuğun burnuna yumruk atmış."

"Yani," dedi Enzo, "oğlum bir kızı savundu diye başı dertte, öyle mi?"

"Bay Accardi," dedi müdire sertçe. "Oğlunuz okul sınırları içinde kavga ettiği için başı dertte. Öbür çocuk şu anda revirde ve burnu kırılmış olabilir."

"Bir keresinde benim de burnum kırıldı." Sanki pek de mühim bir şey değilmiş gibi elini savurunca yüzümü buruşturdum. "Hâlâ çalışıyor."

Enzo'nun cazibesini konuşturarak bizi bu durumdan kurtaracağını sanıyordum ama o işleri daha da beter ediyordu. Ne yaptığını sandığını bilmiyordum ancak şu anda yerlere kapanmış, yalvarıyor olmamız gerekirdi. "Böyle bir şey yaşandığı için çok özür dileriz," dedim müdireye. "Nico'ya terbiye vereceğimizden emin olabilirsiniz."

"Üzgünüm ama bu şartlar altında yeterli değil," dedi Corkum. "Haftanın geri kalanında okuldan uzaklaştırma cezası alacak."

Nico'nun yüzünü gördüğüm anda bunun olmasından korkmuştum ama şimdi kulaklarımla duyunca ağlayasım geldi. Uzaklaştırma cezası mı? Bu nasıl olabilirdi? Geleceğini nasıl etkileyecekti? Üniversiteler üçüncü sınıfta alınan uzaklaştırma cezalarını öğrenebiliyorlar mıydı?

Hayır, sorun bu değildi. Asıl sorun, Nico'nun bunu yapmaması gerektiğini bilecek yaşta olmasına rağmen her nedense başka bir çocuğun burnuna yumruk atmasıydı.

"Peki," dedi Enzo. "O zaman biz eve gidelim."

Okuldan dışarı utanç yürüyüşümüzü yaparken Nico yüzümüze bakamıyordu. Dünyanın en iyi dürtü kontrolünün onda olduğunu söyleyemezdim ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bebekken hiç saçımı çekmemişti. Şiddet eğilimi yoktu.

Daha doğrusu şimdiye kadar yoktu.

Okuldan çıkıp otoparka girdiğimiz anda Enzo elini Nico'nun omzuna koydu. "Kavga ettiğin öbür çocuk kimdi?"

Nico'nun omuzları düştü. "Caden Ruda. Tam bir pislik."

"Pislik olup olmaması önemli değil," dedim. "Bu şekilde kavga edemezsin."

"*Biliyorum*," diye mırıldandı.

"Annen haklı," dedi Enzo. Sonra duraksadı. "Ama zorbalığa uğrayan birini savunmanın doğru olmadığını düşünmeni de istemiyorum."

Babasının sözlerini duyunca Nico'nun kara gözleri irileşti.

"Enzo," diye çıkıştım. "Nico'nun başı büyük belada. Bir çocuğa yumruk attı!"

"O yumruğu hak eden bir çocuğa."

"Bunu bilmiyoruz!"

Enzo bana gözlerini kısarak baktı. "Başı dertte olan birine arka çıkmanın ne kadar önemli olduğunu en çok senin anlayacağını düşünürdüm."

Haklıydı. Ben her zaman başı dertte olan insanlara arka çıkardım. Peki bunun bana ne yararı olmuştu? Başı dertte olan bir arkadaşıma yardım ettiğim için hapse girmiştim; onu tecavüze uğramaktan kurtarmıştım ama sonra fazla ileri gitmiş, ömrümün on yılından olmuştum. Enzo da başı dertte olan insanlara yardım ederdi ama o hep akıllıca davranmıştı. Ne de olsa benim gibi hapse girmemişti.

Nico'nun ona benzemesini umuyordum. Oğlumun bana çekmesini hiç istemiyordum.

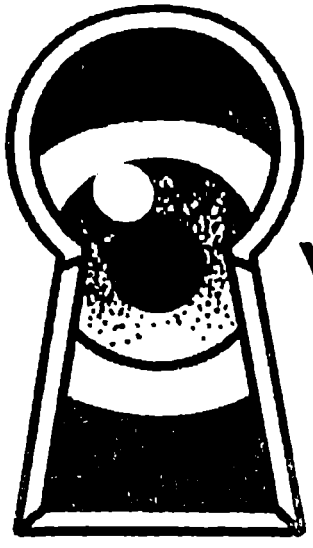
"Yaptığın şey yanlıştı," diye direttim. "Nicolas, cezalısın."

"Peki," diye mırıldandı.

"Ayrıca eve benim arabamda döneceksin," diye ekledim. Enzo'nun ona yine öbür çocuğun burnunu kırdığı için kahraman olduğunu söylemesi riskini göze alamazdım.

Nico'nun yüzüme bakmamasından, içtenlikle özür dilememesinden hiç hoşlanmamıştım. Nico böyle bir çocuk değildi. Mükemmel olduğunu söyleyemezdim ama başına iş açtığında hemen özür dilerdi. Ne değişmişti?

Anlaşılan oğlum büyüyordu ancak dönüşmeye başladığı şeyi sevdiğimden emin değildim.

YİRMİ YEDİ

Yemekten sonra iyi olduğundan emin olmak için Nico'nun yanına uğradım. Masada çok sessizdi, yemeğini yemek yerine oynayıp durmuştu. Öte yandan Enzo hiçbir sorun yokmuş gibi davranmıştı. Oğlumuzun cezalandırılmayı hak etmediğine ciddi ciddi inanıyordu.

Odasına girdiğimde Nico çizgi roman okuyordu. Cezası kapsamında bütün teknolojik aletlerini elinden almıştık ama çizgi romanları çok seviyordu. Şu anda yatakta oturur vaziyetteydi, siyah saçları karman çorman olmuştu, bakışları önünde açık duran sayfaya kilitlenmişti. Sol gözü çoktan morarmaya başlamıştı ama yatağının ayak ucuna oturduğumda iki gözünün de kan çanağına döndüğünü gördüm.

"Selam, tatlım," dedim. "Nasılsın bakalım?"

Bakışlarını kitaptan ayırmadı. "İyiyim."

"Bugün okulda olanlar yüzünden üzgün müsün? Üzgün olman gayet normal."

"Hayır, değilim."

"Nico," deyip içimi çektim. "Bana bakar mısın?"

Bakışlarını çizgi romandan ayırması birkaç saniye sürdü. "Bir sorun yok. İyiyim. Sadece okumak istiyorum."

Ona gözlerimi kısarak baktım, sözlerine inandığımdan emin değildim. "Gözün acıyor mu?"

"Hayır."

Küçük Kivi'nin kafesine baktım. Enzo onu ailemize dâhil ettiğinden beri orada yaşıyordu. Peygamberdevesini görmeye çalıştım ama göremedim. Kafesin içindeki dalların ve yaprakların arasına bakındıysam da hiçbir yerde görünmüyordu. Sadece sinekler vardı.

Aman Tanrım. Yoksa o korkunç şey *kaçmış* mıydı? Bugün daha fazla kötüleşemezdi.

"Öldü," dedi Nico.

"Ne?"

"Küçük Kivi öldü," diye tekrarladı. "Kabuk değiştiriyordu... Sanırım kabuğunda mahsur kaldı ve öldü."

"Ah!" Bütün hücrelerimle nefret ettiğim bir böceğin ölümü hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum ama Nico o hayvanı çok seviyordu. "Onu nereye gömdün?"

"Klozete atıp üstüne sifonu çektim."

Ağzım bir karış açık kaldı. Bu, sevilen bir hayvana uygun cenaze töreni değildi, o hayvan korkunç bir peygamberdevesi olsa bile. Küçük Kivi öldüğünde onun adına arka bahçede cenaze töreni düzenleyeceğimizi, onu gömdüğümüz yere hatıra taşı dikeceğimizi filan sanıyordum. "*Klozete* atıp sifonu mu çektin?"

"O bir *böcek*, anne," dedi bıkkınlıkla.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ama bu meselede beni acayip rahatsız eden bir şey vardı. "Okula gidemeyeceğine göre hafta boyunca ne yapacaksın?" Bunu kendim de bilmiyordum. Ya benimle birlikte ofisime gelecekti ya da Enzo'yla beraber onun işlerine gidecekti.

"Bilmiyorum."

"Belki Spencer bir gün okuldan geldikten sonra sizin için yine oyun buluşması ayarlayabilirim," diye önerdim. İkisi ilkinden sonra birkaç kez daha bir araya gelmişlerdi ve bu buluşmalar ikisinin de çok hoşuna gidiyordu. "En azından bu şekilde sosyal etkileşimden geri kalmamış olursun. Ne dersin?"

Nico yine omzunu silkti. "Olur."

Sonra çizgi romanını okumaya geri döndü. Anlaşılan konuşmamız bitmişti.

Yatak odamıza doğru giderken içime kötü bir his doldu. Nico'ya ne olduğunu anlamıyordum. Her zaman fevriydi ama son zamanlarda fevriliği bambaşka bir seviyeye ulaşmıştı. Gerçi taşınmak çocukları kötü etkileyebiliyordu. Bunun sadece bir süreç olduğunu, çabucak atlatıp eski neşeli hâline dönmesini umdum. Bir de diğer çocukların yüzüne yumruk atmayı bırakmasını.

Yatak odamıza girdiğimde Enzo asık bir suratla komodinin çekmecesini karıştırıyordu. "Millie," dedi beni görünce. "Bu çekmeceden hiç para aldın mı?"

"Hayır, neden?"

"Buraya elli dolar koymuştum," dedi. "Yani en azından öyle sanıyordum. Ama şimdi... yok."

"Belki Martha almıştır," deyiverdim birden.

Dönüp bana baktı. "Martha mı?"

Oturma odamızdaki masanın çekmecesini karıştırması hâlâ aklımdaydı. O çekmeceyi karıştıran yatak odamızdaki çekmeceyi neden karıştırmasındı ki? Onu kovmam gerektiğini biliyordum zaten. "Burada temizlik yapıyordu, yani..."

"O zaman hiç durma, kadını suçla. Geçen sefer çok iyi olmuştu, değil mi?"

Martha'yı bir kez daha haksız yere suçlamam buradaki işinin sonu olurdu. Temizlikte *gerçekten* çok iyiydi. İşini... layıkıyla yapıyordu. Canla başla çalışıyor, bunu yaparken de hiç

söylenmiyordu, bir keresinde bulaşıkları eviyede bıraktığımda bile söylenmemişti.

Diğer yandan şayet hırsızlık yapıyorsa buraya gelmeye devam etmesini istemiyordum. Temizlikte iyi olan başkaları da vardı ve paranızı *çalmıyorlardı*. Hem onun yanındayken kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

"Belki de parayı ben almışımdır," dedi Enzo düşünceli bir tavırla. "Sanırım ben aldım. Sadece emin değilim."

"Enzo," dedim. "Nicolas hakkında konuşabilir miyiz?"

Çekmeceyi kapadı. Savunmaya geçer gibi çenesini kaldırınca bu konuşmanın nasıl ilerleyeceğini anladım. "Konuşacak ne var? Nico'nun uzaklaştırma alması haksızlık."

"Hiç de değil. Çocuğun tekinin suratına yumruk atmış."

Bunun Enzo'yu gülümsetmesi canımı sıkıyordu. "O çocuk bir kıza kabalık etmiş, Nico da kızı savunmuş. Aferin ona!"

"Diğer çocukların burunlarını kırmamalı."

"Müdire çocuğun burnunun kırılmadığını söyledi," diye hatırlattı. Müdireden bizi bu konuda bilgilendiren bir e-posta almıştık. Tanrı'ya şükürler olsun ki kırılmamıştı yoksa dava ücretinin altından kalkamazdık. "Sadece morarmış, değil mi? Önemli bir şey yok."

Çocuğun burnunun kırılmamasının Enzo'yu hayal kırıklığına uğratması da canımı sıkıyordu. "Mevzu bu değil."

"Nico oğlan çocuğu. Oğlan çocukları böyle yaparlar. Kavga ederler. Ben onun yaşındayken her gün kavga ediyordum."

"Çocukken başka çocukların suratına yumruk mu atıyordun?"

"Bazen."

Pekâlâ, bu enteresan bir bilgiydi. Abartıyor muydu yoksa ciddi miydi bilmiyordum. Daha önce de dediğim gibi, Enzo bu ülkeye gelmeden evvelki hayatı hakkında konuşmaktan titizlikle kaçınırdı. Ama bildiğim bir şey vardı: Adamın tekini öldüresiye dövdüğü için İtalya'dan kaçmak zorunda kalmıştı.

Gerçi ona kalırsa adam o dayağı fazlasıyla hak etmişti.

Yine de bana göre kocam her zaman ikimiz arasında daha aklı başında olandı. Ben çoğu zaman öfkeyle hareket ederken o her şeyi enine boyuna düşünürdü. O adamı dövmesi de anlık bir öfkeyle olmamıştı zaten. Adam eniştesiydi ve Enzo'nun kız kardeşini döve döve öldürmüştü. Enzo adamı bulmuş, eşek sudan gelinceye kadar dövmüş ve aynı günün akşamı uçağa atlayıp LaGuardia'ya gelmişti. Yani Enzo ne yaptığını çok iyi biliyordu.

İntikam almıştı.

"Uzaklaştırma cezası aldı, Enzo," diye hatırlattım. "Bu büyük bir sorun."

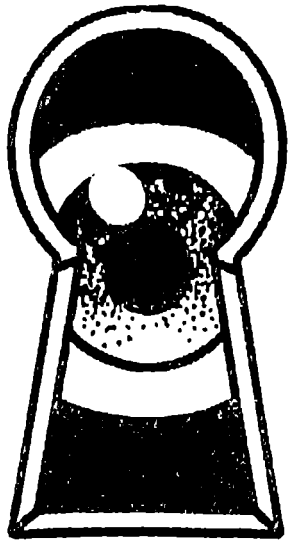
"Üçüncü sınıfta alınan uzaklaştırma cezasından bir şey olmaz."

Enzo'nun bunu sorun olarak görmemesi beni delirtiyordu. O böyle tepki verdikçe gençliğini, gençliğinde nasıl biri olduğunu daha çok merak ediyordum. Sahiden de sık sık kavgaya karışan bir tip miydi? Belki de öyleydi. Ne de olsa eniştesini, kendisi hiçbir yara almadan öldüresiye dövmeyi becermişti. Bunu ilk kavganızda yapamazdınız.

Enzo Accardi iyi bir adamdı. Buna bütün kalbimle inanıyordum. Ailemize çok iyi bakmıştı.

Ama geçmişini gitgide daha çok merak ediyordum. Neler yaptığını, bilhassa da neler yapabileceğini merak ediyordum.

YİRMİ SEKİZ

Nico'nun evde mutsuz mutsuz oturmasını istemiyordum. Cezalı olabilirdi ama Enzo'yla birlikte birkaç işe gitmek ya da benimle ofisimde oturmak dışında da sosyalleşmesini istiyordum. Bu yüzden ertesi sabah Nico odasında kalırken Ada'yı servis durağına kadar götürdüm çünkü Spencer'la yeni bir oyun buluşması ayarlamak istiyordum.

Beklediğim üzere Janice, çantasına tasma taktığı Spencer'la beraber durağa geldi. Bana içtenlikle baş selamı verdiyse de en sevdiği insan olmadığımı biliyordum. Neyse ki çocuklar iyi arkadaşlardı.

Çocuklar servise bindikten ve servis okula doğru gözden kaybolduktan sonra boğazımı temizleyip Janice'a en tatlı gülümsememle baktım. "Baksana, bugün okuldan sonra Nico ve Spencer için oyun buluşması ayarlayalım mı?"

Janice burnundan güldü. "Oyun buluşması mı? Dalga geçiyor olmalısın, Millie."

Verdiği cevabın hiddetine bakınca aslında konuyu orada kapamam gerekirdi. Ama kendime engel olamadım. "Neden öyle dedin?"

"Nico *okuldan uzaklaştırma cezası* aldı." Uzun bir geceliğin üstüne sabahlık giymişti ve sabahlığı incecik vücuduna daha sıkı sardı. "*Kavga* ettiği için."

"Zorbalığa uğrayan bir kızı savunuyordu." Enzo gibi konuşuyordum ama bu konuda haklıydı.

"Kesin öyledir," diye burun kıvırdı. "Doğrusunu istersen, Millie, bu olay olmasaydı bile oğlunun bir daha evime gelmesine izin vermeyi düşünmüyordum."

"Nedenmiş? Spencer onu çok seviyor."

"Spencer *çocuk*." Kemik çerçeveli gözlüğünü burnunun köprüsünden yukarı itti. "Nico'nun evimdeki davranışlarını hiç beğenmedim. Çok kabaydı. Ayrıca onun aşırı derecede agresif olduğunu düşünüyorum. Başka bir çocuğa yumruk atmasına birazcık bile şaşırmadım."

İçten içe oğlum hakkında böyle konuşmasına sinir olsam da ondan daha fazla bilgi koparmak istiyordum. Nico onun evinde kabul edilemez bulacağı ne yapmıştı? Endişelenmem gereken başka bir şey daha mı vardı? Janice tuhaf biri olsa bile iyi gözlemciydi; bu konuda hakkını yiyemezdim.

"Söylemeye dilim varmıyor ama," diye ekledi, "bütün gün çalışıp çocuklarını yalnız bırakırsan olacağı budur. Hem kariyer yapıp hem anne olmaya çalışmanın bedeli ağır olur."

"Nico iyi bir çocuk," dedim dişlerimi sıkarak. "Sadece taşınmak onu biraz kötü etkiledi, o kadar."

"Ben bundan senin kadar emin değilim," diye karşı çıktı. "Davranışları başından beri kınanasıydı. Ayrıca kocanın davranışlarını da hiç beğenmiyorum."

"Enzo mu?" dedim. "O ne yaptı ki?"

"Suzette'i bu kadar sık ziyaret etmesi sence de *tedirgin edici* değil mi?" Gözlüğünün üstünden gözlerimin içine baktı. "Bence aralarında sandığından daha fazlası var."

Yüzüm ısındı. Kocamın beni aldattığını ima etmeye nasıl cüret ederdi? "Suzette onu yeni müşterilere önersin diye kadının bahçe işlerine yardım ediyor. Tamamen iyi niyetliler."

"Kadının bahçe işlerine *evin içinde* mi yardım ediyor? Kocası evde yokken?"

Sözlerinin nihayet beni can evimden vurduğunu fark edince yüzünde beliren gülümsemeden hiç hoşlanmadım.

"Yanılıyorsun," dedim sonunda.

"Hayır," dedi, "yanılmıyorum. Penceremden onları görüyorum, Millie."

Locust Sokak, 12 Numara'ya baktım. Tam da o anda Suzette üzerinde kısacık bir sabahlıkla evden çıktı. İkisine bakınca sabah giyinmeye karar veren tek kişi benmişim gibi hissettim. Suzette sokak kapılarının yanına yerleştirilmiş posta kutusundan postalarını alıp bize el salladı. Janice ona karşılık verirken ben de kendimi aynını yapmaya zorladım. Suzette eve dönene kadar nefesimi tuttum.

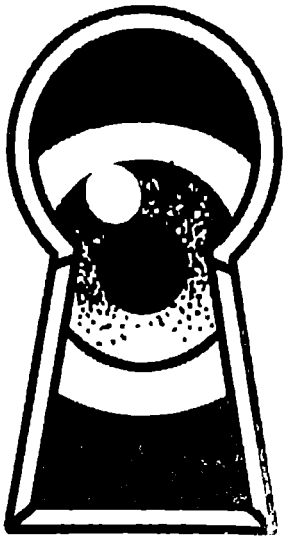
Janice'a baktığımda sırıtıyordu. Suratının ortasına tokadı yapıştırasım geldi.

"Eee... ne yani?" dedim. "Bütün gün çıkmazı mı izliyorsun? Diğer iki evi mi gözetliyorsun?"

"Birinin gözetlemesi lazım," dedi utanmadan. "Aynını yapman senin de yararına olur."

Janice'ın bakışlarını takip ettiğimde doğruca evimin ön tarafına baktığını gördüm. Sokak kapısı açıldı ve kocam postaları almaya çıktı. Hâlâ pijama altını giyiyordu ama üstü çıplaktı. Kocaman gülümseyerek bize el salladığında tek düşünebildiğim, *Tişört giyse ölür mü?* oldu.

"Ne de olsa," dedi Janice, "*o kadın* da izliyor."

YİRMİ DOKUZ

Telefonumu evde unuttuğuma inanamıyordum.

Son zamanlarda ne kadar yorgun olduğumun kanıtıydı. Normalde telefonum elime yapışık olurdu fakat iş yerine varana kadar evde unuttuğumu fark etmemiştim bile. Bunu nasıl yapabildiğimi aklım almıyordu. İşe üstsüz gitmek gibi bir şeydi.

Birkaç saniye boyunca geri dönüp almaya değer mi diye düşündüm. Nico bu hafta okula dönmüştü ve yanımda telefonum olmazsa gün boyu benim bilmediğim bir şey mi oluyor diye endişelenip duracaktım. Bu yüzden arabayı çevirip evin yolunu tuttum. Neyse ki ona kadar toplantım yoktu ve trafik de akıyordu.

Yirmi dakika gibi rekor bir sürede eve ulaşmayı başarıp içeriye garajdan girdim. Martha bugün temizlik yapıyordu, dolayısıyla bütün ev onun narenciye esanslı yüzey temizleyicisi gibi kokmuştu. Martha kendi ürünlerini getirmeye başlamıştı ve kokularına bayılıyordum. İleride kullanmak üzere nereden aldığını sormalıydım.

İtiraf etmeliyim ki Martha muhteşemdi. Cyborg olmadığından hâlâ tam olarak emin değildim ama Enzo iyi ki onu

işe almamızda ısrar etmişti. Ve iyi ki beni onu kovmaktan vazgeçirmişti.

Mutfağa ve oturma odasına baktım ama telefonumu oralarda bulamadım. Enzo burada olsaydı ondan beni çaldırmasını isterdim fakat evde Martha'dan başka kimse yokmuş gibi görünüyordu. O da üst kattaydı, elektrikli süpürgeyi çalıştırmıştı. Derken aklıma, giyinirken şarjımın az olduğunu fark edip telefonu komodinin üstündeki gömme şarj aletine taktığım geldi. Hâlâ orada olmalıydı.

Basamakları çıkmaya başladım ve en üstteki basamağa ulaştığımda elektrikli süpürgenin sesi kesildi. Halının üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmayan topuksuz ayakkabılarımla koridorun sonundaki yatak odama doğru yürürken kulağıma çekmece açılma sesi çalındı. Martha'nın neden çekmece açtığını merak ederek olduğum yerde kaldım. Çamaşırları kendim yıkıyordum, yani bu onun sorumluluğunda değildi. Bir çekmece açmasını gerektirecek ne olabilirdi ki?

Döşeme tahtalarının gıcırdadığı yerlere basmamaya özen göstererek adımlarımı hızlandırdım. Yatak odasına ulaştığımda sessizce başımı kapıdan içeri uzattım.

Tahmin ettiğim gibi Martha buradaydı. Komodinimin çekmecelerinden biri açıktı ve içine bakıyordu. O çekmecede sakladığım mücevher kutusunu almasını nefesimi tutarak izledim. Kutunun kapağını açtı ve içindeki kolyeyi alıp kumaş pantolonunun cebine attı.

Vay canına. Kendi gözlerimle görmesem hayatta inanmazdım.

"Pardon!" diye bağırdım.

Martha mücevher kutusunu çekmeceye geri attığı gibi çekmeceyi kapayıp komodinden uzaklaştı. "Ah! Millie. Ben... ben hâlâ evde olduğunu bilmiyordum!"

Ne yani, az önce çekmecemden kolyemi çalmamış gibi mi davranacaktı?

"Ne yaptığını gördüm," dedim. "Ne aldığını gördüm."

Martha her zaman tümüyle kendine hâkim görünürdü ancak şu anda, yaşaran gri gözleri odanın dört bir yanına bakınıp dururken hiç de öyle görünmüyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben sadece çamaşırlarını katlıyordum. Elim değmişken çekmeceni de düzelteyim dedim."

Tabii tabii. "Ceplerini boşalt."

"Millie," dedi, "geçen sefer vazo hakkında nasıl yanılmıştın, hatırlıyor musun? Ben hayatta..."

"*Ceplerini boşalt.*"

Martha omuzlarını dikleştirdi. "Benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermek zorunda değilim. İstifa ediyorum."

Başı dimdik hâlde yanımdan geçip gitmeye yeltendi. *Hop dedik.* Odadan çıkmadan önünü kestim.

"Tanrı'ya yemin ederim, Martha," dedim. "Kolyemi cebine koyduğunu gördüm, geri vermeden bu evden dışarı adımını bile atamazsın."

Martha benden beş santim daha uzun ve en aşağı on kilo daha şişmandı. Ama ben ondan daha genç ve daha hızlıydım, en önemlisi de gerekirse kavga etmeye hazırdım. Yumruk atmayı bilen tek kişi oğlum değildi. Öyle ya da böyle kolyemi geri alacaktım.

Martha beni baştan ayağa süzerken ne kadar ciddi olduğumu anladı. Hiçbir şey demeden elini cebine attı ve Enzo'nun iki yıl önce doğum günümde aldığı minik elmaslarla bezeli kolyeyi çıkardı. Aslında elmas değil kübik zirkondu ve manevi değeri dışında pek para etmezdi. Ancak önemli olan da manevi değeriydi zaten.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece ödünç almıştım çünkü..."

"Git buradan."

Titreyen ellerini önlüğüne sildi. Yakından bakınca yüzündeki kırışıklar düşündüğümden daha derindi ve onu tanıdığımdan beri ilk defa pratik topuzundan ak teller kurtulmuştu. "Şey... Suzette'e söyleyecek misin?"

"Belki."

Suzette'e temizlikçisinin hırsızlık yaptığını söylemek beni bir hayli tatmin ederdi. Suzette'in bütün eşyaları benimkilerden katbekat değerliyken Martha'nın neden beni soymaya karar verdiğini aklım almıyordu.

Martha bir an için durup kendini toparladı ve yeniden konuştuğunda sesi titremedi. "Ona benim ne yaptığımı söylersen," dedi, "ben de *senin* ne yaptığını söylerim."

Şakağımdaki bir damar zonkladı. "*Benim* mi?"

"Yeni komşusunun eski hükümlü olduğunu öğrenmek Suzette'in hoşuna gidecektir."

Kalbim delicesine çarpmaya başlarken bir adım geri çekildim. Tansiyonum şu anda muhtemelen bir milyara bir milyondu. Anlaşılan geçen gün *sabıkalı* kelimesini üstüne basa basa söylediğini düşünürken yanılmamıştım. Martha her nasılsa karanlık geçmişimi biliyordu. "Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Merak etme," dedi insanı deli eden bir sakinlikle. "Sırrını başka kimse öğrenmeyecek. Tabii sen Suzette'e beni söylemediğin sürece."

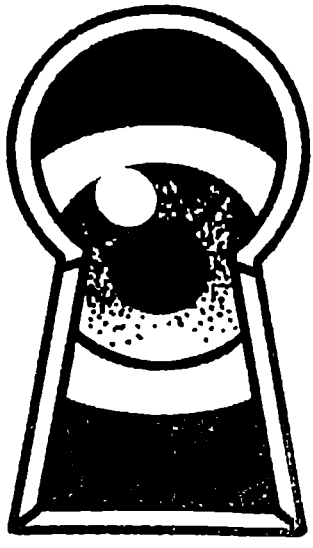
Bana böyle şantaj yapmasına sinir olsam da kabul etmekten başka çarem yoktu. Suzette geçmişimi öğrenirse *herkese* söylerdi. Veli toplantılarının ne hâl alacağını düşünmek bile istemiyordum.

Hem ya çocuklar duyarsa? Korkunç olurdu. Geçmişimi öğrenmelerini istemiyordum. En azından anlayacakları yaşa gelene kadar. Hatta o zaman bile.

"İyi," dedim dişlerimi sıkarak. "Suzette'e söylemeyeceğim."

"Anlaştığımıza sevindim," dedi duygusuzca.

Temizlikçim omzuma çarparak yanımdan geçip merdivene doğru ilerledi. Sırf başka bir şey çalmadığından ya da bir yerleri kırıp dökmediğinden emin olmak için peşinden sokak kapısına kadar gittim. Dışarı çıkmak için kapının kilidini çevirirken ellerinin titrediğini gördüm.

OTUZ

"Kovdun mu?"

Mutfakta yemek yaparken sabah Martha'yla olanları anlattığımda Enzo çok şaşırdı. Haftalar önce yaptığım pasta alla Norma pek de beğenilmediğinden bininci kez peynirli makarna yapıyordum çünkü çocuklar yiyordu. Böylesi daha kolaydı.

"*Hırsızlık* yapıyordu," dedim. "Ya ne yapsaydım, ücretini mi yükseltseydim?"

Eviyenin yanındaki dolaptan birkaç tabak aldı. Yemek yapmaktan pek anlamazdı ama her zaman masayı kurmama ve ardından bulaşıkları makineye dizmeme yardım ederdi. "Demek istediğim, burada işi iyiydi. Suzette ve Jonathan'dan da iyi para kazanıyordu. Neden hırsızlık yapsın ki?"

"Ne bileyim ben," dedim sinirlenerek. "Bir hırsızın psikolojisini anlayabileceğimi mi sanıyorsun? Belki kleptomandır."

Enzo bana sırıttı. "Yatak odasında beni köşeye sıkıştırmaya kalkışmadı."

"*Nemfoman* demedim. Tanrım." Gözlerimi devirdim. "*Klep-to*man. Hani şu çalma hastalığı var ya."

"Öyle bir şey mi var?"

"Psikoloji dersimde okumuştum."

"Hımm..." Çekmeceden bir avuç çatal bıçak aldı ama hiçbir zaman doğru sayıda almıyordu. Birimize hep bir çatal ve bir bıçak yerine iki çatal düşüyordu. Bunu nasıl becerdiğini bilmiyordum. Hadi çekmeceden alırken anlamadı diyelim, masaya koyarken de mi fark etmiyordu? "Peki ona son ücretini verdin mi?"

"Enzo." Fokurdayan peynirli makarnamdan başımı çevirip Enzo'ya baktım. "Kadın *hırsızlık* yaptı. Bana aldığın kolyeyi çaldı. Komodinin çekmecesine koyduğun parayı da muhtemelen o çalmıştır."

"Alt tarafı elli dolardı."

Martha'nın gitmeden önce bana söylediklerini Enzo'ya anlatmamıştım. Beni nasıl tehdit ettiğini. Sebebini bilmesem de bütün ayrıntıları anlatmaya dilim varmıyordu. Çocuklar hapse girdiğimi bilmiyor olabilirlerdi ama Enzo her şeyi biliyordu. Ancak bundan ne kadar utandığımı anlamıyordu. Neden çocuklara söylemek istemediğimi de anlamıyordu ve "onlar kendi başlarına öğrenmeden önce" bizim söylememiz gerektiğini düşünüyordu.

Her neyse, eşyamı çalan ve beni tehdit eden bir kadına para mara ödemeyecektim.

Maalesef Enzo'nun kadınlara zaafı vardı. Sebebi muhtemelen kardeşi Antonia ve onu daha iyi koruyabilseydi ölmesine engel olabileceğini düşünmesiydi. Nico'nun o kızı savunmasını bu yüzden desteklemişti. Kadınların kötü şeyler yapabileceklerine inanmıyordu ama bu konuda tamamen yanılıyordu.

Açıkçası yaşadığımız onca şeyden sonra anlamış olmalıydı.

"Bak." Derin bir nefes aldım. "Martha'nın neden hırsızlık yaptığını bilmiyorum. Ama umurumda da değil. Biri paramızı çalmadan da yeterince maddi sıkıntı çekiyoruz zaten. Martha'nın sorunu her neyse şu sıralar hiç uğraşacak hâlde değilim."

Başını yana yatırdı. "Sabah tansiyonun kaçtı?"

"Enzo! Şu an konumuz bu değil."

Başını öne eğdi. "Biliyorum. Evimize para getirmek adına daha çok çabalamalıyım. Bu yüzden işimi kurmak için gece gündüz çalışıyorum. Hiçbir maddi sıkıntımız olmasın diye."

Bu konuda kendini bu denli paralamasına çok üzülüyordum. Durumumuz çok da fena değildi. Keşke bu kadar kafaya takmasaydı. Dahası çocukların da duyup endişelenmelerinden korkuyordum; bilhassa da Ada'nın.

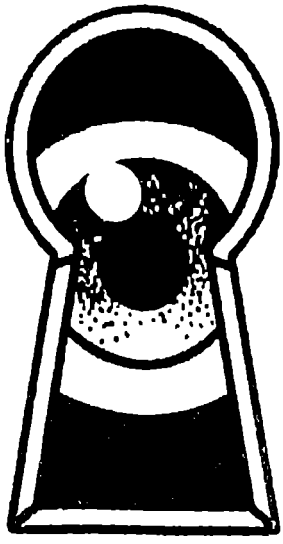
"Gayet iyiyiz." Ocağın altını kapayıp kollarımı boynuna doladım. Enzo beni hızlıca sarmalayınca da başımı sert omzuna yasladım. "Harika gidiyorsun. Bir iki yıla kalmadan toparlanırız."

"Evet," diye mırıldandı. "Hatta belki... daha erken."

Neden bahsettiğini bilmiyordum. İşi gitgide büyüse de *o kadar* da hızlı büyümüyordu. Bir iki yıl derken iyimser konuşmuştum. Önümüzdeki en az üç yılı üçün beşin hesabını yaparak geçirmek zorundaydık.

Bazen buna değip değmediğini merak ediyordum.

OTUZ BİR

Ailece Nico'nun Küçükler Ligi maçındaydık.

Normalde Ada bizimle gelmek istemezdi ama bugün kabul etmişti. Burada olmasına seviniyordum çünkü Nico birkaç hafta önce okuldan uzaklaştırma cezası aldığından beri pek kendinde değildi. Yine de Ada maçla pek ilgilenmiyor, stadyumda yanımızda otururken kucağındaki kitabı okuyordu. Yanına kitap almadan hiçbir yere gitmezdi.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

Uzun kirpikleri titredi. Teni Enzo'nunki gibi esmerdi, bu yüzden utandığında benim aksime kızardığı belli olmuyordu. Ama rahatsız olduğunda anlayabiliyordum. "Özür dilerim," dedi. "Hemen kaldırıyorum."

"Önemli değil," dedim. "Bence de beyzbol çok sıkıcı." Koltuğunun ucunda oturmuş, maçı dikkatle izleyen Enzo'yu başımla işaret ettim. Sporu severdi fakat Nico'yu spor yaparken izlemeyi daha çok severdi. "Ama *o* bayılıyor."

"Lois Duncan'ın *Stranger with My Face* kitabını okuyorum," dedi.

"Ah, küçükken okuduğumda bayılmıştım. Aslına bakarsan yazarın bütün kitaplarını sevmiştim."

Küçüklüğümü ve sonrasında her şeyin nasıl berbat olduğunu düşününce içimi bir hüzün kapladı. O çocuğa saldırmasaydım, onu öldürmeseydim hayatım nasıl olurdu? Yine de şimdi iyi bir hayat sürüyordum. Kocamı seviyordum ve iki muhteşem çocuğum vardı. Bu noktaya gelmek için biraz çile çekmem gerektiyse (tamam, *çok* çile çekmiştim) öyle olsundu.

Yanımda getirdiğim su şişesinden bir yudum aldım. Henüz mayıs ortası olmasına rağmen bu hafta sonu hava kavuracak kadar sıcaktı. Telefonum bugünün otuz derece olduğunu gösteriyordu. Çocuklar huzursuzca kıpırdanıp duruyorlardı.

Nico vuruş noktasına gelince Ada'yı kitabını bırakması için dürttüm. Nico sabahtan beri hiç vuruş yapamamıştı ve şimdi yüzünde zaman zaman gördüğüm o hüsran dolu bakış vardı. Çok iyi bir vurucuydu, bu yüzden kafasına takıyor olmalıydı. Umarım bu sefer vurabilirdi.

Atıcı topu tam Nico'nun bulunduğu yere attı ve sopanın bir pat sesiyle topla buluştuğunu duydum. Enzo heyecanla bağırdı. *Aferin, Nico!* Top bir kere sekip sahaya yuvarlandı. Nico sopasını kenara attığı gibi birinci kaleye doğru koşmaya başladı.

Atıcı topu yakalamayı başardı. Işık hızıyla birinci kalenin olduğu yere doğru fırlattı. Birinci kalenin kenarında duran saha oyuncusu topu yakaladığı anda Nico da plakaya çıktı. Dışarıda olmaması için dua ettim ama hakem başını iki yana salladı.

"Hayır. Hayır!" Enzo ayağa fırlamış, bağırıyordu. "Dışarıda değil! Hayır!"

Belli ki hakemin kararının yanlış olduğunu düşünüyordu. Ama bu, *hakikaten* yanlış olduğu anlamına gelmezdi.

Karardan Nico da mutlu değildi. Diğer çocuk ona bir şeyler söylüyordu, derken Nico beyzbol şapkasını çıkarıp yere fırlattı. Çocuğa bağıra çağıra karşılık verirken *bok öyle* dediğini

duydum. Şaşkınlıktan nefesim kesilerek oğlumun geri çekilip yedek kulübesine dönmesi için dua ettim.

Ama tam da o anda Nico yumruğunu savurdu.

Oğlumun kolay sinirlendiğini söyleyebilirdim; daha önceki Küçükler Ligi maçlarında da öfkesine yenik düştüğü olmuştu. Ama şiddete başvurduğunu hiç görmemiştim. Saha oyuncusunun karnına yumruğu geçirmesiyle zavallı çocuk iki büklüm yere yığıldı. Olanları yüreğim ağzımda izledim ve derhâl ayağa fırladım.

Enzo da görmüştü. Sözcükler dilinde donmuş, kendisi olduğu yerde kalakalmıştı. Okulun bahçesinde olanlardan sonra Nico'yu savunmuştu ama az önce olanları savunması zordu. Diğer çocuk yanlış bir şey yapmamasına rağmen Nico onu yumruklamıştı.

İtalyancam pek iyi değildi ancak Enzo'nun sessizce küfrettiğini anlayabiliyordum.

"Millie." Kaşlarını çatarak bana döndü. "Nicolas çocuğa yumruk attı."

"Gördüm."

"*Cazzo*[7]," diye mırıldandı. "Derdi ne bu çocuğun? Onu hemen buradan götürmeliyiz."

Birlikte sahaya indik. Diğer çocuk yerde ağlıyordu. Nico da tepesine dikilmiş, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Öbür çocuklardan birinin babası olan Ted adındaki koçun yüzünden düşen bin parçaydı. Koltuk altları terlemişti ve burada sıcağın alnında dikilmekten hiç de mutlu değilken bir de şimdi başka bir çocuğa yumruk atan oğlumla uğraşmak zorunda kalmıştı.

"Onu hemen buradan götürün," dedi Enzo'ya, ağır Long Islandlı aksanıyla. "Çocuklar arasında şiddete katiyen müsaade etmiyoruz."

"Çok özür dilerim," dedi Enzo. "Bir daha asla olmayacak."

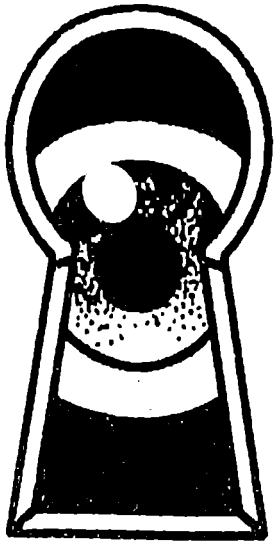
7 (İta.) Siktir. –*ç.n.*

"Evet, olmayacak." Ted ellerini havaya kaldırdı. "Kusura bakma, Enzo. Nico'yu takımdan çıkarıyorum."

Enzo karşı çıkmak için ağzını açtıysa da geri kapadı. Müdirenin odasındayken Nico'yu savunmuştu ama burada durum farklıydı. Olanları kendi gözlerimizle görmüştük. Nico o çocuğa *yok yere* yumruk atmıştı.

Bu yüzden kenarda durmuş, spor ayakkabısının ucuyla yeri tekmeleyen oğlumuza döndü. "Hadi," dedi. "Eve gidiyoruz."

OTUZ İKİ

Ada yanımızda olduğundan arabada pek konuşmadık. Arabayı Enzo sürüyordu ve direksiyonu sıkan parmakları bembeyaz kesilmişti. Ne zaman arkama göz atsam Nico camdan dışarı bakıyordu. Sezonun bitmesine birkaç hafta kala takımdan atılmasına üzülmemişti bile. Sanki onun için hiçbir önemi yoktu.

Oğlumun nesi vardı?

Eve vardığımızda Enzo ona oturma odasına geçmesini söyledi. Nico kendini kanepeye atıp kumandaya uzandı ama Enzo başını iki yana salladı. "Televizyon yok," dedi. "Burada sessizce otur. Ben annenle konuşacağım."

Peşinden mutfağa girdiğimde Enzo durup bana döndü. Titrek bir nefes aldı. "Pekâlâ, bu hiç iyi olmadı."

"Hadi canım?" diye homurdandım.

"Nico iyi bir çocuk," diye ısrar etti. "Sadece..."

"Sebepsiz yere bir çocuğun karnına yumruk attı."

"Sebepsiz yere değil. Hakemin kararı yanlıştı! Nico dışarıda değildi!"

Dişlerimi sıktım. "Ne olursa olsun yaptığı yanlıştı ve yanlış olduğunu sen de biliyorsun. Hakemin kararı hoşuna gitmedi diye başka bir çocuğa yumruk atamaz."

"Sinirlenmişti..."

"Nico dokuz yaşında, üç değil. Bu yaptığı kabul edilemez."

"Erkek çocukları kavgacı olur." Elini gür siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bu normal bir davranış. Kavga etmesi iyi."

Kulaklarıma inanamayarak kocama baktım. Maçtaki tepkisinden sonra Nico'nun kavga etmesi hakkında nihayet aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum ama belli ki yanılmıştım. Nico'nun davranışlarının ona hem okuldan uzaklaştırma cezası aldırması hem de onu Küçükler Ligi'nden attırması işlerin kontrolden çıktığının göstergesiydi. Fakat Enzo hâlâ Nico'nun yaptıklarını savunuyordu.

"Bu normal bir davranış filan değil," dedim sertçe.

Enzo bir dakika boyunca hiçbir şey demedi. Bir çocuğun başka çocuklara yumruk atmasının doğru olmadığı konusunda benimle hemfikir olmasını istiyordum ve olmaması canımı sıkıyordu. O her zaman kontrollü davranırdı, bilhassa da bana kıyasla. Biri hak ettiğinde bile yumruk attığını görmemiştim.

Ama atmıştı, gerçek buydu. Hatta bu ülkede olmasının sebebi yumruklarıydı.

"Söylesene," dedim, "*sen* dokuz yaşındayken böyle mi davranıyordun?"

Yine duraksadı. "Evet. Çocukken yumruklarımı konuştururdum. Bazen yapardım. Kötü bir şey değildi ki. Beni daha da güçlendirmişti."

Doğru cevap bu *değildi.*

"Tamam, tamam." Başını salladı. "Amerika'da durum farklı. Anladım."

İttifak sağladığımızdan yüzde yüz emin olmasam da mutfaktan çıkıp oturma odasına döndük. Kanepede oturmaya devam eden Nico yastıklara yaslanmış, tavandaki bir çatlağa bakıyordu. Biz odaya girince başını yana yatırdı.

"Yine mi cezalıyım?" diye sordu.

Onu bir kere cezalandırmıştık zaten. Hatta cezası daha yeni bitmişti. Ama belli ki hiçbir işe yaramamıştı. Ben kanepede Nico'nun yanına geçerken Enzo da kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Nico," dedim, "kendini kontrol etmeyi öğrenmen lazım. Bugün yaptığın şey çok yanlıştı. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Özür dilerim," dediyse de sesinde pişmanlıktan eser yoktu. "Grayson pislik yapıyordu."

"Dünyanın en büyük pisliği bile olsa fark etmez. Ona vuramazsın."

"İyi."

Nico'nun yaşananlardan dolayı üzgün görünmemesi canımı sıkıyordu. Neden ağlamıyordu? Neden af dilemiyordu? Kabahat işleyen dokuz yaşındaki bir çocuk normalde bunları yapmaz mıydı?

Enzo'ya bakarak bunun normal olduğunu düşünüp düşünmediğini anlamaya çalıştım. Ama ona sorsaydım kesin, *Erkekler ağlamaz*, gibi bir şey söylerdi.

O ne derse desin bir terslik vardı. Son zamanlarda Nico çok...

Soğuktu.

"Cezam ne?" diye sordu sanki bir an evvel bitsin gitsin istiyormuş gibi.

"Eh, takımdan atıldın," dedi Enzo. "O yüzden artık beyzbol yok."

Nico omzunu silkti. "Tamam."

Enzo, Nico'nun takımdan atılmasını bu kadar sakin karşılamasına şaşırmış gibiydi. İkili bir ara bütün gün antrenman yapardı. Nico bunun için babasına yalvarırdı. *Babam ne zaman gelecek? Antrenman yapmamız lazım!*

"Bir ay boyunca elektronik alet de yok," diye ekledi Enzo.

Nico başıyla onayladı. Belli ki bunu bekliyordu. "Bu kadar mı? Artık gidebilir miyim?"

"Evet," dedi Enzo.

Nico bir saniye bile beklemedi. Kanepeden fırladığı gibi odasına koştu. Kapıyı arkasından çarptı. Dokuz yaşında bir çocuk için fazlasıyla dramatik bir hareketti.

Enzo, Nico'nun ardından basamaklara bakıyordu. Yüzündeki ifade muğlaktı. Ama mutlu olmadığı kesindi.

"Bence," dedim, "onu terapiye başlatmayı düşünebiliriz."

Enzo şaşkın gözlerle bana döndü. "Terapi mi?"

"Şu terapistle konuştuklarından," diye açıkladım.

Gözleri sanki oğlumuzu uçabiliyor mu diye bakmak için çatıdan atmayı önermişim gibi kocaman oldu. "Olmaz. *Olmaz.* Saçmalık bu. Nico'nun öyle bir şeye ihtiyacı yok."

"Yardımı dokunabilir."

"Ne için?" Enzo ellerini iki yana açtı. "Normal bir çocuk nasıl davranırsa öyle davranıyor. Nico iyi. O *iyi.*"

Böyle davranırken onunla tartışmaya devam edemezdim ama yanılıyordu. Korkarım Nico'nun profesyonel yardım almadan çözemeyeceği sorunları vardı. Korkarım benden ve Enzo'dan aldığı genlerin birleşimi yüzünden yaşıtlarından çok daha güçlü bir şiddet eğilimi vardı.

Akşam yemeği yenip çocuklar yatmaya gidince bulduğum ilk fırsatta internete girip arama çubuğuna, *Çocuğum psikopat mı?* yazdım.

Şaşırtıcı biçimde bununla ilgili bir sürü gönderi vardı. Görünüşe göre çocuğu birtakım sorunlar yaşayan tek anne ben değildim. Bir site psikopatik eğilimleri olan çocuklarda görülen ortak özellikleri sıralamıştı. Listeye göz gezdirdikçe endişelerim artıyordu.

Kabahat işledikten sonra suçluluk duymamak. Nico iki çocuğu da yumrukladıktan sonra doğru düzgün özür dilememişti. Hatta yaptıklarından hiçbir pişmanlık duymamıştı.

Sürekli yalan söylemek. Eskiden evde bir şey kırınca bize hemen söylerdi. Ama biz ona sorana kadar vazo hakkında tek

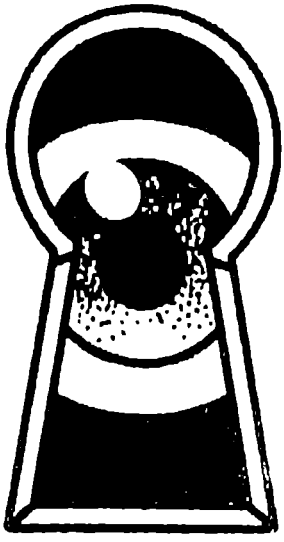
kelime etmemişti. Dahası içimden bir ses bize anlatmadığı başka şeylerin de olduğunu söylüyordu.

Hayvanlara işkence yapmak. O peygamberdevesine ne olmuştu? Hayvanı çok sevdiğini söyleyip dururken birdenbire klozete atıp üstüne sifonu çekmişti.

Bencilce ve agresif davranışlar sergilemek. Birinci kaleye zamanında ulaşamadın diye çocuğun tekinin karnına yumruk atmaktan daha agresif ne olabilirdi?

Enzo endişeli olmayabilirdi ama ben endişeliydim. Üstelik bu eğilimlerden bazılarını benden almış olabileceğini düşündükçe kendimi daha da kötü hissediyordum. Tamam, psikopat olduğumu düşünmüyordum ama hapishaneye papatya yolmaktan girmemiştim.

Ortalık sakinleşene kadar beklemeye karar verdiysem de elim kolum bağlı oturmayacaktım. Oğlumun kendinden kurtarılmaya ihtiyacı varsa onu kurtaracaktım.

OTUZ ÜÇ

Servis durağından eve doğru yürüyordum ki Suzette postalarını almak için dışarı çıktı.

Birazdan birilerine ev göstermeye gidecek olmalıydı çünkü döpiyesi ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla iki dirhem bir çekirdek giyinmişti. Topukları o kadar yüksekti ki ben giysem bir adım atamadan iki seksen uzanırdım. Saçı o kadar kusursuz şekillendirilmişti ki plastik gibi görünüyordu. Bana el salladı, ben de kendimi gülümsemeye zorlayarak ona el salladım. Hiç Suzette'le çene çalacak havada değildim, bu yüzden benimle konuşmak üzere evinin önündeki basamakları inmeye başladığında oradan tüysem mi diye düşündüm. Ama çok hızlıydı ve ben daha evimizin kapısına ulaşamadan bana yetişti.

"Millie!" dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Suzette saçını düzeltirken gözüme güneşte parlayan elmas taşlı bilekliği çarptı. Martha'nın benden çalmaya kalkıştığı kolyeye benziyordu ama tabii ki onunki gerçek elmastandı. Suzette'in o bilekliği güvenli bir yerde sakladığını umdum.

"Bilekliğin güzelmiş," dedim.

Teşekkürler." Bilekliğe baktı. "Benim için çok özel birinin hediyesi. Ben de senin..." Bakışlarını üzerimde dolaştırarak iltifat edebileceği bir şey aradı. "Sen kilo mu verdin? Yüzün eskisi kadar şiş görünmüyor."

Belli ki dilinden daha fazlası dökülmüyordu. Ayrıca kilo verdiğimi de sanmıyordum. Her zamanki kadar şişkindim. "Olabilir," diyerek kestirip attım.

"Neyse," dedi, "ne zamandır seninle konuşmak istiyordum."

"Şey, tabii. Konu nedir?"

Göz kamaştıran bembeyaz dişleriyle sırıttı. Acaba dişleri kaplama mıydı? "Şöyle ki," dedi. "Çöp toplama günü çöpünüzü akşam biraz daha geç saatte çıkarabilir misin?"

Ona uzun uzun baktım. "Ne demek istiyorsun? Nico çöpleri yemekten sonra çıkarıyor zaten."

"Doğru," dedi. "Siz akşam yemeğini erken yiyor olmalısınız. Çünkü *biz* yemek yerken çöpünüzü evimizin önünde görebiliyoruz. Dahası bütün akşam orada kalıyor. Yani akşam yediden ertesi sabaha kadar kaldırımın üzerinde çöp duruyor." Burnunu çekti. "Doğrusunu istersen, Millie, *göz zevkimizi bozuyor.*"

"Enzo'ya bundan bahsettin mi?" diye sordum. Onunla sürekli konuşuyor gibiydi, o yüzden neden *bana* söylediğini anlamıyordum.

"Enzo çok meşgul görünüyor. Onu böyle önemsiz şeylerle rahatsız etmek istemem."

"Peki..."

"Hem zaten çöplerle Nico ilgileniyor, öyle değil mi? Çocuklar daha çok senin yönetiminde gibi geldi bana."

Her nedense Suzette 1950'lerden fırlamış bir ev hanımı olduğumu düşünüyordu. Ama şu anda onunla tartışacak havada değildim.

"Tamam," diye mırıldandım. "Çöpü kaçta çıkarmasını istersin?"

"Eh, kesinlikle on birden önce olmamalı."

"Nico onda yatıyor," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "O daha *dokuz* yaşında."

"Ah." Parmağının ucuyla çenesine birkaç kez vurdu. "O zaman çöpü *sen* çıkar."

Benimle dalga geçiyor *olmalıydı.* Tam ona çöpü müsait bir yerine sokmasını söyleyecektim ki evimin önüne bir kamyonet yanaştı. İçinden pala bıyıklı, koca göbekli bir adam indi, yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Derken onun birkaç gün önce gelen sıhhi tesisatçı olduğunu fark ettim. Alt kattaki tuvaletin dolması yaklaşık bir saati bulan sifonunu tamir etmesi için çağırmıştım. Enzo profesyonel yardım almamıza gerek olmadığını, kendisinin tamir edebileceğini söyleyip durmuştu ama ne zaman tamir etmeye çalışsa sifonun dolması on dakika daha uzuyordu. Tesisatçı çağırdığımı ona söylememiştim bile. Sifonun mucize eseri kendiliğinden düzeldiğini sanıyordu.

"Hey!" O anda adını bir türlü hatırlayamadığım tesisatçı Suzette'le beraber durduğum yere doğru gelmeye başladı. "Birkaç gün önce bir iş için buraya gelmiştim ama siz bana karşılıksız çek yazmışsınız!"

Ne?

"Ben... öyle mi yapmışım?" diye geveledim. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Çek hesabımıza giren çıkan her kuruşun hesabını tutuyordum. Öyle tomar tomar paramız yoktu ama tesisatçıya yazdığım üç yüz dolarlık çeki karşılamaya yetecek hatta artacak kadar olduğundan emindim.

Tesisatçı ufak tefek bir adam değildi. Bir seksenin üzerindeydi, bana tepeden bakıyordu, öyle ki adam yaklaşınca bir adım geri çekildim. "Aynen öyle yapmışsınız, hanımefendi!" diye kükredi.

Bu olay Suzette'i epey eğlendirmişe benziyordu. Neden kendi evine dönmüyordu? *Çok* utanç vericiydi.

"Çok özür dilerim," dedim. "Hesapta yeterince para olduğunu sanıyordum. Acaba... Kredi kartı kabul ediyor musunuz?"

"Etmiyorum," diye tersledi. "Tuvaletinizi tamir ederken söylemiştim zaten, ya nakit ya da çek diye. Siz artık sadece nakit verebilirsiniz."

Eh, işte bu sıkıntıydı. Üzerimde nakit üç yüz dolar yoktu. Cüzdanımdan çıksa çıksa kırk dolar çıkardı. Enzo çoktan işe gitmişti ama o da yanında o kadar nakit taşımazdı. "Şey," dedim, "beklerseniz ATM'ye gidip geleyim..."

Tesisatçı pantolonunun paçalarını yukarı çekip evimin önündeki kaldırımın üzerine kuruldu. "Paramı almadan şuradan şuraya gitmem, hanımefendi."

"Ne diyeceğim," diye lafa karıştı Suzette. "Evde nakit para olacaktı. Hemen dönerim."

O on santim topukluların üzerinde takdire şayan bir dayanıklılıkla yürüyerek evine gitti. Bir dakika sonra elinde bir tomar parayla kapıdan çıktı. Tesisatçı kendisine uzatılan banknotları hemen saymaya koyuldu.

"Tastamam üç yüz dolar," diye güvence verdi Suzette.

Tesisatçı saymayı bitirip başıyla onayladı. "Doğru söylüyorsunuz, güzel bayan." Kirli beyzbol şapkasını çıkararak Suzette'e selam verdi. "Çok teşekkür ederim."

Bana son kez ters ters baktıktan sonra kamyonetine geri döndü. O tesisat servisinin kara listesine yazılacağımdan adım gibi emindim. Umarım Enzo boruları tamir etmeyi yakın zamanda öğrenirdi.

Suzette tesisatçının gidişini izledikten sonra yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana döndü. Ne istediğini biliyordum ve ona istediğini vermek zorundaydım.

"Çok teşekkür ederim, Suzette," dedim. "Ben... Her kuruşunu geri ödeyeceğim."

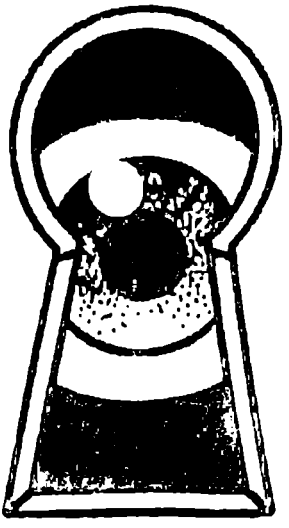
"Ah, hiç acele etme." Gün ışığında parlayan elmas bileklikliğiyle oynadı. "Doğrusunu istersen Jonathan ve ben bu kadar parayla ne yapacağımızı bilmiyoruz. Ne kadar vergi ödediğimizi tahmin bile edemezsin!"

Yüzüme vuracak fırsatı bulmuştu, tabii ki kaçırmayacaktı. Suzette'in beni bütün muhite borç takıp duran yardıma muhtaç biri olarak görmesini istemiyordum. Ama bilhassa da ona bir şey borçlu olma düşüncesinden nefret ediyordum. Kırılan camının parasını ödememiştik ama o durum farklıydı çünkü Nico evlerinde çalışmıştı. Bu borcu hemen bugün ödemek istiyordum.

Ama... ödeyebilir miydim? Çek hesabında tesisatçının ücretini ödemeye yetecek kadar paramız olduğunu sanıyordum. Belli ki yoktu. İyi de o para nereye gitmişti? Enzo ve ben pahalı bir şey almadan önce birbirimize danışırdık. Benden habersiz o parayı kullanmazdı.

Kullanır mıydı?

OTUZ DÖRT

Tesisatçı gittikten sonra banka hesabımı kontrol etmek için bilgisayarı açtım.

Birkaç gün önce çek hesabımızda bin dolardan fazla para vardı. Hâlâ orada olduğunu görmeyi umarak ekranı izledim. Hesap bakiyesi ekranda belirince bütün neşem kaçtı:

$213

Bu da ne demekti şimdi? Hesabımızda yaklaşık bin dolar eksik vardı. Biz öyle komşularımız gibi para babası değildik. Bu öyle aman deyip geçebileceğimiz bir miktar değildi.

Son işlemlerim bölümünü açtım. Birkaç gün önce bin dolar çekilmişti. Sorunun kaynağını bulmuştum. Peki ama parayı kim çekmişti? Ben olmadığım kesindi. Enzo'nun da bana söylemeden böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordum.

İşe geç kalacaktım ama bu çok daha önemliydi. Biri hesabımızdan para çaldıysa hemen bir şeyler yapmalıydım. Böylece bankayı aradım ve onlar beni on beş dakika bekletirken artık

kesin olarak yetişemeyeceğim toplantıya yerime girmesi için bir iş arkadaşıma mesaj attım.

"Merhaba, ben Serena, müşteri hizmetleri temsilcinizim," dedi canlı bir kadın sesi.

"Merhaba." Boğazımı temizledim. "Hesabımdan kaybolan bir miktar parayla ilgili yardımınıza ihtiyacım var."

"Ah, olamaz," dedi Serena. Ona daha fazla katılamazdım. "Hemen kontrol ediyorum."

Bütün banka bilgilerimi verdikten sonra arka planda tuş sesleri yankılanırken bekledim. Sonra *biraz daha* tuş sesi geldi. Sonra biraz daha bekledim. "Kusura bakmayın, sistem bugün çok yavaş," dedi Serena neşeyle. "Yine her şeyin ters gittiği günlerden biri oluyor."

Banka hesabımdaki paranın nereye gittiğini anlamaya çalışırken boş boş muhabbet edecek hâlde değildim. "Hı hı."

"Ah, tamamdır!" dedi zafer kazanmışçasına. "Para iki gün önce hesabın diğer sahibi Enzo Accardi tarafından çekilmiş. Kocanız mı?"

"Evet ama..." Kaşlarımı çattım. "Kocam çekmedi..."

Yoksa çekmiş miydi?

"Parayı kendisinin çekmediğini mi söylüyor?" diye sordu Serena.

"Hayır. Yani, ben... bana söylerdi diye düşündüm. Ama..."

Serena ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ne de olsa bu işe ailevi sorunlarla ilgilenmek için girmemişti. "Ah."

"Yardımınız için teşekkürler," diye mırıldandım. "Ben... Ben en iyisi önce kocamla konuşayım. Muhtemelen... Muhtemelen bana söylemeyi unuttu."

"Kesinlikle unutmuştur," dedi son derece küstah bir tonda. "Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mıydı?"

Evet, kocamın neden bana tek kelime etmeden hesabımızdan yüklü miktarda para çektiğini söyleyebilirsin.

Telefonu kapayıp tam tamına bir dakika boyunca ekrana baktım. İşe artık inanılmaz gecikmiş olsam da Enzo'yu arayıp paraya ne olduğunu öğrenmeden hiçbir şeye odaklanamayacaktım. Fakat bunu yapma düşüncesinin beni neden rahatsız ettiğini anlamıyordum. Enzo'ya *güveniyordum*. Hesaptan parayı o çektiyse iyi bir sebebi olmalıydı.

Sonunda favori kişilerimden ismini seçip aradım. Çalışırken genellikle telefona bakmazdı ama Nico'nun uzaklaştırma aldığı olaydan bu yana hemen açıyordu.

"Millie?" dedi. "Ne oldu?"

Gün içinde onu nadiren arardım, dolayısıyla şimdi de hâlini hatırını sormak için aramadığımı hemen anlamıştı. "Hesabımızdan para çekilmiş."

Bir dizi İtalyanca küfür duymayı umuyordum. Ama Enzo'nun sessizliğe gömülmesi bunu zaten bildiğini kanıtlıyordu. Serena çoktan onaylamış olsa bile.

"Üç yüz dolarlık bir çek yazmıştım," diye devam ettim ondan ses gelmeyince. "Ama *karşılıksız çıktı*."

"Ah." Derin bir nefes aldı. "Ne oldu peki?"

"Suzette borç verdi," dedim.

"Eh, iyi olmuş."

"Paranın nereye gittiğini öğrenmek için bankayı aradım," diye devam ettim, "bana senin bin dolar çektiğini söylediler."

Yine sessizliğe gömüldü. Belli ki işimi kolaylaştırmayacaktı.

"Eee," dedim, "çektin mi?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, "Çektim," dedi.

"Pekâlâ. Bana söylemeden ortak hesabımızdan çekmek için epey yüksek bir rakam bu."

"Evet..." Birkaç saniye daha sessiz kalınca yalan uydurmak için oyalandığını düşünmeden edemedim. "Özür dilerim. Bu ay parasal sıkıntılarımız vardı ama benim bozulan aletlerin yenisini almam gerekiyordu. Sen fark etmeden geri yatıracaktım. Yarın yatıracağım."

"Bozulan aletler mi?"

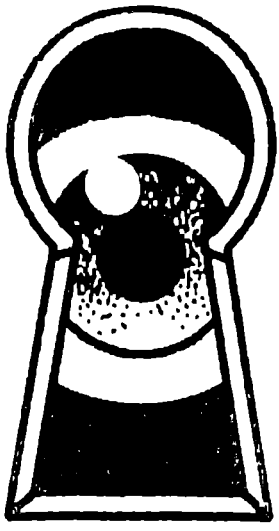
"Evet, yeni bir çim aeratörü ve rototiller almam gerekiyordu. Çok pahalılar."

Yemin ederim bazen bu kelimeleri uyduruyormuş gibi geliyordu. Ama mantıklı bir bahaneydi, bu yüzden ona inanmayı seçtim. Aletleri bozulduysa yenilerini alması kadar doğal bir şey yoktu.

Kocamın bana yalan söylediği diğer seçenekten çok daha iyiydi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

OTUZ BEŞ

Nico gizlice evden çıkıyordu.

Daha doğrusu, güneşli bir cumartesi günü arka kapının açılıp kapandığını duyduğumda öyle olduğunu düşündüm. Neyse ki menteşeleri yağlamaya uğraşmamıştık çünkü o kapının açılıp kapandığını semtin diğer ucundan duyabilirdim. Okuduğum kitabı bir köşeye bırakıp tam Nico kapıdan sıvışmadan önce ona yetiştim.

"Pardon, bayım." Boğazımı temizledim. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Bana döndüğünde yüzünde suçluluktan eser yoktu. "Spencerlara. İstediğim zaman gidebileceğimi söylemiştin."

Söylemiştim. Ama Janice'ın evinden menedildiğini sanıyordum.

"Spencer'ın annesi kabul etti mi?" diye sordum.

"Arka bahçeden çıkmadığımız sürece tamam dedi."

Rahatlamıştım. Janice, Nico'nun artık oğluyla oynayamayacağını söylediğinde çok üzülmüştüm, bu yüzden Nico'nun yeniden kadının gözüne girmesi beni sevindirmişti. Anlaşılan tertemiz evine girmesi hâlâ yasaktı fakat o kadarını anlayabiliyordum.

Tamam," dedim. "Ama yemekte evde ol."

Nico başıyla onaylayıp arkadaşının evine doğru koştu. Oğlumun muhtemel kaçışına o kadar odaklanmıştım ki kocamın arka bahçenin köşesinde olduğunu fark etmemiştim bile. Enzo'yu arka bahçede görmek olağan dışı değildi –orası onun en sevdiği yerdi– ama çalışmıyordu. Gülümseyerek telefonda konuşuyordu.

Konuştuğu kimdi?

Dikkatini çekmek için ona el salladım. Beni görünce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve gülümsemesi anlık olarak soldu ama sonra hemen toparlanıp el salladı. Konuştuğu kişiye duyamadığım bir şeyler söyleyip telefonu kapadı ve giymekten yıpranmış kot pantolonunun cebine koydu.

"Millie." Bahçeyi koşarak geçip yanıma geldi. "Sana harika haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Evet! İki büyük arazisi olan potansiyel bir müşteri buldum. Çok büyük iş. Harika olacak."

Bakışlarımı cebinden ucu görünen telefonuna indirdim. "Müşteriyle mi konuşuyordun?"

"Evet." Duraksadı. "Aslında hayır. Telefondaki Suzette'ti. Müşteriler... onun arkadaşları. Yarın onlarla görüşmemi istiyor."

"Ah..." Yarının aile günü olmasını umuyordum. "Nerede görüşeceksiniz?"

Bir anlığına daha duraksadı. "Gayriresmî bir buluşma olacak. Özel bir plajda."

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. "*Plajda* görüşeceksiniz, öyle mi? Suzette de orada olacak mı?"

"Şey... evet. Sonuçta onun arkadaşları."

Söylediklerinin hiçbiri hoşuma gitmemişti. Birincisi, Enzo aile günümüzden kaytarıyordu. İkincisi, *plajda* iş görüşmesi yapacaktı. Üçüncüsü, Suzette bikiniliyken onunla yalnız olmasını istemiyordum. Bilhassa da onunla konuşurken nasıl gülümsediğini gördükten sonra.

Derken aklıma bir şey geldi. Geçen gün tesisatçı parasını almaya geldiğinde Suzette bana "hediye" olduğunu söylediği son derece pahalı görünen bir bileklik takıyordu. Ve o sıralarda banka hesabımızdan bin dolar çekilmişti. Enzo o parayı Suzette'e hediye almak için kullanmış olabilir miydi?

Hayır, buna inanmıyordum. Enzo öyle bir şey yapmazdı.

Ama ya yaptıysa...

"Yarın plaja gidiyorsan," dedim, "çocukları da götürmek zorundasın. Bütün aileyi."

"Ne? Olmaz."

"Olur mu diye sormadım, Enzo."

Başını iki yana salladı. "Millie, bu önemli bir iş görüşmesi."

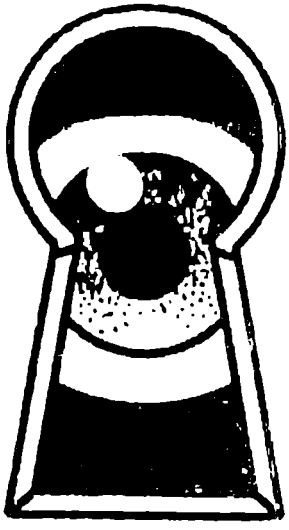
"*Ailemiz* de önemli," diye hatırlattım. "Buraya taşındığımızdan beri durmaksızın çalışıyorsun..."

"Bizim *için*."

"Ve biz seni neredeyse hiç görmüyoruz," diye devam ettim. "Taşındığımızdan bu yana çocukları plaja götürmedin. İkisi de çok sevinir. Hele Nico bayılır. Küçükler Ligi'nden atıldığından beri morali çok bozuk. Hem ben onlara göz kulak olurum. Görüşmen bitene kadar seni rahatsız etmem."

Bir müddet sessiz kalıp düşündü. "Peki, tamam. Ne demek istediğini anlıyorum. Suzette'le konuşacağım. Ama... hiç hoşuna gitmeyecek."

Ah, bundan şüphem yoktu.

OTUZ ALTI

Plaja gidiyorduk.

Suzette gönülsüzce de olsa bütün ailenin katılmasını kabul etmişti. Konuşmayı duymamıştım ama gelmemize engel olmak için elinden geleni ardına koymadığına emindim. Ama yine de gidiyorduk işte.

Ne olursa olsun bu gezi için heyecanlıydım. Gideceğimiz yer sahilde yalnızca Suzette ve elit arkadaşlarının girebildiği özel bir plajdı. Girebilmek için özel bir kartınızın olması gerekiyordu. Hayatım boyunca birçok plaja gitmiştim ama orası muhtemelen en güzeli olacaktı.

Arabayı Enzo kullanıyordu ve her zamanki gibi çok hızlı sürüyordu. Çocuklar doğduktan sonra bu huyundan vazgeçeceğini sanıyordum ama yanılmıştım. Çocukların hızı sevmesi de cabasıydı.

Otoyolda 90 km yazan bir tabelanın yanında geçerken, "Lütfen biraz yavaşlar mısın?" diye mırıldandım. Biz bu sınırın en aşağı otuz km üzerindeydik.

"Millie," dedi. "*Herkes* bu hızda gidiyor. Yavaşlarsak hepsi bizi sollar."

"Ben bu kadar hızlı sürmüyorum," diye hatırlattım.

Bana göz kırptı. "Evet, sen yaşlı kadınlar gibi sürüyorsun."

"Hiç de bile."

"Pardon. Yaşlı kadınlar senden daha hızlı sürüyor."

Gözlerimi devirdim. "Ha ha, çok komik."

"Doğru, anne," diye atıldı Nico. "İnsanlar hep sana daha hızlı gitmen için korna çalıyorlar."

Görünüşe göre Long Island'da hız sınırının en aşağı otuz km üzerinde sürmeniz gerekiyordu.

Ne var ki tam otoyoldan ayrılacağımız çıkışa yaklaşırken arkamızda bir polis aracının sirenleri çalmaya başladı. Enzo dikiz aynasına bakıp anadilinde sessizce küfretti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı.

Ona *ben demiştim* dememek için kendimi zor tutarken arabayı kenara çekti. Polis memuru salına salına aracından inip yanımıza gelirken o da içeride ehliyetini aradı.

"Babamı tutuklayacaklar mı?" diye sordu Ada endişeli bir sesle.

"Hayır," dedim.

"Çok havalı olurdu," dedi Nico.

"Hayır, olmazdı," dedim.

Polis otuzlarında bir erkekti ve otuz iki derece sıcağın altında bununla uğraştığına inanamıyor gibi bir hâli vardı. Enzo camını indirip adama sevecenlikle gülümsedi.

"Merhaba, memur bey," derken aksanı o kadar ağırdı ki kelimeleri neredeyse anlaşılmıyordu. "Bir sorun mu var?"

Polis bıkkın bir sesle, "Ehliyet ve ruhsat," dedi.

Enzo belgelerini uzatıp polisin ne diyeceğini beklemeye koyuldu. Polis Enzo'nun ehliyetini inceledikten sonra, "Ne kadar hızlı gittiğinizin farkında mısınız, Bay Accardi?" dedi.

"Çok özür dilerim," dedi Enzo. "Ama... benzin göstergesini görüyor musunuz? Neredeyse bitti! Tamamen bitmeden hızlıca gidip benzin istasyonu bulmalıyım!"

Polis memuru başını kaşıyarak bir müddet Enzo'ya baktı. "O işler pek öyle olmuyor."

"Gerçekten mi?" Enzo ona son derece inandırıcı bir şaşkınlıkla baktı. "Bilmiyordum!"

"Hayır, öyle olmuyor." Yeniden ehliyete baktı, sonra kocama ve geri kalanımıza göz gezdirdi. "Pekâlâ, gününüzü mahvetmek istemiyorum. Gidip arabanıza benzin alın. Bu kadar hızlı gitmenize gerek yok."

"*Grazie*[8]." Enzo polise gülümsedi. "İyi günler, efendim."

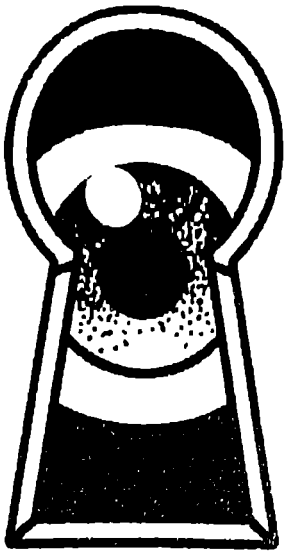
Polis memuru aracına geri döndükten sonra Enzo camını kapayıp bana döndü ve göz kırptı. "Çok kolay oldu."

Hiçbir zaman ceza almazdı. Her seferinde tatlı dille konuşarak paçayı sıyırırdı. Ya da gerektiğinde *yalan söyleyerek*. Yüzde yüz yalan olan şeyleri ciddi bir suratla söylemekte bu kadar iyi olması inanılmazdı.

Kocamın harika bir yalancı olduğunu hep biliyordum. Sadece benden bir şeyler gizlediğinden şüphelenmeye başlayana kadar bu huyu canımı sıkmamıştı.

8 (İta.) Teşekkürler. –*ç.n.*

OTUZ YEDİ

Jonathan'la Suzette plaja bizden önce varmışlardı. Biz büyük ihtimalle onlardan hızlı sürmüştük ama onları yolda polis çevirmemişti.

Özel plajın özel otoparkına park edip arabadan indiğimizde Jonathan'la Suzette girişe doğru yürüyorlardı. Girişte siyah atletli ve deniz şortlu iri yarı bir adam nöbet tutuyordu. Bar fedaisinin özel plaj versiyonu gibiydi.

Jonathan iki plaj sandalyesi ve bir şemsiye taşırken Suzette'in omzunda küçük bir bez çanta asılıydı. Jonathan mevsim başındaki tipik plaj müdavimlerine benziyordu; fazla beyazdı, göbeği hafifçe deniz şortunun üzerine sarkıyordu, beyaz ayaklarına parmak arası terlikler geçirmişti, seyrelmeye başlamış saçlarını beyzbol şapkasıyla örtmüştü. Öte yandan Suzette kış boyu plaja gitmiş gibi görünüyordu. Kusursuz biçimde bronzdu, Cartier marka güneş gözlüğü burnunun üzerinde duruyordu ve göz alıcı vücudunu sergileyen minicik bir bikini giymişti.

İki çocuk ve kırk küsur yıllık yerçekimi hasarından sonra benim vücudum hiç de böyle görünmüyordu. Görünemezdi. Ama ben yirmi beş yaşındayken bile plajda el kadar bikinilerle

gezmek istemez, içlerinde rahat edemezdim, dolayısıyla bugün sade bir mayo giymiş, üzerine de pareo geçirmiştim. Ve tıpkı Jonathan gibi bembeyazdım. Yüzmeye pek düşkün olmadığımdan muhtemelen pareomu hiç çıkarmayacaktım.

Plaj fedaisi minicik bikinisi içindeki Suzette'i kesiyordu. Aslına bakarsanız birçok insan Suzette'i kesiyordu. *Benim* bile sürekli ona bakasım geliyordu. Karnını o kadar sıkılaştıracak zamanı nereden bulmuştu? Üstelik onun kapama gereği duyacağı sezaryen izleri ya da çatlakları yoktu.

Üzerinde tişört ve şort olan Enzo bagajdan indirdiği plaj eşyalarımızla boğuşuyordu. Doğrusunu isterseniz o küçücük bikinisi içinde Suzette'e baksaydı onu suçlamazdım –sonuçta o da insandı– ama bakışlarının kadının boynundan aşağı kaydığına hiç denk gelmemiştim.

"Millie!" dedi Suzette. "Ne kadar... ilginç bir kıyafet giymişsin. Bir plaj kıyafetine tonlarca para ödemeye ihtiyaç duymamana bayıldım. *Tam* senlik bir hareket."

İltifat mı etmişti küfür mü etmişti belli değildi. Ama haklıydı. Pareoyu indirimden almıştım.

Ayrıca Enzo, Suzette'i kesmiyor olsa da aynını Suzette için söyleyemezdim. Soğuk bakışlı mavi-yeşil gözleri Enzo'nun vücudunda gezinirken dudakları kıvrıldı. Üstelik Enzo henüz tişörtünü çıkarmamıştı.

Daha plaja girmemiştik bile ama ansızın eve dönmek istedim. Ancak el kadar bikinisinin içindeki Suzette'le kocamı yalnız bırakmaktansa burada olmam daha iyiydi.

"Plajı bulmakta zorlandınız mı?" diye sordu Suzette. "Yolda kaybolup kaybolmadığınızı merak ettik."

Nico hemencecik döküldü. "Polisler babamı durdurdu."

Enzo güldü. "Çok hızlı gittiğimi söylediler."

"Eminim öyle değildir." Suzette başını iki yana salladı. "Buranın polisleri mesleklerine aşırı tutkunlar."

"Eh, gelebilmenize sevindik," dedi Jonathan. Karısınınkinin aksine onun sözlerinde herhangi bir ima yoktu. Bizi gördüğüne sahiden sevinmiş gibiydi. "Sen nasılsın, Nico? Bize yardıma gelmeni özledik."

Nico'nun evlerine gitmesinden ve sürekli bir şeyleri kırıp dökmesinden ne kadar bıktıklarını bilsem de bunu söylemesi çok hoştu.

Nico omzunu silkti.

Ona kabalık ettiğini söylemek istedim ama bir işe yaramayacağını biliyordum. Son zamanlarda huysuzluğu iyiden iyiye artmıştı. Sonunda doktorunu arayıp onu kontrole götürmüştüm ama doktoru kalbini ve ciğerlerini dinledikten sonra bir sorun olmadığını söylemişti. Terapiyi de önermemişti. Hatta tam olarak Enzo'nun dediğini demişti. *Erkek çocukları agresif olabiliyorlar. Muhtemelen hâlâ taşınmanın stresini yaşıyordur. Ona biraz zaman verin.*

"Görüşeceğimiz müşteriler nerede?" diye sordum Suzette'e.

"Ah." Omzunu silkti. "İptal ettiler."

Enzo birazcık bile şaşırmışa benzemiyordu. Onu öyle görünce ortada hiç müşteri olup olmadığını merak ettim. Tanrı aşkına, *plaj görüşmesi* nedir? Zaten o kadar uydurmaydı ki.

Ama hayır, şu anda paranoyaklık ediyordum. Ortada bir müşteri olduğundan emindim. İnsanlar görüşmelerini iptal edebilirlerdi.

Suzette bizi plaja götürüp eşyalarımızı yerleştireceğimiz mükemmel yeri aramaya koyuldu. Ama o mükemmel yere bir türlü karar veremiyordu. Plajın yarısını arşınlayıp bana gayet güzel görünen birçok yeri es geçtik. Zavallı Jonathan iki sandalye ve bir şemsiye taşımakta çok zorlanıyordu, bu yüzden bizimkiyle birlikte onların şemsiyesini de taşımayı teklif ettim. Suzette de hiç değilse bir şey taşımayı teklif edebilirdi ama hiç niyeti yokmuş gibiydi. Gerçi Jonathan bu konuda gayet anlayışlıydı.

"Tamamdır," dedi sonunda Suzette, tam da ben kollarım kopacakmış gibi hissetmeye başlarken. "Burası iyi."

Jonathan sandalyeleri yere koydu ama tam kollarını esnetecekken Suzette, "Durun, şu tarafa mı gitsek? Orası daha iyi güneş alıyor," dedi.

Jonathan sandalyeleri yerden almaya uzandıysa da ben artık bıkmıştım. "Suzette," dedim, "burası harika. Artık tek bir adım bile atmam."

Gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Ama Millie, yürümek iyidir. İnsanı zayıflatır."

Suratının ortasına yumruğu geçirmek de zayıflatır mıydı? Zira bugün o yumruğu yiyebilirdi.

Sandalyelerimizi açıp havlularımızı serdikten sonra bez çantamdan sprey güneş kremini çıkardım. Enzo her seferinde reddediyordu ama çocuklara ve kendime sürmeyi seviyordum. Aralarında yanan tek kişi bendim ancak güneş kreminin kanseri önlemesi filan gerekmiyor muydu? Her neyse, çocukların seçme hakkı yoktu.

Suzette, Ada'ya güneş kremi sıktığımı görünce, "Ah, Millie," dedi şaşkınlıkla. "Çocuklarına ciddi ciddi *güneş kremi sıkmıyorsun*, değil mi?"

Kesinlikle sıkıyordum. "Evet..."

"Eh, spreyin içinde her türden zehirli kimyasal var," dedi. "Şimdi hepsi havaya dağıldı. Şu anda basbayağı *güneş kremi soluyoruz.*"

Güneş kremi soluyor olmam ihtimali canımı daha fazla sıkmalı mıydı? Her nedense sıkmıyordu. "Yaa..."

"Ayrıca," diye ekledi, "sprey yanıcıdır."

Nico'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani *alev alabilir* miyiz?"

"Güneş kremi yüzünden alev almayacaksın," dedim.

Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

Suzette kendi çantasına uzanıp beyaz bir tüp çıkardı. "Piyasadaki en iyi güneş kremi bu. Tamamen doğal içerikli ve 200 faktörlü! 200 faktörlü güneş kremini hiçbir yerde bulamazsın."

200 faktörlü güneş kremine neden ihtiyaç duyacaktık ki? Suya ulaşmak için bir ateş çemberinin içinden geçeceğimizi mi sanıyordu?

Enzo tişörtünü çıkardığında Suzette'in onun esmer, biçimli göğsüne nasıl baktığı gözümden kaçmadı. Yakışıklı, kaslı bir kocamın olmasını seviyordum. Ama yine de bazen keşke şişmanlasa, formu biraz bozulsa diye dilemeden edemiyordum.

"Enzo," dedi Suzette, "güneş kremimi denemek ister misin?"

Enzo güldü. "İhtiyacım yok. Ben hiç yanmam."

"Evet ama yanmasan bile gerekli," dedi. "Cilt kanserini engelliyor."

Enzo meraklı bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu. Oysa ben ona on senedir aynı şeyi söylüyordum.

"Evet, elbette engelliyor," dedi Suzette hevesle. "En azından omuzlarına sürmelisin. Dur ben sana yardım edeyim."

Ağzım bir karış açık hâlde Suzette'in avucuna güneş kremi sıkıp kocamın omuzlarına sürmeye başlamasını izledim. Bunu gerçekten yapıyor muydu? Gerçekten kocama güneş kremi mi sürüyordu? Ama bu son derece uygunsuz bir davranıştı.

Onun da en az benim kadar dehşet içinde görünmesini bekleyerek Jonathan'a baktım. Fakat güneşin üzerinde tatil yapacak insanlar için üretilmiş müthiş pahalı güneş kreminden onda da vardı ve kollarına sürüyordu. Sonra sırtına sürmeye çalıştı ama uzanamadı, gelgelelim karısı benim kocamı kremlemekle meşguldü.

"Tamam," dedi Enzo, bu işlem fazla uzayınca. "Bu kadarı yeterli. Suya girince çıkacak zaten."

"Ah, hayır," dedi Suzette, "bu krem sugeçirmez. Bütün gün yüzsen bile 200 faktörlü koruma altında olacaksın."

Enzo'nun gözleri irileşti. "Gerçekten mi?"

Bu aptal güneş kreminden gına gelmişti artık.

"Ada," dedi Suzette. "Sen de denemek ister misin?"

Ada tüpe baktıysa da başını iki yana salladı. Onu suçlamıyordum. Babası gibi o da hiç yanmazdı ve o beyaz kremi bütün vücuduna yedirmek istemediğinden emindim.

"Nico?" diye sordu Suzette.

Nico, Suzette'e sadece bakmakla yetindi. Cevap vermedi ama kadına çok soğuk bakıyordu. Onu daha önce birine böyle bakarken gördüğümü hiç hatırlamıyordum ve doğrusunu isterseniz bakışları içimi ürpertmişti. Ama sonra gözlerini kaçırdı ve tüm bunların aklımın oyunu olup olmadığını merak ettim.

Çocuklar suya girmek istediler, Enzo da onları götürmeyi seve seve kabul etti. Suzette'in bütün öğlen plajda güneşlenmek isteyen kadınlardan olduğunu sanıyordum, bilhassa da oturacağımız yeri seçerken kılı kırk yardıktan sonra. Ama Enzo suya girmek istediğini söyler söylemez peşine takılmıştı.

"Sen de gelmek ister misin, Millie?" diye sordu Enzo.

Başımı iki yana salladım. "Ben burada dinleneceğim."

Jonathan burnunun kenarında topak hâlinde duran güneş kremini yüzüne yedirdi. Tam Suzette'in arkasından gidecekti ki birkaç adım atmasına kalmadan Suzette dönüp, "Hayır," dedi. "Sen burada kal. Ben yüzeceğim."

Jonathan başıyla onayladı ve hiçbir şey demeden sandalyesine geri döndü. Oturup eline bir kitap aldı. Boynumu eğerek kitabın adına baktım. *Madame Bovary.*

"Yüzmek istemiyor musun?" diye sordum.

Bir elini salladı. "Pek sayılmaz."

"Ama Suzette sana gelmemeni söylemeden önce denize gidiyor gibiydin."

"Sorun değil."

O sorun etmiyor olabilirdi ama ben Suzette'in bu buyurgan tavrını çok sinir bozucu buluyordum. Kendime engel olamaya-

rak, "Evet ama yüzüp yüzmemen Suzette'in kararı olmamalı," deyiverdim.

Jonathan omzunu silkip gülümsedi. "Bazen yalnız kalmak istiyor. Dediğim gibi, benim için sorun değil."

Etrafa sorup soruşturmuş ve Suzette'in aslında iddia ettiği kadar başarılı bir emlakçı olmadığını öğrenmiştim. Ama ev fiyatlarının uçuk olduğu bir semtte, çıkmaz sokaktaki en büyük evde oturuyordu. Besbelli yaşam tarzını sürdürmesini sağlayan paranın asıl kaynağı Jonathan'dı. Oysa Suzette ona patronluk taslıyordu. Öyle ki adamın plajda suya girmesine bile izin vermiyordu. Delilikti bu.

"Baksana, ne kadar büyük bir su kütlesi," dedim. "Burası Atlantik Okyanusu. Yani birbirinizi rahatsız etmeden ikiniz de yüzebilirsiniz."

Kitabı kucağına koydu. "*Sen* yüzmek istiyor musun, Millie?"

"Hayır, demek istediğim bu değil."

Jonathan bana boş gözlerle baktı. Suzette'in ona böyle emirler yağdırıp durmasını gerçekten hiç mi dert etmiyordu? Enzo ve ben bütün kararları ortak verirdik ama anladığım kadarıyla Lowell evinde bütün önemli kararları Suzette veriyordu.

Gerçi Enzo bana sormadan ortak hesabımızdan bin dolar çekmişti. Ama çoktan geri yatırmıştı. İşi için alet aldığını söylerken doğruyu söylediğine emindim. Yani, yüzde doksan dokuz emindim.

Masmavi su güneşin altında parlıyordu. İki çocuğum da Enzo gibi iyi yüzücüydü; daha küçücüklerken Enzo onları YMCA[9]'ya götürürdü ve ikisine de yürümeye başlamadan önce yüzmeyi öğretmişti. Suda batıp çıkan kara saçlarına bakındım. Ada, Enzo'nun yakınındaydı ama Nico onlardan biraz uzaktaydı ve...

Hah. Neden Suzette'le konuşuyormuş gibi görünüyordu?

---

9 *Genç Hristiyan Erkekler Birliği.* Mezhepsiz, ruhban sınıfına bağlı olmayan bir Hristiyan hareketi. Grup aktiviteleri ve vatandaşlık kursları aracılığıyla Hristiyan kimliğinin geliştirilmesi yolunda çalışmalar yapar. *–ç.n.*

Nico'nun Suzette'e söyleyecek neyi olabilirdi ki? Çok tuhafıma gitmişti, bilhassa da az önce ona attığı buz gibi bakıştan sonra. Keşke ne hakkında konuştuklarını duyabilseydim ama aramızda kocaman bir mesafe vardı.

"Her neyse," dedi Jonathan, "daha uzun süre buradayız. Bir ara yüzerim. Güneş kreminin etkisi saatler sürüyor. Hatta gerek olursa günler bile sürebilir."

Güçlükle de olsa bakışlarımı sudan ayırmayı başardım. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet, harika bir ürün." Elini Suzette'in çantasına atıp tüpü çıkardı. "İster misin?"

"Olur," dedim.

Jonathan tüpü bana uzattı. Sırtıma ve omuzlarıma sürmeye kalkmadı ki kocam ya da erkek arkadaşım olmadığından doğrusu da buydu zaten. Tüpü ondan aldığımda bana gayet sıradan bir güneş kremi gibi göründü ama güzel koktuğunu itiraf etmeliydim.

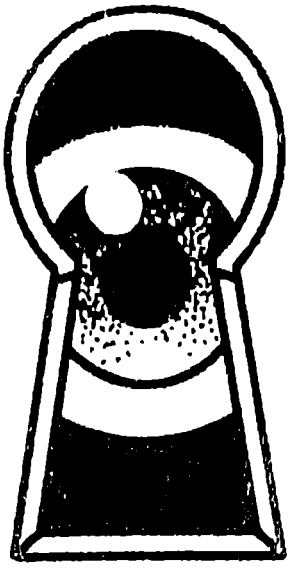
Bu mucizevi güneş kreminden birazını avucuma sıkmak üzereydim ki okyanus tarafından gelen bir sesle dikkatim dağıldı.

Biri çığlık atıyordu.

OTUZ SEKİZ

Her şey çok hızlı oldu. Boğulma hızlı gerçekleşirdi.

Okyanusta büyük bir kargaşa vardı ama buradan pek bir şey göremiyordum. Ayağa fırladım, Jonathan da hemen arkamdan kalktı. Her ne oluyorsa az önce çocuklarımın yüzdüğünü gördüğüm yerde oluyordu. Cankurtaran oturduğu yerden inmiş, kıyıya doğru koşuyordu ama geç kalmıştı.

Enzo çoktan kollarının arasında Suzette'le sudan çıkmaya başlamıştı.

Görünüşe bakılırsa boğulma tehlikesi geçiren kişi Suzette'ti. Enzo onu bir kahraman gibi kucağında taşıyarak sudan çıkarırken o da kollarını Enzo'nun boynuna sımsıkı dolamıştı. Yüzü kızarmışsa ve öksürüyorsa da bilinci yerindeydi. Her ne kadar onu boğulma numarası yapmakla suçlamak istesem de sahiden kötü görünüyordu.

Enzo onu kuma yatırdı ve yanı başına diz çöktü. Cankurtaran da yanındaydı ama Suzette'in bütün dikkati kocamdaydı.

Enzo ona, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi nefes nefese, sonra öksürmeye başladı. "Çok... çok korktum. Ama iyiyim." Uzanıp kocamın elini tuttu. "Te-

şekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın."

Yok artık...

Jonathan'a baktığımda inanılmaz seksi bir İtalyan erkeğinin karısının baş ucunda olmasından bir gram bile rahatsızlık duymadığını fark ettim. Üstelik karısı söz konusu İtalyan'a basbayağı ağzının suyu akarak bakıyordu. Gerçi boğulma tehlikesi geçirdiği için de ağzından su akıyor olabilirdi.

Cankurtaran, "İyi olduğunuzdan emin misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"İyiyim." Suzette dirseklerinden destek alarak doğruldu. "Sanki bacağıma bir şey dolandı ve beni aşağı çekti. Çok... korkunçtu."

"Yosuna takılmış olabilirsiniz," dedi cankurtaran.

Suzette, "Olabilir," dediyse de pek ikna olmamıştı. Bana kalırsa da bir yosunun bir insanı aşağı çekmesi pek mümkün değildi ama başka ne gibi bir açıklaması olabileceğini bilemedim.

Ada'yla Nico da sudan çıkmışlardı ve ikisi de olaydan epey etkilenmiş gibiydi. Ada kollarını kendi gövdesine dolamışken Nico bizden birkaç metre ötede, kıyıda duruyordu, yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı.

"Suzette, hayatım," dedi Jonathan. "Bence seni eve götürsek iyi olur."

"Bence de," dedi Suzette, "ama herkesin eğlencesini berbat etmek istemiyorum."

"Boş ver şimdi eğlenceyi," dedi Enzo. İşte o anda Suzette'in hâlâ onun elini tuttuğunu fark ettim. Ya da Enzo *onun* elini tutuyordu. Her hâlükârda el eleydiler. "Önce kendini düşünmelisin."

"Sahiden de hayatımı kurtardın," dedi Suzette. "Çok korkmuştum ama sen... sen beni kurtardın."

"Lafı bile olmaz." Enzo elini sallayarak geçiştirdiyse de bu övgüler çok hoşuna gidiyordu. Kahraman olmaya bayılıyordu. Ama onu suçlayamazdım.

Enzo Suzette'i ayağa kaldırdıktan sonra Jonathan, Suzette'e yardımcı olmak üzere uzandı ama Suzette ona doğru gitmek için hiçbir hamlede bulunmadı. Sonunda hepimiz eşyalarımızı topladık çünkü herkes çok sarsılmıştı ve bu noktadan sonra plajın keyfini çıkarmak imkânsızdı. Açıkçası *ben* keyfime bakabilirdim ama çocuklar bile gitmek istiyor gibi görünüyorlardı.

Maalesef Enzo Suzette'e yardım ettiğinden –sanırsınız yürümesini engelleyen bir bacak travması geçirmişti– eşyaların çoğunu biz taşımak zorunda kaldık. Çocuklar birer sandalye alırken ben iki tane aldım, şemsiyeyi de kolumun altına kıstırdım. Elimiz kolumuz doluyken yürümek hiç de kolay değildi ama bir şekilde arabalara ulaştık.

Enzo onu Jonathan'ın Mercedes'inin yolcu koltuğuna oturttuktan sonra Suzette başını kaldırıp, "Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Hayatımı kurtardın."

Bunu söylerken kolunu Enzo'nun pazusuna koydu. Bana sorarsanız tamamen gereksiz bir hareketti.

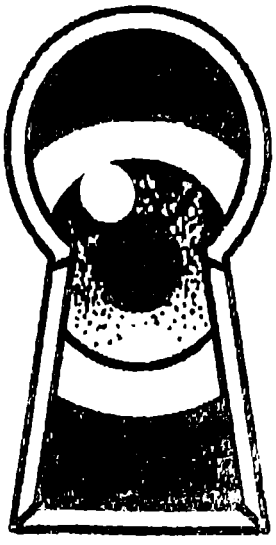
Suzette, Enzo'ya öyle bir bakıyordu ki kocası birkaç metre uzakta olmasa ve ben ona ters ters bakıyor olmasam ikisi şu anda öpüşüyor olurlardı. Enzo'nun bana bunu yapacağını sanmıyordum. Ama ben hayatında olmasaydım ne olurdu? Suzette çok çekici bir kadındı ve benim aksime Enzo ona gıcık olmuyordu.

"Eve giderken dikkatli sürün," dedi.

"Tamamdır!" dedi Jonathan neşeyle. "Tekrar teşekkürler, Enzo! Karıma göz kulak olduğun için minnettarım!"

Sahiden karısını avuçladığı için kocama *teşekkür* mü ediyordu?

Arabaları gözden kaybolduğunda rahatladığımı söylemek isterdim. Ama hemen bitişiğinizde oturan birinden sonsuza dek kurtulmak çok zordu.

OTUZ DOKUZ

"Ne? Bıraksaydım da boğulsa mıydı, Millie? Öyle olmasını mı isterdin?"

Plajdan eve döndüğümüzden beri surat asıyordum. Orada bir saatten bile az kalmamıza rağmen her şey kuma bulanmıştı. Vücudumdaki her bir çatlağın içine kum dolmuştu. Duş aldıktan sonra bile her tarafımın hâlâ kumla kaplı olduğunu hissediyordum.

Yani evet, sinirim çok bozuktu. Ayrıca uyumak için yatağa girdiğimizde okyanustaki kahramanca kurtarışına laf atmadan edememiştim.

"Boğulmasına müsaade etmeni istemedim," diye homurdandım. "Ama onu *o şekilde* kurtarmak zorunda mıydın?"

"Nasıl?"

"O kadar..." Yatakta doğrulup oturdum ve hâlâ aralarında kumlar varmış gibi hissettiğim ayak parmaklarımı oynattım. "O kadar... kahramanca."

Dudakları seğirdi. "*Kahramanca* mı?"

"Arabaya kadar kendi başına yürüyebilirdi. Ya da Jonathan ona yardım edebilirdi."

Omzunu silkti. "Suzette beni istedi."

"Orası kesin." Dişlerimi sıktım. "Müşterinin iptal etmesi de nasıl *işe yaradı* anlatamam."

"Hayır, işe yaramadı." Kaşlarını çattı. "Müşteriyle tanışmak istiyorum. Bu işi istiyorum."

"Gelmemesine şaşırmadın ama."

"Çünkü Suzette sabah bana söylemişti. Ama ben yine de seninle ve çocuklarla plaja gitmek istedim."

"Eminim istemişsindir."

Homurdandı. "Millie, saçmalıyorsun. Neden kızdığını gerçekten anlamıyorum."

"Peki, yakışıklı bir adam beni boğulmaktan kurtarsa ve sonra da üzerime titrese hiç rahatsız olmaz mısın?"

"Hayır, olmam."

Bu doğruysa daha da üzülürdüm. Yakışıklı bir adamın bana asılmasını neden *kıskanmazdı* ki?

"Çünkü sana *güveniyorum*," diye ekledi ben kendi kendimi daha fazla gaza getirmeden. "Sen de bana güvenebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyor muydum? Locust Sokak, 14 Numara'ya taşınmadan önce cevabım kesinlikle evet olurdu. Ama sık sık Suzette Lowell'la zaman geçirmesi beni şüpheye düşürmüştü. Yani, gecenin bir yarısı *gül çalısı üzerinden* konuşmak mı? *Gerçekten mi*?

Ama Enzo iyi bir adamdı. Buna bütün kalbimle inanıyordum.

Bakışlarını üzerime dikmiş, cevap vermemi bekliyordu ve yalnızca bir doğru cevap vardı: "Evet, sana güveniyorum."

"Güzel. Artık sakinleş. Suzette öldürülürse baş şüpheli sen olursun."

"Ha ha."

Enzo uzanıp ışığı kapadı. Sonra yanıma yanaşıp kollarını bedenime doladı. Havasındaydı; hissedebiliyordum. Ama ben hiç havamda değildim. Plajda olanlarla ilgili çoğu kuşkumu

yatıştırdıysa da biri hâlâ varlığını koruyordu ve onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

"Enzo," dedim.

"Şşşt," diye mırıldandı bacağımı okşarken. "Daha fazla Suzette'ten konuşmak yok."

"Ama... Sence Suzette nasıl boğulma tehlikesi geçirdi?"

Eli aniden durdu. "Ne?"

"Yani," dedim, "ayağının bir şeye takıldığını ve o yüzden suyun altına çekildiğini söylemişti. Sence ayağı neye takıldı?"

"Yosuna?"

"Yosun onu ayağından tutup suyun altına mı çekti yani?"

Elini bacağımdan tamamen çekti. "Bilmem. Belki suda oynayan çocuklardan biri yapmıştır?"

"Hangi çocuklar? Onun olduğu yerde yüzen başka çocuk gördün mü?"

Bir müddet sessiz kaldı. "Anlamıyorum. Endişenin sebebi ne?"

"Ben sadece..." İki elimle örtüye sımsıkı tutundum. "Nico'yu onunla konuşurken gördün mü? Bu boğulma olayı olmadan hemen önce."

Enzo gözlerini kıstı. "Hayır."

"Ben gördüm."

Bu sefer tamamen doğrulup oturdu. Az önce ben havamda değildim ama artık o da değildi. "Ne demek istiyorsun, Millie?"

"Bir şey demek istemiyorum. Sadece olanları anlamaya çalışıyorum."

"Oğlumuzun Suzette'i boğmaya çalıştığını mı söylüyorsun? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim bir bakıma öyle düşünüyor olsam da. Enzo yüzmeye gitmelerinden önce Nico'nun Suzette'e nasıl baktığını görmemişti.

"İsabet olur. Çünkü Nico yapmadı."

"Emin misin?"

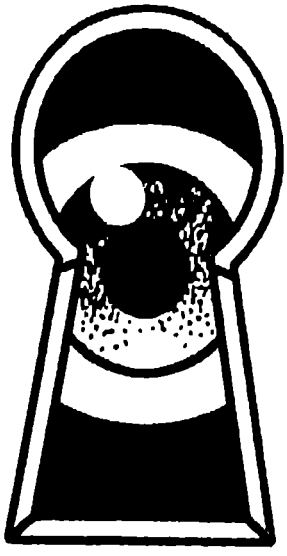
"Evet!" Bana inanamayan gözlerle baktı. "Nico'yu gördüm. Suzette'in yakınında bile değildi. Dediğim gibi, ya yosundu ya da başka bir çocuk."

Enzo bana yalan söylüyordu. Bundan emindim. Çünkü Suzette batmadan kısa süre önce Nico'yu onun yanında görmüştüm. Enzo bana sadece duymak istediğimi sandığı şeyi söylüyordu. Ama ben gerçeği istiyordum.

"Nico iyi bir çocuk," dedi inatla. "Bu kadar endişelenmemelisin. Tansiyonuna iyi gelmez."

Oysa ben artık tansiyonumdan çok daha mühim sorunlarım olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Duzenleme
Ny.Ozlem

KIRK

Gece üçte kan ter içinde uyandım.

Kâbus görmüştüm. Rüyamda okyanusta sırtüstü yüzüyordum. Birdenbire bir el ayak bileğime dolanıp beni suyun altına çekmeye başladı. Çığlık çığlığa kurtulmaya çalıştıysam da el beni çekmeye devam etti ve sonunda batmaya başladım.

Sonra da uyandım.

Günü plajda geçirme girişimimiz elimizde patlayalı bir hafta oluyordu ve o günden beri hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ama nedenini kestiremiyordum. Enzo hafta başından beri bana mesafeli davranıyordu ancak bunun için ondan hesap soramazdım çünkü aslında yanlış bir şey yapmıyordu. Sadece tuhaf bir biçimde dalgındı.

Bu gece hava açıktı ve yatak odamızın pencerelerinden içeri ay ışığı doluyordu. Kocamı yanımda mışıl mışıl uyurken görmeyi bekleyerek yan döndüm. Ama beklediğim gibi olmadı.

Enzo yanımda mışıl mışıl uyumuyordu. Hatta yatakta bile değildi.

Bu da ne şimdi?

Uykumun tamamen kaçmasıyla yatakta doğrulup oturdum. Ben hep gece yarısı uyanırdım ama Enzo sabaha kadar deliksiz uyurdu. Daha önce uyanıp da onu yatağımızda göremediğim hiç olmamıştı sanırım. Nereye gitmiş olabilirdi? Acaba banyoda mıydı?

Ama banyoyu gayet net görebiliyordum. Orada değildi.

Derken bir araba sesi duydum. Pencereye koşup da kocamın kamyonetinin garaj yolumuza girdiğini görünce ağzım bir karış açık kaldı. Gecenin bir yarısı nereye gitmişti?

Garaj yoluna park ettiği sırada kamyonetin ön tarafı görüş alanımda olmadığından araçtan indiğini göremedim. Daha da önemlisi, yalnız olup olmadığını da göremedim. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordum; gecenin bir yarısı yalnız başına araba sürmesi mi yoksa biriyle sürmesi mi?

Kimi kandırıyordum? *Biriyle sürmesi* çok daha kötüydü tabii ki.

Enzo üst kata çıkan basamakları tırmanırken ayak sesleri gittikçe yükseldi. Yavaş hareket ediyor, çok ses çıkarmamaya çalışıyordu. Beni uyandırmak istemiyordu. Odaya döndüğünde, gecenin bir yarısı dışarı çıkıp geldiğinden bihaber uyumaya devam ediyor olmamı umuyordu.

Birazdan çok şaşıracaktı.

Yatak odasının kapısı yavaşça aralandı. Enzo başını içeri uzattı ve beni yatakta otururken görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Millie," dedi. "Şey, merhaba."

"Neredeydin?" diye çıkıştım.

"Ben..." Omzunun üstünden koridora baktı. "Susamıştım. Bir bardak su almak için aşağıya indim."

"Kot pantolonunla mı?"

Enzo kot pantolonuna ve tişörtüne baktı. Çorap da giyiyordu ki asla çorapla yatmazdı. Benimle yatağa girdiği anla bu an arasında bir noktada üzerini giyindiği apaçık ortadaydı.

Başka bir yalan uydurmasına fırsat vermeden, "Kamyonetini garaj yoluna park ettiğini gördüm. O yüzden bir daha soruyorum, neredeydin?" dedim.

"Özür dilerim." Ensesini ovuşturdu. "Uyku tutmadı, ben de biraz dolaşayım dedim. Seni rahatsız etmek ya da endişelendirmek istemedim."

"Dolaşmaya mı çıktın?"

"Evet."

"Nereye gittin?"

Omzunu silkti. "Bu civarda dolaştım."

"Tek başına?"

Başıyla onayladı. "Tek başıma."

Onu hız yaparken yakalayan polis memuruna nasıl gülümsediğini, adamın gözünün içine baka baka nasıl yalan söylediğini hatırladım. Enzo'yu yıllardır tanıyordum ama o gün gerçeği bilmiyor olsaydım yalan söylediğini asla anlamazdım. Ve şu anda ona baktığımda da anlayamıyordum. Gerçekten de sırf uyku tutmadığı için kamyonetiyle dolaşmaya mı çıkmıştı?

Yoksa daha kaygı verici bir şey mi yapıyordu?

"Endişelenme," dedi. "Bir şey yok. Şöyle bir dolaşıp geldim." Uzun uzun esnedi. "Bak, işe yaradı da. Artık yorgunum."

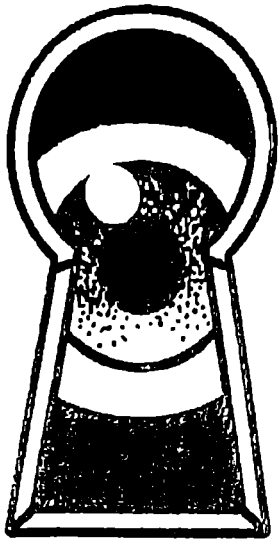
Önce kot pantolonunu, ardından da tişörtünü çıkardı. Çoraplarını sırayla çıkarıp kirli sepetine attı. Sonra yatağa girip kollarını bana sardı.

"Uyu hadi, Millie," diye mırıldandı. "Saat çok geç."

Uyumak istiyordum. Yorgundum ve yarın işte yoğun bir gün beni bekliyordu. Keşke ben de onun gibi gözlerimi yumup uykuya dalabilseydim. Bunu her şeyden çok isterdim.

Ama başka bir kadının parfümü burnunuzu kaşındırırken uyumak epey zordu.

KIRK BİR

Enzo beni aldatıyordu.

Long Island Otoyolu'nda (ilk defa) hızla sürerek işten eve dönerken düşünebildiğim tek şey buydu. Enzo'nun gecenin bir yarısı evden gizlice çıkmasının ve Suzette'in parfümü olduğundan emin olduğum bir kokuyla eve dönmesinin üzerinden iki gece geçmişti. Bunu aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

Enzo her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Gecenin bir yarısı arabayla dolaşmaya çıktığına dair saçma sapan hikâyesinden geri adım atmıyordu. Suzette'le şehvet dolu bir gece geçirdiğini gözyaşları içinde itiraf etmemişti. Ben de bir daha üzerinde Suzette'in parfümünün kokusunu almamıştım.

Masum bir açıklama bulmaya çalışıyordum ama bulamıyordum. O gece yatağa girdiğimizde Enzo parfüm kokmuyordu. Gece kalkıp Suzette'le beraber bir yere gitmiş, üçe kadar dönmemiş, dönünce de hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı.

Eve vardığımda Enzo'nun kamyoneti evin önündeydi. Eh, hiç değilse şimdi evdeydi. Onunla bu konuyu konuşsa mıydım? Masum bir açıklaması olmasa bile en azından açıklığa kavuşturmak daha iyi olurdu. Kocasının arkasından iş çevirdiğini

bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalan eşlerden olmayı hiçbir zaman istememiştim.

İçeri girdiğimde çocukların ayakkabıları kapının yanında etrafa saçılmıştı; yani üst kattaydılar. Ama Enzo'nun botlarını göremedim.

Kamyoneti evin önünde olmasına rağmen kendisi evde değildi.

O hâlde Suzette'in yanında olmalıydı.

Dişlerimi sıktım. Bu kadından *gına* gelmişti artık. Enzo'nun koşa koşa onun arka bahçesinde çalışmaya gitmesinden gına gelmişti. Kocamın onu okyanustan kurtarışını izlemek zorunda kalmıştım ama bana kalırsa hiç boğulma tehlikesi geçirmemişti. Her şeyi onun tezgâhladığından emindim. Tanrı aşkına, kim *yosun* tarafından suyun içine çekilirdi?

İyi komşu olmaktan bıkmıştım artık. Şimdi gidip o kadına hakkında ne düşündüğümü tek kalemde söyleyecektim. Sonra da kocamı alıp eve getirecektim.

Ayakkabılarımı çıkarmaya zahmet etmedim. Evimizin kapısını arkamdan çarparak kapayıp iki bahçenin de yeni biçilmiş çimlerini eze eze Locust Sokak, 12 Numara'ya gittim. Başparmağımı zile bastırıp gereğinden uzun çaldım.

Kapıyı açan olmadı.

İkinci kez çaldığımda da aynı sonucu aldım. Evin içi sessizdi. Kapıya gelen ayak sesleri yoktu. Ayrıca arka bahçeden Enzo'nun aletlerinin sesi de gelmiyordu.

Ya meşgul olduklarından kapının sesini duymuyorlarsa? Ya Suzette'in üst kattaki yatak odasındalarsa ve...

Tanrım, bunu düşünmek istemiyordum.

Hiç düşünmeden elimi kapının topuzuna attım. Dönmesini beklemiyordum ama döndü. Topuzu sağa doğru sonuna kadar çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

Lowellların büyük evlerinin antresine girdim. Evde... çıt yoktu. Üst kattan yatak sallanma sesi gelmediği kesindi.

"Suzette?" diye seslendim. Sonra alçak bir homurtuyla, "Enzo?" dedim.

Yine cevap gelmedi.

Antreyi arşınlarken evden hâlâ çıt çıkmıyordu. Sahiden kimse yoktu galiba. Ama oturma odasına ulaştığımda başka bir şey fark ettim. Ayırt edici bir kokuydu. Ve ben bu kokuya son derece aşinaydım.

Kan kokusuydu.

Bu ev neden kan kokuyordu? Üstelik öyle hafif de değildi. Bütün eve yayılmıştı. Oysa buraya son geldiğimde leylak ya da onun gibi bir şey kokuyordu.

"Suzette?" diye bir kere daha seslendim ancak bu sefer sesim titriyordu.

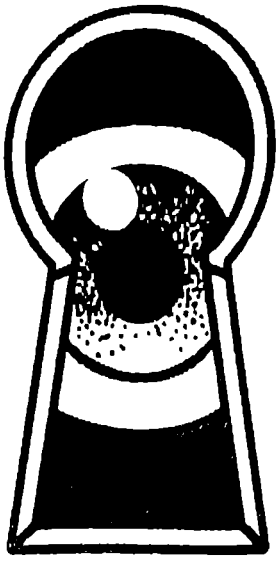
Bakışlarımı yere indirdiğimde merdivenin kenarında bir şey gördüm. Bu, yerde upuzun yatan cansız bedene ait bir ayaktı. Bir çift ölü göz tavana dik dik bakarken bir kan deryası usul usul oturma odasının zeminine yayılıyordu. Neye baktığımı anladığımda yere yığılmamak için kendime zor engel oldum.

Yerdeki cansız beden Jonathan Lowell'a aitti.

Biri boğazını kesmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

KIRK İKİ

911'i aramalıydım. *Hemen.*

Gerçi bunun Jonathan'a bir yararı olmazdı. Adamın öldüğü kesindi. Ama beni asıl korkutan boğazından hâlâ oluk oluk kan akıyor olmasıydı. Yani bunu ona her kim yaptıysa çok yakın zamanda yapmıştı.

Hâlâ burada olabilir miydi?

Evin içinden bir kapı çarpma sesi geldi. Arka kapıdan gelmişe benziyordu. Jonathan'ı öldüren kişi evden mi kaçıyordu? Yoksa tanığı ortadan kaldırmak üzere geri mi geliyordu?

Ceplerimi yoklayarak telefonumu aradım. Tek bulabildiğim evimin anahtarı oldu. Sonra kafama dank etti: Arabadayken bir arama yapmış, ardından telefonu çantama koymuştum. Çantam da şu anda evdeydi. Jonathan'ın telefonunun cebinde olup olmadığını bilmiyordum ama kesinlikle ona dokunmayacaktım. Kendi evime dönüp polisi öyle arayacaktım.

Arkama döndüğüm gibi sokak kapısına koşarken katilin bitişikteki eve, yani çocuklarımın yaşadığı yere kaçmış olabileceği ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Koşarken arkama bakmıyordum bile. Evden çıkıp doğruca kendi evimin yolunu

tuttum. Kapıya varana kadar hiç durmadım ve içeri girdikten sonra da kapıyı arkamdan kapadım.

İçeride duyduğum ilk ses mutfaktan gelen su sesi oldu. Sonra İtalyanca küfürleri duydum; kocam evdeydi. En azından o ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Daha önce de böyle durumlarla karşı karşıya kalmıştım ve Enzo güvenebileceğim az sayıda insandan biriydi.

Mutfağa girdiğimde Enzo'yu eviyeye eğilmiş, ellerini yıkarken buldum. Yine sessizce küfretti. Yanına yaklaştığımda giderin etrafında girdap yapan koyu kırmızı sıvıyı gördüm.

Ellerini neyle yıkıyordu?

"Enzo?" dedim.

Omzunun üstünden arkasına baktı. "Millie, hemen geliyorum. Kayıp düştüm ve makas elimi kesti. *Stupido*[10]."

İyi ama ben elinde kesik filan görmüyordum. Tek gördüğüm, gidere akan kandı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Az önce gördüğüm korkunç manzarayı ona anlatmak üzere ağzımı açtım. Jonathan Lowell bitişiğimizdeki evde ölü yatıyordu. Fakat o sırada Enzo bana doğru döndü ve beyaz tişörtünün kan içinde olduğunu görmemle içime zaten bildiğine dair o korkunç hissin çöreklenmesi bir oldu.

"Millie?" dedi.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı. Ama ben henüz polis çağırmamıştım. Her nasılsa yine de geliyorlardı. Her nasılsa olan biteni biliyorlardı.

Enzo koyu kaşlarını çattı. "Millie? N'oluyor?"

"Jonathan Lowell ölmüş," dedim sesim tıkanarak. "Biri onu bıçaklamış."

"*Ne?*"

---

10 (İta.) Aptal. *–ç.n.*

İki gün önce gizlice yatak odamızdan çıkıp gittiğinde söylediklerinin yalan olup olmadığını anlayamamıştım. Ama şu anda sahiden şoke olmuşa benziyordu. Ona söylediğim şeyi duymayı hiç beklemediğine hayatım üzerine yemin edebilirdim.

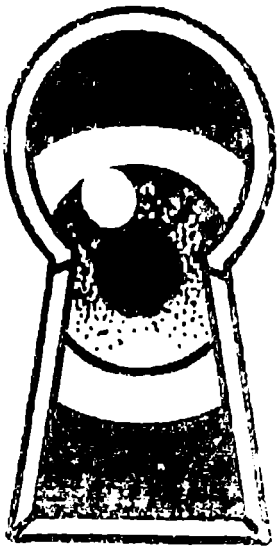
Neredeyse.

Enzo bakışlarını hâlâ ıslak kanla kaplı tişörtüne indirdi. Yeniden başını kaldırıp da yüzümü gördüğünde bir adım geri çekildi. "Söyledim ya, elimi kestim. Bu benim kanım. *Benim* kanım."

Siren sesleri şimdi çok daha yakından geliyordu. Polislerin eli kulağındaydı.

"Tişörtünü değiştir," dedim.

Bir an için donakaldıysa da hemen sonra başıyla onayladı. Kanlı tişörtünden –ve başka neyden kurtulması gerekiyorsa ondan– kurtulmak üzere üst kata koştu.

KIRK ÜÇ

Sonraki yirmi dakika boyunca Lowellların evine akın akın polis geldi.

Yaşananlara tanık olmalarını istemediğimizden çocuklara odalarından çıkmamalarını tembihlemiştik. Eninde sonunda komşumuzun öldürüldüğünü öğreneceklerdi ama kaçınılmazı mümkün olduğunca ertelemek istiyordum. Onlara mikrodalga fırında birkaç pizza bagel ısıtıp odalarına çıkarmıştım.

Şu anda penceremden dışarıda olup bitenleri izliyordum. Suzette polislerden yarım saat sonra geldi ve dedektife benzeyen bir adamın ona haberi vermesini seyrettim. Suzette ellerini gözlerine kapayıp hıçkırıklara boğuldu ama bu bana çok yapmacık geldi.

Kocasının ölmesine hiç de üzülmemişti.

Bir noktada polisler soru sormak için bize de geleceklerdi. Ama henüz gelmemişlerdi. Dahası geldiklerinde onlara ne diyeceğimi bilmiyordum.

Enzo'yla mutfak masasında oturmuş, bizim için hazırladığım pizza bagellere bakıyorduk. Sıradan bir gün olsaydı bile canımız çekmezdi. Peynir bir taraflarında hiç erimemişken diğer

taraflarında neredeyse yanmıştı. Gerçi karşımdaki mükellef bir masa olsaydı bile tek bir ısırık alacak durumda değildim.

"Anlamıyorum," dedim Enzo'ya. "Orada ne oldu? Sen onların evinde miydin?"

"Hayır!" diye çıkıştı. "İçeriye hiç girmedim. Dışarıda çalışıyordum."

"Ama hiçbir şey duymadın, öyle mi?"

"Evet ama aletlerimin gürültülü olduğunu biliyorsun. Evin içini hiçbir zaman duymam ki."

Enzo'nun masanın üzerinde birleştirdiği ellerine baktım. "Kesik nerede?"

"Ne?"

"Elini kestiğini söylemiştin," diye hatırlattım. "O yüzden üstün başın kan içindeydi, *unuttun mu*? Eee, kesik nerede?"

Sol elini uzattı. Başta göremedim bile ama yakından bakınca avucunun içindeki kesik gözüme ilişti.

Açık konuşacaktım: Bu kesikten o kadar kan akması imkânsızdı.

"El kesikleri çok kanar," dedi kendini savunurcasına. "Bir sürü damar var."

"Şu anda kanamıyor."

"Çünkü *durdu*."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona inanmak istiyordum. Hakikaten istiyordum. Çünkü Jonathan Lowell'ı oturma odasının zemininde boğazı kesilmiş hâlde yatarken düşündüğümde kocamın böyle bir şeyden sorumlu olabileceğini aklıma getirmek istemiyordum.

Şayet öyle bir şey yaptıysa o zaman düşündüğümden çok farklı biri demekti.

Ben başka bir soru soramadan zil çaldı. Bunu bekliyor olsak da ikimiz de yerimizden sıçradık. Birden koluma yapışan Enzo dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

"Millie," derken sesi çatladı. "Onlara tişörtümdeki kandan bahsetme. Tamam mı?"

Kolumu elinden çektim ve yerimden kalkıp kapıyı açmaya gittim. Polislere tişörtündeki kanı söylemek gibi bir niyetim yoktu zaten. Ona üstünü değiştirmesini söyleyen ben değil miydim?

Kapıdaki kişi Suzette'e haberi veren dedektifti. Kırlaşmaya başlamış düzgün tıraşlı saçlarıyla kırklarında bir adamdı. Bej rengi trençkotunun altında beyaz gömleği ve kırmızı kravatı görünüyordu. Yıllar içinde birçok dedektifle tanışmıştım ve içimden bir ses karşımdakine güvenmememi söylüyordu. Gerçi ben hiçbir polise güvenmezdim.

"Bayan Accardi?" Dedektifin aksanı Long Island'dan ziyade Queensliymiş gibiydi. "Ben Dedektif Willard. Müsait misiniz?"

Başımla onayladım. "Evet."

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Bu konuda acemi olmadığımdan bir polis memurunu evime almanın hata olacağını biliyordum. Çünkü ona içeri girebileceğini söylediğim anda etrafa bakabilecekti. Kocamın az önce çıkardığı kanlı tişörtü düşününce etrafa bakmamasını yeğlerdim.

"Aslında," dedim, "çocuklarım evde. O yüzden verandada konuşmayı tercih ederim."

"Siz öyle istiyorsanız," dedi.

Verandanın ışığını yaktım ve birlikte dışarı çıktık. Sivrisineklerin vızır vızır uçuştuğunu görünce keşke sinek kovucu sıksaydım diye düşündüm ama yine de bu adamı evime almayacaktım. Canlı canlı yenmeyi yeğlerdim.

"Pekâlâ, olanları duydunuz mu bilmiyorum," dedi.

Yüzümü dikkatle izliyordu. Adamı tanımıyordum ama zeki birine benziyordu. O yüzden gerçeği söylemeye karar verdim.

"Ben... Ne olduğunu anlamadım..." Boğazımı temizledim. "Suzette'le konuşmaya gitmiştim ama Jonathan'ı yerde yatarken gördüm. O..." Anıyı aklımdan silmek için gözlerimi yumdum.

Telefonumu alıp 911'i aramak üzere eve geldim ama sonra polis sirenlerini duydum."

Willard başıyla onayladı. "Komşunuz Janice Archer aramış. Evin içinden bağırış sesleri geldiğini söylemiş."

Janice... Tabii ya. Her zaman izliyordu. Ve Locust Sokak, 12 Numara'nın ön cephesini doğrudan görebiliyordu.

"Polisi aradıktan sonra sizin eve girdiğinizi gördüğünü söyledi," dedi Willard. "Sonra hızlıca çıkmışsınız."

Tanrı'ya şükürler olsun ki doğruyu söylemeye karar vermiştim. Janice her şeyi görmüştü ve anlattıkları ifademi doğruluyordu. Bir kez olsun cinayet zanlısı olmamak güzel olacaktı.

"Ayrıca," diye devam etti Willard, "kocanızın boğuşmadan iki saat önce ön kapıdan eve girdiğini de söyledi. Ama çıktığını görmemiş, yani arka kapıdan çıkmış olmalı ki Bayan Archer orayı göremiyormuş."

"Kocam peyzaj tasarımcısı," dedim. "Arka bahçelerinde çalışıyor. Sadece iş için oradaydı."

"Bayan Archer kocanızın sık sık Lowellların evine girip çıktığını söyledi," dedi. "Özellikle de Bay Lowell evde yokken gidiyormuş."

Pekâlâ. Vay canına.

"Bu..." Dedektifin tepkilerimi izlediğini kendime hatırlatarak toparlandım. Ona istediğini vermeyecektim. Bana soru sormamıştı, dolayısıyla ona cevap vermek zorunda değildim. "Bayan Archer meraklının tekidir. Kocamla Suzette'in arasında bir şey yok."

"Öyle mi? Bundan emin misiniz?"

"Eminim," dedim kısa keserek.

Willard kırmızı kravatını düzeltti. "Jonathan Lowell'a zarar vermek isteyen herhangi biri var mıydı?"

"Jonathan'ı o kadar iyi tanımazdım."

"Peki ya kocanız?"

"Benim kocam asla öyle bir şey yapmaz!" diye bağırıverdim. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

Dedektifin dudakları haşin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kocanız Bay Lowell'ı tanıyor muydu demek istemiştim."

"Ah." Yanaklarım alev aldı. "Hayır. Ben... Sanmıyorum."

"Peki ya Bayan Lowell'ı?" Sözlerindeki ima açıktı. "*Onu* iyi tanıyor muydu?"

"O kadar da iyi tanıdığını sanmam."

"Sürekli oraya gitmesine rağmen mi?"

"Oraya *çalışmaya* gidiyor."

Dedektifin beni böyle telaşlandırmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. On yıl önce olsa hayatta müsaade etmezdim. Eş ve anne olmak beni uysallaştırmıştı.

"Eh," dedi Willard. "O hâlde kocanızla konuşsam daha iyi olur. Çağırabilir misiniz?"

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Tabii ki. Bir saniye bekleyin lütfen."

Dedektifi verandada bırakıp eve girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. Ardından sırtımı kapıya yaslayıp derin derin nefesler alıp verdim. Dedektif Willard beni sarsmıştı. Ellerime baktığımda titrediklerini gördüm.

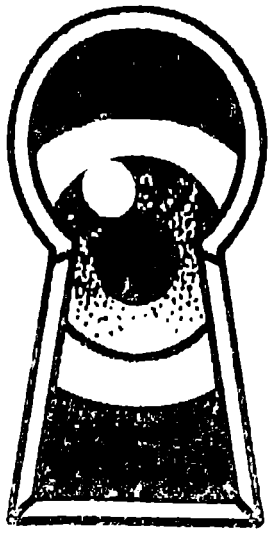
Nihayet kendimi biraz olsun toparlamayı başarıp mutfağa gittim. Enzo onu bıraktığım yerde oturuyor, soğuk pizza bageller önünde dokunulmamış hâlde duruyordu. Ben içeri girince başını kaldırıp bana baktı.

"Eee?" dedi.

"Dedektif seninle konuşmak istiyor," dedim.

Yakışıklı yüzü dehşetle buruştu. Ona kurşuna dizileceğini söylemişim gibi bakıyordu. Yine de sandalyesinden kalkıp dedektifle konuşmak üzere verandaya gitti.

KIRK DÖRT

Enzo dedektifle görüştükten sonra bana pek bir şey anlatmadı.

Ne konuştuklarını bilmiyordum. Onları dinlemek için kulağımı kapıya dayamıştım fakat sokak kapımız da gizli odanın kapısı kadar yalıtımlı olmalıydı çünkü hiçbir şey duyamamıştım. İyi tarafından bakacak olursak dedektif kocamı elleri kelepçeli götürmemişti.

Dedektif gittikten sonra kanlı tişörte bakmak için üst kata çıkmıştım. Ama kirli sepetinde yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Acaba Enzo o tişörtü ne yapmıştı?

Çocukları bütün gün odalarına kapadığımızdan yemeklerini yedikten sonra onları oturma odasına çağırıp olanları anlatmaya karar verdik. Ne de olsa yan komşumuzun öldürüldüğünü onlardan saklayamazdık. Bir şeyler olduğunu biliyorlardı.

Kanepeye oturdular. Ada iri kara gözleriyle bana merakla bakarken Nico rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdanıyordu. Bu çocuk asla kıçının üzerinde oturamıyordu. Göz teması kurmaktan kaçındığı da dikkatimden kaçmamıştı.

Ben onun yanına otururken Enzo da tekli koltuğa geçti. Konuşmayı hangimizin başlatacağını bilmiyordum. Fakat En-

zo'nun yüzünde dalgın bir ifade vardı, dedektifle konuştuklarının etkisinden hâlâ çıkamamış gibiydi. Dolayısıyla devreye girmek zorunda kaldım.

"Yan evde olanları size anlatmak istedik," dedim. "Polis arabalarını gördüğünüzü tahmin ediyorum."

Ada ciddiyetle başını aşağı yukarı sallarken Nico kımıldandı.

"Üzülerek söylüyorum ki," dedim, "Bay Lowell... Biri onu öldürdü."

Ayrıntıları bilmelerine, onu boğazı kesilmiş hâlde bir kan deryasının içinde yatarken bulduğumu öğrenmelerine gerek yoktu. Bu nahoş detaylardan arındırılmış versiyonu bile yeterince kötüydü.

Tahmin ettiğim gibi Ada gözyaşlarına boğuldu. Nico'ysa başını yere eğerek sessiz kaldı.

"Korkmanızı istemiyorum," dedim. "Ona bunu yapan kişi... O kişi ailemize zarar vermek istemeyecek. Bizimle hiçbir ilgisi yok."

Elbette bundan kesin olarak emin olamazdık. Jonathan Lowell'ı kimin öldürdüğünü bilmiyorduk. Fakat hayatları tehlikede olmayan iki çocuğa güvence vermekte yanlış bir şey görmüyordum.

"İyi misiniz?" diye sordum nazikçe.

Ada gözlerini sildi. "Onu kimin öldürdüğünü biliyorlar mı?"

Zihnimde biçimlenen cümleyi söyleyemedim zira çocuğuma, *Polis babandan şüpheleniyor*, diyemezdim. Kolumu omuzlarına doladım. "Yakında bulacaklar. Endişelenme."

Nico şimdi kanepeye yaslanmıştı ve yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Biricik peygamberdevesinin nalları dikmesini ne kadar sakin karşıladığını hatırladım. Tutumu son derece... tuhafıma gitmişti. Ama şimdiki durum farklıydı. Bir insan *ölmüştü*. Üstelik Nico onların evinde, ev işlerine yardımcı olarak epey vakit geçirmişti. Lowellları tanıyordu. Şu anda kafası allak bullak olmalıydı.

Ama doğrusu birazcık bile üzgün görünmüyordu.

Çocukları yeniden odalarına yolladık. Ada ona iyi geceler dilemeye geleceğimize dair ikimizden de söz aldı fakat Nico hiçbir şey söylemedi.

İkisinin de kapısının kapanma sesini duymayı bekledikten sonra kocama döndüm. "Sence iyiler mi?"

Dedektif gittiğinden beri bana neredeyse tek kelime etmemişti. Gözlerinde hâlâ o dalgın bakış vardı.

"Enzo?" dedim.

Başını çevirip bana baktı. "Onu ben öldürmedim, Millie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kanepenin öbür ucunda oturuyordum, biraz ilerleyip tekli koltuğa yaklaşabilirdim ama bunu yapmadım. "Biliyorum."

"Elimi kestim," dedi. "Kanadı."

"Evet. Öyle olduğunu söylemiştin."

"Ve," diye ekledi, "seni Suzette'le aldatmadım."

"Tamam," dedim.

Polisler sırf Janice'ın anlattıklarına dayanarak ondan şüphelenmişlerdi. Benim bildiklerimin yarısını bile bilmiyorlardı. Ellerindeki kan. Geçen gece gizlice evden çıkıp üzerinde Suzette'in kokusuyla dönmesi.

Enzo bunların hepsi için bana açıklama yapmış, bense hiçbirine inanmamıştım. Bildiklerimi polise anlatmayacaktım ama bu, unutacağım anlamına da gelmiyordu.

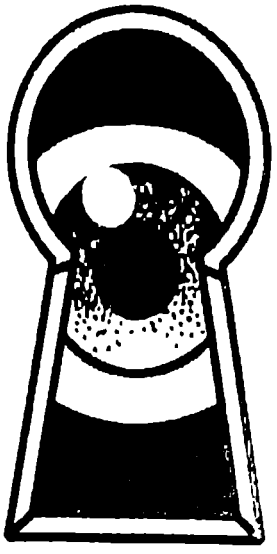
"Lütfen, Millie." Sesi çatallandı. "Bana inanmana ihtiyacım var. Çok önemli. Ben yapmadım."

"Tamam," dedim. "Sana inanıyorum."

"Söz mü?"

"Söz," dedim usulca.

Gördünüz mü? Ben de kocam kadar iyi yalan söyleyebiliyordum.

KIRK BEŞ

Ertesi sabah Enzo'nun telefonunun sesine uyandık.

Ben gözlerimi ovuştururken Enzo da komodinin üzerinde duran telefonu aldı. Uyku mahmuru bir sesle, "Alo?" dediğini duydum, sonra vücudu kaskatı kesildi.

"Evet," dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Karakola gelebilirim. Sadece... Programımda bazı değişiklikler yapmam gerek ve... Evet, o da gelebilir. Önce çocukları okula yollamamız lazım ama... Peki, tamam. Geliyorum." Enzo telefonu kapadığında günün bu saatinde hiç olmadığı kadar ayıktı. "Dedektif Willard'dı," dedi. "İkimizi de karakola çağırıyor. Konuşmak için."

Artık ben de tamamen ayılmıştım. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hepsi bu."

Kendi deneyimlerimden bizi karakola çağırmalarının iyi bir şey olmadığını biliyordum. Söyleyeceklerimizin kayda alındığından emin olmak istiyorlardı.

Acaba başka bir şey mi bulmuşlardı?

"Bence," dedim, "Ramirez'i aramalıyız."

Enzo içini çekti. "Onu rahatsız etmek istemiyorum. Hem o emekli olmadı mı?"

"Son konuşmamızda emekli olacağını söylemişti ama iddiasına varım olmamıştır."

Bir an için tereddüt ettikten sonra, "Tamam, ara," dedi.

Bizim öyle pek arkadaşımız olduğu söylenemezdi ama en yakın arkadaşlarımızdan biri NYPD[11]'de dedektif olan Benito Ramirez'di. Onunla hayatımın karanlık bir döneminde, işlemediğim korkunç bir suçla itham edildiğimde tanışmıştım ve bütün suçlamaların düştüğünden emin olmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. O zamandan sonra iyi arkadaş olmuş, ne zaman başımız sıkışsa birbirimize yardım etmiştik. Ada doğduğunda ondan vaftiz babası olmasını istemiştik. Tanıdığım en büyük işkolikti –Enzo'dan bile beterdi– ama yıllar içinde birlikte çok vakit geçirmiştik. Her bayramda, her doğum günlerinde vaftiz çocuklarına hediyeler yollardı.

Ayrıca sabahın bu saatinde onu aradığıma mutlu olacak tek kişiydi.

Kişiler listemden Ramirez'in adını buldum. Ben aramayı yaparken Enzo kara gözlerini bana dikmişti. Telefon iki kere çaldıktan sonra dedektifin tanıdık pürüzlü sesi kulağıma doldu.

"Millie?" dedi, o da en az benim kadar ayıktı. "Sen misin, Millie Calloway?"

On yıldan fazladır Accardi olmama rağmen hâlâ bana evlenmeden önceki soyadımla hitap eden tek kişi oydu. "Evet, benim."

"O hâlde başının dertte olduğunu tahmin ediyorum," dedi. Ama sesi kızgın değildi. Daha ziyade eğleniyor gibiydi.

"Küçük bir sorunumuz var," diye itiraf ettim. Odadaki tek kişi Enzo olmasına rağmen sesimi alçalttım. "Geçen sefer konuştuğumuzda söylediğim gibi Long Island'a taşındık."

---

11 New York Polis Teşkilatı. –*ç.n.*

"Doğru! Artık Long Islandlısınız! Durmaksızın Billy Joel dinliyor musunuz? Her gece restorana gidiyor musunuz?"

"Komşum ölü bulundu, Benny."

Bunu duyunca neşesi kaçtı. "Tanrım, Millie. Çok üzüldüm. Ne oldu peki?"

Jonathan'ın dün evinde ölü bulunmasıyla ilgili her şeyi anlattım. Dedektif Willard'dan ve bizi karakola çağırmasından bahsettim. Tam Enzo'nun ellerindeki kandan da bahsedecektim ki kocamın bakışını görünce sustum. Ramirez'e güvenmiyor değildi ama... ne olursa olsun adam polisti.

Anlatacaklarım bittiğinde Ramirez alçak bir ıslık çaldı. "Vay canına. Amma çılgınca bir olaymış. Ama Enzo'dan ya da senden şüphelenmek için gerçek bir sebepleri yok, öyle değil mi?"

"Yok..."

"O zaman karakola gidip onlarla konuşun," dedi. "Ama işin rengi değişmeye başlarsa susun ve tek kelime daha etmeyin. Sonra kendinize işinin ehli bir avukat tutun."

İşinin ehli avukat. Kim bilir kaça patlardı. "Benny, şu anda avukat tutacak durumda olduğumuzu sanmıyorum."

"Tamam ama onlar size avukat vermek zorunda. Avukat istediğinizi söylerseniz sizi sorgulayamazlar."

Muhtemelen ne yaptığını bilmeyen bir kamu avukatı olacaktı. En son bir kamu avukatına güvendiğimde on yıl hapis yatmıştım. Ama hiç yoktan iyiydi. Yani umarım.

"Bu sırada," dedi Ramirez, "ben de sorup soruşturur, bir şeyler öğrenmeye çalışırım."

"Hâlâ NYPD'de mi çalışıyorsun?" diye sordum. "Emeklilikten bahsediyordun."

Burnundan güldü. "Evet, hâlâ buradayım. Evli olsaydım karım çıldırırdı."

Enzo'ya başparmağımla onay verdim. Enzo da başını aşağı yukarı sallayıp banyoya gitti. Duşun sesini duymamla hemen döküldüm. "Benny, Enzo dün eve geldiğinde elleri kan içindeydi."

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Elleri kan içinde miydi?"

"Kendini kestiğini söyledi."

"Belki de doğru söylemiştir."

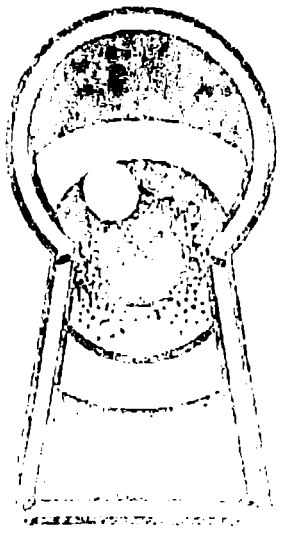
Başımı salladım. "Bilmiyorum..."

"Millie," dedi, "Enzo Accardi hakkında bildiğim bir şey varsa o da iyi bir adam olduğudur. Onun birini öldüreceğini sanmıyorum. Ama öldürdüyse bile muhakkak haklı bir sebebi vardır."

Bu yanlış değildi.

"Aşırı tepki verme," diye öğütledi. "Komşunuz öldürüldü. Elbette sizi sorgulamak isteyecekler. Bunu yapan kişiyi ne kadar çabuk bulurlarsa işleri o kadar çabuk biter." Duraksadı. "Ama onlara Enzo'nun kanlı ellerinden bahsetme."

Polislere her yalan söylediğimde kenara para atsaydım kredi taksitlerini ödeme konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

KIRK ALTI

Bugünlük çocukları okula göndermemeyi düşünüyordum ama Enzo'yla ikimiz karakola gideceksek bunu yapmam mümkün değildi. Çocuklarımı polis karakoluna götürecek değildim. Dilerim ikisi de hayatları boyunca karakol görmek zorunda kalmazlardı. (Tabii okul gezileri dışında. O zaman olurdu.)

Nico bile zorluk çıkarmadan zamanında hazırlanmayı başarmıştı. Mısır gevreklerini yerlerken ikisi de alışılmadık biçimde sessizdi. Gerçi olanların vahameti düşünülünce uygun olan da buydu. Ne zamandır sabahları onları servis durağına bırakmıyordum ama bu sabah sırf her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bıraktım.

Durağa vardığımızda ne yazık ki Janice ve Spencer da oradaydı. Janice her zamanki gibi sabahlığıyla terliklerini kuşanmıştı. Parmaklarımı o incecik boynuna dolamamak için kendimi zor tuttum. Bu kadın polislere kocamın bir adamı öldürdüğünü düşündüğünü söylemişti. Böyle komşuluk olmazdı.

Servisin gelmesini beklerken birbirimize tek kelime etmedik. Açıkçası benim için hava hoştu.

"Anneciğim," dedi Nico. Yüreğim cız etti çünkü yıllardır bana anneciğim dememişti. "Bugün okula gitmek zorunda mıyım?"

Keşke yanımda, dizimin dibinde kalabilseydi. Ama mümkün değildi. "Üzgünüm, tatlım. Benim... halletmem gereken bazı işler var."

"Seninle gelemez miyim?"

"Ma-maalesef olmaz."

Alt dudağı hafifçe titredi. Nico epeydir başkalarının yanında ağlamamıştı ama şu anda ağlayacak gibiydi.

"Çok özür dilerim," dedim hızlıca. "Ama okuldan döndüğünde evde olacağım. Söz veriyorum."

"Spencer'la oynayabilir miyim?" diye sordu umut dolu bir sesle.

Bunu duyunca Spencer'ın gözleri ışıldadı. "Oynayabilir miyiz, anne?"

Janice kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Polislere kocam hakkında söylediği şeylerden sonra ben de pek razı değildim ama sırf Nico mutlu olsun diye kabul ederdim. Ne var ki bu pek mümkün görünmüyordu.

"Spencer," dedi sertçe. "Nicolas kavga ettiği için okuldan uzaklaştırma aldıktan sonra sana bir daha onunla oynamayacağını söylemiştim."

Bir dakika, *ne*?

Nico'nun önünde böyle konuştuğu için Janice'a sinirlenecek vaktim olmadı bile. Çünkü az önce söylediği şey doğru olamazdı. Nico plaj gezisinin ertesi günü Spencer'la oynamaya gitmişti. O zamandan beri birkaç defa daha gitmişti hatta. En azından bana öyle söylemişti...

"Nico," dedim sertçe, "Bayan Archer'ın Spencer'la arka bahçede oynayabileceğinizi söylediğini sanıyordum."

"Ben öyle bir şey demedim!" diye bağırdı Janice. "Dedim mi, Spencer?"

Spencer annesini memnun etme hevesiyle başını sallayınca oğlumun yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. Janice ona arka bahçede oynayabileceğini söylememişti. Kadının ne kadar dikkatli olduğu düşünülünce onun haberi olmadan orada Spencer'la oynamasına imkân yoktu. Bu da demek oluyordu ki...

"Nico, buraya gel." Duraktan birkaç metre uzaklaşana kadar onu kolundan çekiştirdim, o da ikiletmeden yürüdü. Janice'ın duymaması için sesimi alçalttım. "Evden çıktığın zamanlarda nereye gidiyordun?"

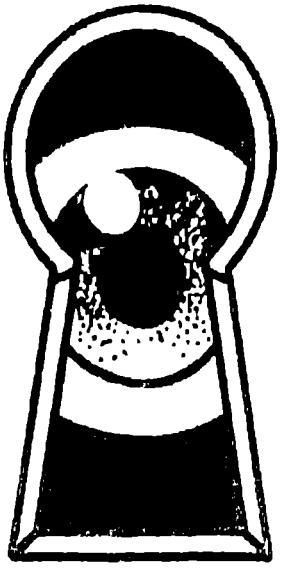
"Hiçbir yere," dedi hızlıca. "Sokakta oynuyordum. Tek başıma."

Peki ama tek yaptığı buysa neden yalan söylemişti?

"Sadece yalnız olmak istemiştim," diye ekledi. "Seni endişelendirmek istemedim."

Ona inanmıyordum. Bana anlatmadığı başka şeyler de vardı. Ama o sırada servis geldi ve Nico bu sefer servise can atarak bindi. Servisin çocuklarımla beraber uzaklaşmasını izlerken günün birinde zihnimde dönüp duran sorulara cevap bulup bulamayacağımı merak ettim.

KIRK YEDİ

Bunun olacağını bilsem bile karakola girdiğimizde ilk iş Enzo'yla beni ayrı odalara almaları canımı sıktı.

Elbette bizi ayırmak isteyeceklerdi. Söz birliği etmemizi istemiyorlardı. Mantıklıydı ama aynı zamanda beni tedirgin ediyordu. Bizi ayırma ihtiyacı duymaları bana, bizi sadece maktulün yan komşuları olarak sorgulamadıklarını düşündürüyordu. Besbelli bizi şüpheli olarak görüyorlardı.

Aydınlatması yetersiz sorgu odasında şu rahatsız plastik sandalyelerden birine oturmuş, kıpırdanıp duruyordum. Kocam da karakolun başka bir yerinde buna benzer bir odada oturuyor olmalıydı. Acaba ne düşünüyordu? Sabah yaptığım aramadan bu yana benimle pek konuşmamıştı. Ona eve ellerinde kanla geldiğini Ramirez'e itiraf ettiğimi söylememiştim.

Başımızın belada olabileceğine dair bir diğer kanıtım, benimle konuşmak üzere odaya Dedektif Willard'ın girmesiydi. Adamlarından birini yollamamıştı. Benimle kendisi konuşmak istiyordu. Şahsen.

Bu hiç iyi değildi.

"Bayan Accardi." Karşımdaki sandalyeye oturdu. Gözlerinin altı torbalanmıştı ama odanın aydınlatması yüzünden morarmış gibi görünüyordu. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Önemli değil." Kendisinin ve kocasının cinayetle suçlanmasından hiç de korkmayan bir kadın gibi konuşmaya çalıştım. "Sadece Jonathan'a bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyoruz. Çok korkunç... Jonathan iyi birine benziyordu."

"Hiç endişeniz olmasın," dedi Willard. "Kimin yaptığını bulacağız."

Neden beni tehdit ediyormuş gibi hissetmiştim?

"Şüpheli miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi tereddüt etmeden. Her şeye rağmen içime su serpildi. "Ceset bulunmadan yarım saat öncesine kadar işteydiniz. Bayan Archer arabanızın eve geldiğini görmüş ve Lowellların evinde sadece birkaç dakika kaldığınızı söyledi. Ki bu da kargaşa yüzünden 911'i aramasından sonrasına tekabül ediyor. Yani hayır, şüpheli değilsiniz." Sonra ekledi: "Gerçi... geçmişiniz göz önüne alındığında endişelenmenizi anlayabiliyorum."

Sabıka geçmişimi bilmesi beni birazcık bile şaşırtmamalıydı. Böyle bir durumda bunu bilmeyen herhangi bir polis memuruna zerre saygı duymazdım. Ama ne zaman bu konu açılsa suratıma tokat yemiş gibi oluyordum. "Evet," dedim kısaca.

"Bayan Accardi," dedi, "kocanızın Bayan Lowell'la ilişkisi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Lowelllar bizim komşularımız." Tek omzumu kaldırarak gerginliğimi belli etmemeye çalıştım. "Suzette onu başkalarına tavsiye etsin diye arka bahçesini düzenlemesine yardım ediyordu. Arkadaş sayılırlar."

"Hiç daha fazlasından şüphelendiniz mi?"

"Hayır. Asla."

Bana kuşkulu bir gülümsemeyle baktı. "Asla mı? Birazcık bile mi şüphelenmediniz? Özellikle de kocanızın sürekli oraya

gidip durduğu düşünülünce? Ne de olsa Suzette Lowell çok güzel bir kadın."

Çenem kasıldı. "*Asla* dedim."

"Anlıyorum."

Dedektif beni ağına düşüremeyecekti. Bunun için fazla zekiydim. Karşısında çaylak yoktu.

"Bayan Accardi," dedi. "Kocanızın yakın zamanda silah aldığını biliyor muydunuz?"

Ağzım bir karış açık kaldı. "Si... silah mı?"

"Evet." Yüzümü yakından izliyordu. "Ortak hesabınızdan bin dolar çekmiş ve bu paranın bir kısmıyla silah almış. *Yasal olmayan yollardan.* Ama tabii bizim bağlantılarımız var."

"Ben..."

Kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu. Söylediği şeyin doğru olduğuna inanamıyordum ama hesabımızdan para çekildiğini inkâr edemezdim. Enzo o parayı bozulan aletlerinin yerine yenisini almak için çektiğini söylemişti. Ama madem bunun içindi, neden bana en başından söylememişti?

Öte yandan silah aldıysa ne olmuştu? Tamam, iyi ki almış demiyordum ve şu anda nerede olduğunu ve onunla ne yapmak istediğini kesinlikle merak ediyordum. Ama Jonathan Lowell silahla vurulmamıştı. Bıçakla öldürülmüştü. Yani Enzo silah almış olsun ya da olmasın, cinayet aleti o değildi.

"Ayrıca," diye ekledi Willard. "Dört gece önce Suzette Lowell'la bir motel odası tuttuklarını biliyor muydunuz?"

Birden boğulacakmış gibi hissettim. Enzo sadece kamyonetiyle dolaşmaya çıktığını söylediğinde doğruyu söylemediğinden şüphelenmiştim. Ama bu bilgi beni şoke etmişti. Dedektifin bunu sırf beni sarsmak için uydurduğuna inanmayı canıgönülden istiyordum ancak söylediği her şey tutarlıydı. Kayıp para, Enzo'nun ortadan kaybolması...

Willard cevap vermemi beklemedi bile. Yüzümdeki ifade ona aradığı cevabı vermişti.

"Bayan Accardi," diye devam etti. "Siz ve kocanız... Maddi durumunuz harika değil, öyle değil mi?"

"Gayet iyi durumdayız," diye savunmaya geçtim.

"Yakın zamanda yazdığınız çek karşılıksız çıkmadı mı?"

Aman Tanrım, bu dedektif *her şeyi* biliyordu. Şu anda hangi renk iç çamaşırı giydiğimi de biliyor mu diye merak ederek oturduğum yerde kıpırdandım. Doğrusu bilmesine şaşırmazdım.

"Yanlış hesap yaptığımdan öyle oldu," dedim.

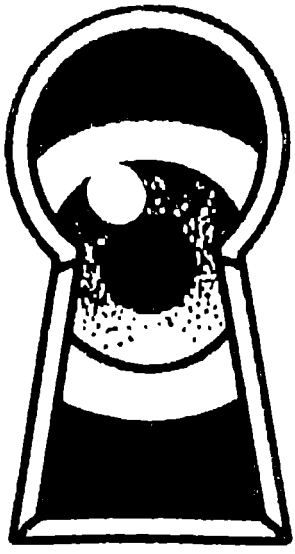
"Acaba," dedi, "Jonathan Lowell'ın hatırı sayılır bir hayat sigortasının bulunduğunu ve Suzette Lowell'ın da tek lehtar olduğunu biliyor muydunuz?"

Bir kez daha tepki vermemeye çalıştım. "Hayır, bilmiyordum. Ama bunun benimle ya da kocamla ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

Tek kaşını kaldırdı. "Anlamadınız mı?"

Derin bir nefes alarak Ramirez'in bana işin rengi değişmeye başlarsa ne demem gerektiğini söylediğini hatırladım. Ben şüpheli olmayabilirdim ama kocam kesinlikle öyleydi. "Dedektif Willard," dedim, "avukatım olmadan başka soru yanıtlamayacağım."

KIRK SEKİZ

Dedektif bana soracak başka sorusu olmadığına karar verdi.

Ama aynı şey Enzo için geçerli değildi. Karakolda onu bekliyordum fakat *saatlerdir* içerideydi. Bütün bu süre boyunca onu sorguladıklarından şüpheliydim. Aslında onu bezdirip gerçeği itiraf etmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Onun da avukat istediğinden emindim ve bu biraz zaman alacaktı.

Nihayet üç saat sonra sorgu odasından çıktığında bitkin görünüyordu. Hafiften kan çanağına dönmüş gözlerinin altı kararmıştı. Dudakları bükülmüştü ve kusacakmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gidelim buradan," dedi. "Hemen. *Lütfen.*"

Karakola benim arabamla gelmemiz iyi olmuştu çünkü Enzo araba kullanacak durumda değildi (ben de onun düz vitesli kamyonetini kullanmaktan biraz korkuyordum). Yolcu koltuğuna oturup başını camdan dışarı çevirdi.

Acaba orada ona ne söylemişlerdi?

Yolculuğun ilk beş dakikası boyunca sessizce oturup caddelerin yanımızdan hızla akmasını izledikten sonra, "Millie, seni Suzette'le aldatmadığımı biliyorsun, değil mi?" dedi.

Yüzümü buruşturdum. Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum çünkü öncceki şüphelerime ek olarak bugün Dedektif Willard'dan duyduklarımdan sonra Enzo'nun beni aldatmaması gibi bir ihtimal *yoktu*. Aksini söylemesi yalandan ibaret olurdu.

"Seni asla aldatmam." Yüzünü pencereden çevirip bana baktı. "Yemin ederim."

Ramirez'in sabahki sözlerini hatırladım: *Enzo Accardi hakkında bildiğim bir şey varsa o da iyi bir adam olduğudur. Onun birini öldüreceğini sanmıyorum. Ama öldürdüyse bile muhakkak haklı bir sebebi vardır.*

Buna inanmayı çok istiyordum. Ama Enzo ona inanmamı zorlaştırıyordu.

"O zaman neden onunla bir motelde kaldın?" diye sordum.

"Kalmadım!"

"Dedektif bana..."

"Doğru değil," diye ısrar etti.

"Enzo," dedim. "Üzerinde onun parfümünün kokusu vardı."

Yine sessizleşerek bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Konuşurken arabayı çarpmak istemediğimden kenara çekip ona baktım. Zihninin çarkları dönüyor gibi görünüyordu. Her şeyi itiraf mı edecekti?

Her şeyi itiraf etmesini *istiyor* muyum?

"Tamam," dedi sonunda. "O gece bir motelde oda tuttum. Doğru."

O âna kadar inkâr etmesini ne çok istediğimi fark etmemiştim. "Anlıyorum..."

"Ama Suzette'le değil. Yemin ederim. Sadece yanımda bir kadın olduğunu biliyorlar ve onu Suzette sandılar."

Ne? "O zaman beni kiminle aldatıyorsun?" diye çıkıştım.

"Aldatmıyorum," dedi sertçe. "Ben... Martha'ydı. Suzette eski parfümlerini ona veriyordu sanırım. Ya da belki de... o alıyordu."

"Martha derken, *temizlikçimiz* olan mı?"

Yavaşça başıyla onayladı.

Pekâlâ...

Kocamın beni aldatabileceği onca kadın arasında altmış yaşındaki temizlikçimiz listenin en sonunda bile değildi. Gerçi Enzo beni aldatmadığını iddia ediyordu. Ama aldatmadıysa neden onunla bir moteldeydi?

"Son ücretini vermek üzere evine gitmiştim," diye anlatmaya başladı.

Dişlerimi sıktım. Ona bunu yapmamasını söylememe rağmen yine de yapmıştı. "Peki..."

"Ve onun..." Elini yüzüne götürdü. "Yüzü yara bere içindeydi. Onunla daha önce konuştuğumda hissetmiştim ama o gün kesin olarak anladım. Kocası... Bütün parasına el koyuyormuş ve Martha da bu yüzden bir şeyler çalıyormuş; kaçmak için para biriktiriyormuş. Adam onu öldürebilirdi, Millie. Ayrıca başka bir işten kovulmasına da kızmış. Kaçmasına yardım etmem gerekiyordu."

Enzo bu konuda asla yalan söylemezdi. *Asla*. Eğer Martha'nın kocasının onu dövdüğünü söylüyorsa doğruydu. Ya da en azından onun inandığı doğru buydu.

"Belki de senden para koparmak için seni manipüle ediyordu," dedim.

"Hayır," dedi. "Gerçekti. Hatta..."

Sanki bana daha fazlasını anlatsa mı anlatmasa mı bilemiyormuş gibi sustu. Ama şimdi bir şeyleri saklamanın sırası değildi. "Ne?"

"*Seninle* konuşmak istiyordu," diye iç geçirdi. "Geçmişini biliyordu."

"Bi-biliyor muydu?"

Nereden öğrendiğini merak ettim. Ona kimin söylediğini merak ettim.

Mesele şu ki Martha gibi kadınlarla bir... geçmişim vardı. Korkunç durumlarda olan ve kendi başlarına çıkış yolu bula-

mayan kadınlarla. O kadınlardan bazıları için çıkış yolu olmuştum. Enzo da öyleydi. Ne yalan söyleyeyim, geriye dönüp baktığımda gururlanmaktan kendimi alamıyordum. Zamanında birlikte iyi işler yapmıştık.

Belki bazen kötü işler de.

"Evet. Cesaretini toplamaya çalışıyordu çünkü yardımımızı istiyordu. Ama sonra sen onu bir şeyleri kırmakla suçladın, ardından da hırsızlık yaptığını söyledin..."

"Hırsızlık *yapıyordu!*"

"Nedenini söyledim!" Başını salladı. "Bizden fazla bir şey almadı. Suzette de onun hırsızlık yaptığını düşünüyordu ve o gece arka bahçede benimle bu konu hakkında konuşuyordu. Martha işinden olmasın diye onu bizde hırsızlık yapmadığına ikna etmeye çalışıyordum."

Sözlerinin her kelimesinin doğru olduğunu kara gözlerinden anlayabiliyordum. İçim suçlulukla doldu. Martha bana zarar vermek istediği için öyle dik dik bakmıyordu. Bana bakıyordu çünkü kaçmak için tek umudunun ben olduğumu düşünüyor, benden yardım istemek üzere cesaretini toplamaya çalışıyordu. Bana ne olmuştu da bunu fark edememiştim?

"Yani," dedim usulca, "silah onun için miydi?"

"Ben onu kocasından kurtarana kadar ihtiyacı vardı ama kaçtıktan sonra daha çok ihtiyacı oldu. Adam peşine düşmüştü, Millie. Yardım etmek zorundaydım. Martha şu anda yüzlerce kilometre uzakta ama onu hâlâ bulabilir."

"Tamam, tamam." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Yaptığın şeyi anlıyorum. Ben de aynını yapardım ama... Neden bana söylemedin? Böyle şeyleri benimle konuşabileceğini biliyorsun. Yani, eskiden *takımdık*. Öyle değil mi?"

Başı dertte olan kadınlara yardım ederdik. Birbirimizi öyle tanımıştık. Birbirimize âşık olmamızın sebebi buydu. Ona yardım edebilirdim, yardım etmek *isterdim*. Neden bu sefer beni dâhil etmemişti?

Enzo sessiz kaldı, söyleyeceklerini ölçüp biçiyordu. "Senin için endişeleniyordum."

"Endişeleniyor muydun?"

"Çok stresliydin. Tansiyonun..."

"Aman *Tanrım*." Avucumun içiyle direksiyona vurdum. "Yani geceleri uyanıp nerede olduğunu merak etmemi mi tercih ettin? *Bunun* tansiyonuma iyi geldiğini mi sanıyorsun?"

Uzun uzun iç çekip başını koltuk başlığına yasladı. "Her şeyi batırdım. Aptallık ettim."

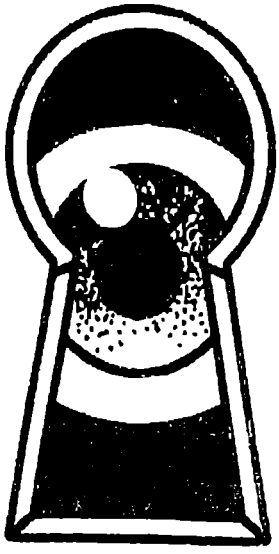
"Evet. Aptallık ettin."

"Ama... bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "İnanıyorum."

Karakoldan çıktığımızdan beri ilk kez ufacık da olsa gülümsedi. Tamam, durum kötüydü. Janice'ın ifadesi Enzo'yu suç mahallinin tam ortasına yerleştiriyordu. Ama Ramirez haklıydı. Kocam bir hiç uğruna adam öldürmezdi. Ben yapmadım diyorsa yapmamıştı.

Yine de içten içe benden sakladığı bir şeyler olduğunu hissinden kurtulamıyordum.

KIRK DOKUZ

Bizim sokağa vardığımızda evimizin önünde siyah bir Dodge Charger vardı. Daha ön camdan şoföre bakmadan Benito Ramirez'in arabası olduğunu anladım. Garaj yoluna girdiğimizi görür görmez elinde bir termos kahveyle arabadan indi.

Ben kendi arabamdan inerken bana el salladı. Hava sıcak olmasına rağmen üzerinde siyah bir kumaş ceket, boynunda da gevşekçe düğümlenmiş bir kravat vardı. On yıldan uzun süre önce onunla ilk tanıştığımda kısa kesilmiş saçları siyah-beyaz kırçıllıydı ama şimdi daha çok beyazdı.

"Millie." Yanıma gelip bana sarıldı ve yanağımdan öptü. "Seni gördüğüme sevindim. İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim ama bitkin göründüğümden emindim.

Enzo arabadan indiğinde Ramirez ona, "Sen bok gibi görünüyorsun, dostum," dedi.

"Teşekkürler," dedi Enzo. "Bok gibi hissediyorum."

Ramirez elini bizim eve doğru salladı. "Hadi gelin. İçeri girelim. Kendini bok gibi hissetmen için birkaç sebebim daha var. Duymanız gerek."

Tanrım. Şimdi ne olmuştu?

Ramirez'le beraber eve girdik. Başka koşullar altında olsa ona evi gezdirirdim ama şu anda hiçbirimiz havamızda değildik. Yine de Ramirez etrafa bakınıp başıyla onayladı. "Eviniz çok güzelmiş. Bronx'takinden çok daha iyi."

"Oradan taşındığımız için üzgünüm," dedim.

"Çocuklar nasıl?"

"Çok iyiler," dedi Enzo ki bu düpedüz yalan sayılmazdı.

Oturma odasına geçtiğimizde Ramirez'in bize ne söyleyeceğini merak ederek titremekten kendimi alamıyordum. Elinde kahve termosu olmasına rağmen ona kahve ikram etmek istedim, o da bana anlayışla gülümsedi.

"Tamam, sadede geliyorum." Kahve termosunu sehpanın üzerine koyup dirseklerine yaslanarak öne doğru eğildi. "Neyse ki burada bir bağlantım var ve biraz araştırma yaptım. Endişelenmekte haklıymışsınız. Willard çetin bir polis ve Jonathan Lowell'ı senin öldürdüğünü düşünüyor, Enzo. Şu anda dava dosyasını oluşturmakla meşgul."

"*Neye* dayanarak?" dedim.

"Şey," dedi Ramirez. "Kaba olmak istemem ama Enzo, Suzette Lowell'ı becerdiğini düşünüyor. İkinizin sigorta parasını almak üzere kocasını öldürmek için komplo kurduğunuzu. Jonathan kısa süre önce sigorta ödemesini artırmış, yani şu anda çok büyük miktarda bir paradan bahsediyoruz."

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Enzo.

"Sokağın karşısındaki kadın," dedi Ramirez, "polislere kuş gibi ötmüş. O kadarla da kalmamış, fotoğraf çekmiş."

"Fotoğraf mı?" Nefesim kesildi.

"Hı hı. Doğrudan suçlayıcı bir şey değil ama farklı zamanlarda çekilmiş, biraz fazla yakın göründüğünüz bir sürü fotoğraf. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Suzette çok haklıymış. Janice *tam* bir işgüzardı.

Enzo inledi. "Sadece konuşuyorduk."

Ramirez tek kaşını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Hiçbir şey. Bahçe işleri. Temizlikçi kadınla ilgili sorunlar. Hava durumu. Bir önemi yoktu; yanında kalmam için her zaman bir bahane bulurdu. Sanki... Bilmiyorum... Evliliğinde mutlu değil gibiydi."

"Sence kocası onu dövüyor muydu?"

"Hayır. Öyle bir şey hissetmedim."

"Seninle flört ediyor muydu?"

Enzo bana endişeli bir bakış attıktan sonra kollarını havaya kaldırdı. "Evet. Flört ediyordu. Tabii ki ediyordu. Ama önemli bir şey değildi. Zararsızdı."

"Şimdi şöyle," dedi Ramirez. "Komşunuzda seninle Suzette Lowell'ın yakın göründüğünüz fotoğraflar var. Yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir motelde, birkaç gün önce oraya bir kadınla giriş yaptığına dair kayıtlar var. Nakit parayla silah almışsın. Suzette Lowell kocasının hayat sigortası ödemelerini yükseltiyor. Sonra karşı komşu seni Lowellların evine girerken görüyor ve sonra bir bakıyoruz ki Jonathan Lowell ölmüş."

Enzo dişlerini sıktı. "O sırada ben arka bahçedeydim. Suzette bahçenin bir kısmına sebze ekmek istediğinden toprağı hazırlıyordum."

"Yani sadece evde olanları duymadığına değil, esas katilin sen görmeden arka kapıdan girip çıktığına da inanmamı bekliyorsun."

"Aletlerim çalışıyordu... Onlar çalışırken hiçbir şey duyamam... Ayrıca ben oraya kendi bahçemden gidip geliyordum."

"Hadi ama, Enzo." Ramirez bakışlarını kocama dikti. "Bana karşı dürüst olabilirsin. Onu sen mi öldürdün?"

Enzo yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Hayır. Yemin ederim, Benny. Ben asla öyle bir şey yapmam."

"O zaman işinin ehli bir avukata ihtiyacın olacak."

Enzo hayal kırıklığı içinde yumruğunu kanepeye vurdu ama onu suçlayamazdım. İşinin ehli bir avukat mı? Bizim paramız

oktu. Bırakın işinin ehli avukatı, *alelade* bir avukat bile tutamazdık. Bedavaya kimi bulabilirsek onu tutmak zorundaydık. Mahkemenin atadığı avukatın yeterince iyi olması gerekecekti.

"Çok paramız yok," dedim Ramirez'e. "Yani sağlam bir avukat tutmamız söz konusu değil."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi. "Bu yüzden tanıdığım en iyi avukatlardan biri olan bir kamu avukatıyla konuştum. Kendisi Bronx'ta yaşıyor, yani burası yetki alanında değil ama torpil yaptırabiliriz. Genç biri –hukuk fakültesini iki yıl önce bitirdi– ancak zehir gibi. Kazandığı davaların sayısı çoğunlukta ve her ikisi de lehine sonuçlanan birkaç cinayet davası oldu. Ona senden bahsettiğimde yardım etmeyi seve seve kabul etti."

"Harika," dedim.

"Şu anda yolda." Ramirez saatine baktı. "Trafiğe takılmadıysa birazdan burada olur. O zaman ona bütün ayrıntıları anlatırsınız." Enzo'ya uyarır gibi baktı. "Bu kadına her şeyi anlatacaksın. Yalan söylemek yok."

"Asla," diye onayladı Enzo.

Başımı salladım. "Bu kadar kısa sürede gelmesi büyük incelik."

"Programını değiştirdiğini söyledi."

Gözlerimi Ramirez'e diktim. Bu olayda beni işkillendiren bir şey vardı. Söylediğine göre bu kadın harika bir kamu avukatıydı ama hiç tanımadığı bir çifte yardım etmek için bütün işini gücünü bırakıp şehirden ta *Long Island*'a gelmeye razı olmuştu, öyle mi? Bunu kim yapardı ki? Yüz ifadesi aynı derecede kuşkulu olan Enzo'ya baktım.

Burada farkında olmadığım bir şeyler dönüyordu.

Ramirez cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ekrandaki mesajı okudu, sonra başını çevirip pencereden dışarı baktı. O sırada evimizin önüne mavi bir sedan yanaştı.

"Geldi," dedi.

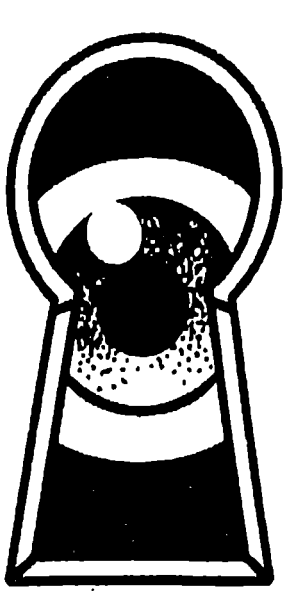
Araçtan inen kadını daha yakından görebilmek için koltuğumda öne doğru eğildim. Beyaz-sarı saçlarını Fransız topuzu yapmıştı. İncecikti; bir mahkeme salonunda dişli bir avukat olacağını düşüneceğiniz türden biri değildi ama görünüş yanıltıcı olabilirdi. Ramirez iyi olduğunu söylüyorsa ona güveniyordum.

Ramirez onu içeri almak için kanepeden kalktı. Yeni avukatımız elinde bir evrak çantasıyla oturma odasına girdiğinde ayağa kalktım. Enzo da kalktı ve soluğunun kesildiğini duydum. "*Oddio!*" dedi nefes nefese.

Avukatımız sıradan bir kamu avukatı değildi. Enzo bu kadının kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir dakika sonra ben de anlamıştım.

ELLİ

"Cecelia!" diye haykırdı Enzo.

Adını söylediği anda kızın kim olduğunu anladım: Cecelia Winchester. Bir zamanlar ona dadılık yapmıştım. Hayatında başka şeyler olup biterken Enzo da ona bakmıştı. Onu on yaşından bu yana bizzat görmemiştim. Ve şimdi o...

Aman Tanrım, *yirmi yedi* yaşındaydı. Korkunç derecede yaşlanmıştım.

Her şeye rağmen Enzo ona koştu. Kollarını ona doladığında Cecelia da ona sarıldı. Enzo kulağına bir şeyler fısıldadı, o da gülümseyip başıyla onayladı. Ne dediğini anlayamadıysam da *annen* kelimesini duymuştum.

Kızı daha iyi görebilmek için odayı arşınladım. Yirmi yedi yaşında olabilirdi ama hâlâ çok küçük görünüyordu. Yirmi yaşında deseler inanırdım. Ama mavi gözlerinde çok kurnaz ve sert bir ifade vardı. Ondan yirmi yaş büyük birinin gözleriydi bunlar. O gözler bana, bizim tarafımızda olmasından daha büyük bir silah bulamayacağımızı düşündürüyordu.

"Merhaba, Millie," dedi. Sesini son duyduğumda tiz ve çocuksuydu. Şimdiyse keskin ve ciddiydi. Yemeğe oturduğunda bile çalışan bir kadına benziyordu.

Gülümsemeyi başardım. "Merhaba, Cece. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

"Ben de." Döpiyesinin ceketinin yakasını düzeltti. "Keşke bu şartlar altında olmasaydı."

"Cecelia kamu avukatı, yani resmî olarak can düşmanıyız," dedi Ramirez. "Ama onu iş başında gördüğümde tutkusuna hayran kaldım. Yaklaşık bir yıl önce Ada'nın doğum günü partisi için almamı istediğin pastayı alırken süpermarkette rastlaşıp sohbet etmeye başladık. Ona pastayı kime aldığımı söylediğimde onun da seni benim kadar iyi tanıdığını öğrendim. Sabah sen telefonu kapadıktan sonra hemen onu aradım."

Benim kadar iyi biraz abartılı bir ifadeydi. Benny'yle yıllardır arkadaştık ama Cecelia'yı en son çocukken görmüştüm. Bizi mi izliyordu?

Öyleyse bile ona minnettar olmalıydım. Şu anda tek umudumuz oydu.

Oturma odasına döndüğümüzde, "Ben Long Island Otoyolu'nda trafikle cebelleşirken Benny bana ayrıntıları anlattı," dedi. "Sana karşı büyük bir dava oluşturuyorlar, Enzo."

Enzo yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Korkunç bir durum. Cecelia, bilmelisin ki ben..."

Cecelia kanepeye oturup sıska bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. Evrak çantasını kucağına koyup açtı. Sarı renkli bir not defteri kâğıdı çıkardı ve tükenmez kaleminin kapağını açtı. Besbelli havadan sudan konuşarak vakit kaybetmek istemiyordu, ki şu anda bunu takdir ediyordum. "Onu sen öldürmemiş olabilirsin," dedi, "ama *peşini bırakmayacaklar.* Bana inan. Arama emri çıkarttırdılarsa hiç şaşırmam."

Enzo homurdandı. "İstedikleri kadar arasınlar. Hiçbir şey bulamayacaklar."

Ben öyle düşünmüyordum. Daha önce evim polis tarafından aranmıştı ve bundan daha büyük ihlal olamazdı. *Her şeyi*

didik didik ediyorlardı. Hayatınızı parçalara ayırıyorlar ve bir daha yerine koymuyorlardı.

"Ne arayacaklar ki?" diye sordum Cecelia'ya.

"Cinayet aleti," dedi tereddüt etmeden. "Lowell'ın kanına dair herhangi bir iz."

Enzo'nun dün gece giydiği kanlı tişört aklıma geldi. Onu hiç bulamamıştım. Ondan kurtulmuş olmalıydı.

Ama eğer kan gerçekten onun kanıysa neden tişörtten kurtulmak istesindi ki? Kendi kanı suçlayıcı delil olmazdı.

"Bulamayacaklar," dedi kararlı bir sesle.

"Bana her şeyi en başından anlat," dedi Cecelia.

Enzo da isteğini yerine getirdi. Cecelia sessizce not alırken ona her şeyi anlattı. Suzette'le olan ilişkisinden, Martha'ya yardım etmek için yaptıklarından ve son olarak dün Jonathan öldürülürken bahçede çalıştığından bahsetti.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi ısrarla. "*Hiçbir* şey yapmadım. Neden onu öldürdüğümü düşünüyorlar ki?"

Bu, cevabı beklenmeyen bir soruydu ama Cecelia sahiden düşünüyor gibiydi. Belli ki büyüdükçe düşünceli bir genç kadın olmuştu. Ada'nın da onun gibi olup olmayacağını merak ettim.

Gerçi babası hapse girerse bir daha toparlanamazdı.

Cecelia sonunda, "Sana karşı dürüst olacağım, Enzo," dedi. "Bu işte Dario Fontana'nın parmağı olabileceğini düşünüyorum."

Bu ismi duyunca Enzo'nun beti benzi attı. "Ne?" dedi.

"Anladığım kadarıyla" –Cecelia'nın bakışları Ramirez'e kayınca Ramirez başıyla onayladı– "Dedektif Willard bu ülkeye gelmeden önceki geçmişini araştırmış. Ve bu isim ortaya çıkmış."

Bahsi geçen ismi daha önce hiç duymamıştım. Dolayısıyla on yılı aşkın süredir evli olduğum adamın bu isme böylesine şiddetli tepki vermesi beni rahatsız etmişti.

"Dario Fontana kim?" diye sordum.

"O olayın üstünden çok zaman geçti," dedi boğuk bir sesle.

Cecelia'nın sesi sertti, boş lafa yer bırakmıyordu. "O kadar da çok değil."

"Enzo?" dedim.

Dizlerini o kadar sert sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Dario kardeşimin kocasıydı."

Kardeşinin kocası. Bu ismin onu neden bu kadar sarstığı şimdi anlaşılıyordu. Adam Antonia'yı yıllarca istismar etmiş, sonunda da öldürmüştü. Ayrıca tehlikeli mafya bağlantıları olan bir adamdı ve Enzo intikamını aldıktan sonra hemen ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştı. Adamın adını neden söylemek istemediğini anlayabiliyordum. Ama anlamadığım şey, Cecelia'nın onu neden gündeme getirdiğiydi.

"Sadece kardeşinin kocası değildi," dedi Cecelia. "Karşı karşıya olduğumuz durum hakkında dürüst olmalıyız."

Enzo bana acı dolu bir bakış attı. "Millie, bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Benimle dalga mı geçiyordu? Gerçekten şu anda *gideceğimi* mi sanıyordu?

"Hayatta olmaz," dedim sertçe. "Bilmemi istemediğin şey ne?"

"Enzo," dedi Ramirez. "Karına gerçeği söylemelisin."

Enzo sessizce bir şeyler mırıldandı. Ne yaparsa yapsın, bilmemi istemediği şeyi öğrenmeden bu odadan asla çıkmayacaktım.

"Enzo?" dedim tekrar.

"Tamam. *Tamam.*" Ellerini yumruk yaptı. "Ona çalışıyordum. Dario Fontana'ya çalışıyordum. Oldu mu?"

Ağzım bir karış açık kaldı. Bu, bulmacanın daha önce hiç duymadığım bir parçasıydı. Enzo kardeşini döven adama mı çalışıyordu? Sadece bu da değil, anladığım kadarıyla adam mafya üyesiydi. Yani Enzo ona çalışıyorduysa...

"*Çocuktum,*" dedi. "Dario'ya çalışmaya başladığımda daha on altı yaşındaydım. Onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Fark ettiğimde..."

"Ona kaç yıl çalıştın?" diye sordu Cecelia.

Enzo bu konuşmayı yapmaktan hiç mutlu değildi. "Sekiz yıl."

"Peki ona çalışırken onun için ne yapıyordun?"

Enzo bir an için gözlerini yumdu, sonra yeniden açtı. "Lütfen dur. Ben... Anlıyorum. Durum çok kötü. Anlıyorum."

Enzo bu mafya bozuntusu için ne *yapmıştı*?

"Tamam," dedi Cecelia. "Şu anda bunları konuşmak zorunda değiliz. Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bil istiyorum. Bu konu mahkemede gündeme gelirse..."

"Evet. Anlıyorum."

"Senin için savaşacağım," dedi Cecelia. "Ama yalan istemiyorum, Enzo. Bana yalan söylersen senin için hiçbir şey yapamam. Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Tamamen dürüst olmalısın ki seni koruyabileyim."

Enzo doğruca gözlerinin içine baktı. "Jonathan Lowell'ı ben öldürmedim. Yemin ederim."

"Peki," dedi Cecelia. "Ama sen yapmadıysan kim yaptı?"

"Suzette Lowell," deyiverdim. Yerde yatan cesedi gördüğüm andan beri aklımda bu düşünce vardı. Suzette kocasına hiç saygı duymuyordu, hatta bana kalırsa onu hiç sevmiyordu. Aklıma ilk gelen sonunda onu öldürdüğü olmuştu.

"Ama nasıl?" diye sordu Ramirez. "Şu komşu, Suzette'in bütün gün dışarıda olduğuna yemin ediyor."

"Şahidi var mı?" diye sordum.

"Şahidi yok, hayır. Ama bu çıkmaz sokak yürünebilir bir yer değil. Eve arabasıyla gelmek zorunda kalırdı. Fark edilirdi."

"Başka bir yol daha var," dedi Enzo.

Cecelia kaşlarını kaldırdı. "Dinliyorum."

"Çıkmaz sokağa girmeden arka tarafa park etmenin bir yolu var," dedi Enzo. "Suzette söylemişti. Arka tarafa park edip arka kapıdan girmiş olabilir. Eğer öyle yaptıysa Janice Archer onu görememiştir."

"Peki sen onu göremez miydin?"

"Bizim bahçeyle onlarınki arasında gidip geliyordum. Muhtemelen göremezdim."

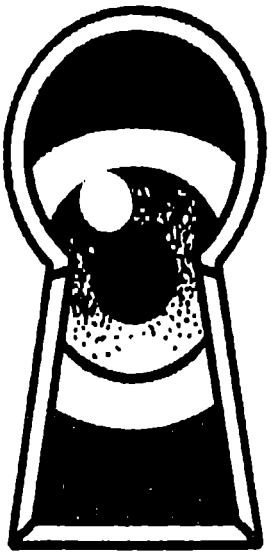
"Tamam, buradan başlayabiliriz. Bir araştırayım bakalım." Cecelia saatine baktı. "Öğleden sonram çok yoğun, o yüzden şimdi gitmem gerek. Bu iş öyle kolay olmayacak ama söz veriyorum, suçu senin üzerine yıkmalarına engel olmak için elimden geleni yapacağım. Senin için savaşacağım."

Cecelia ayağa kalkarken Enzo kaşlarını çattı. Küçük Cecelia Winchester bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla yürümeyi ne zaman öğrenmişti? "Daha önce de böyle davalara bakıp kazandığın oldu mu?" diye sordu Enzo.

Cecelia soruyu ustaca geçiştirdi. "Bunu kazanacağız."

Haklı olmasını umdum.

ELLİ BİR

Cecelia'yla Ramirez gittikten sonra çocuklar servisten inene kadar otuz dakikamız vardı.

Kocamdan bütün gerçekleri öğrenmek için otuz dakika.

"Enzo," dedim. "Konuşmamız gerek."

Başını öne eğdi. "Millie, çok yorgunum. Hemen mi konuşmamız gerekiyor?"

"Evet, hemen." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu sefer öyle kolay kurtulamazdı. "On bir yıldır evliyiz ama birdenbire hakkında bilmediğim bir sürü şey olduğunu öğreniyorum."

"Sana önemli olan her şeyi anlattım."

"Neyin önemli olduğuna sen mi karar veriyorsun?"

Oturma odasına dönüp kendini kanepeye attı. "Ne yani? Her ayrıntıyı bilmek zorunda mısın? Doğduğum günden beri yaptığım her şeyi?"

Peşinden gidip yanına oturdum. "Hayır ama bir zamanlar mafya üyesi olduysan evet, bunu söylemen gerekirdi."

"Ben mafya üyesi değildim."

"Peki bu adam için ne tür işler yapıyordun?"

"Hiç. Ayak işleri."

Ona ters ters baktım. "*Ayak işleri* mi? Adam şehir dışındayken kedisini beslemek ve kuru temizlemedeki kıyafetlerini almak gibi mi? Cecelia bundan mı bahsediyordu?"

"Ne dememi istiyorsun?" Oturduğu yerde doğrulduysa da yüzüme bakmadı. "Daha çocuktum ve berbat bir insan için çalışarak korkunç bir hata yaptım. Ayrılmak istedim ama sonra kardeşimle çıkmaya başladı ve ayrılmak o kadar kolay olmadı. Sonra evlendiler. Ben ne yapabilirdim ki?"

"Peki onun için ne yaptın?" diye sordum. "Ona borcu olan insanların peşine düşüp diz kapaklarını mı kırdın?"

Burnundan güldü. "Çok fazla film izliyorsun. Kimse diz kapağı kırmaz. Bu çok saçma."

"Tanrım, bu kadar *bilgili* olduğunu fark etmemiştim," dedim.

"Millie..."

"Tamam, diz kapağı kırmıyordun. Ne yapıyordun peki? Beleşçinin tekine borcunu ödetmek istediğinde ne kırıyordun, hı?"

Uzun bir süre sessiz kalarak kucağına baktı.

Sonunda alçak sesle, "Parmak," dedi.

Aman. Tanrım.

"Millie." Bakışlarını yerden kaldırdı. "Yaptıklarımla gurur duymuyorum. İnan bana. Antonia'nın ölümü tamamen benim suçum. Aptal bir çocukken Dario'ya çalışmaya başlamasaydım onunla asla evlenmezdi. Hâlâ hayatta olurdu." Âdemelması yukarı aşağı oynadı. "Bununla yaşamak zorundayım. Her gün içim içimi yiyor. Bu yüzden... başka birinin yardıma ihtiyacı olduğunda... ben..."

Aklımdan geçen korkunç düşünceyi söylememek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. Eğer insanların parasını silkeleyip parmaklarını kırıyorduysa (ya da daha kötüsü) belki de şimdi ettiğini buluyordu.

"Söyle bana," dedim, "hiç onun için birini öldürdün mü?"

"Hayır. Asla! Bunu sana söylemiştim."

"Eh, doğru olmadığı ortaya çıkan pek çok şey söyledin."

Bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

Saçmalık. Geçmişiyle ilgili o kadar çok şey saklamış ki hepsini şimdi öğrendiğime inanamıyordum. Oysa bana gerçeği söylemek için eline onlarca fırsat geçmişti. O benim geçmişimle ilgili her şeyi biliyordu, ki bu da pek iç açıcı değil. Benim de utanılacak bir sürü sırrım vardı.

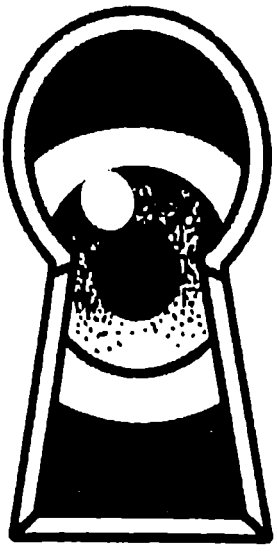
Bana karşı dürüst olabilirdi. Bana her şeyi anlatabilirdi. Ama o anlatmamayı seçmişti.

"Ben kimseyi öldürmedim." Sesi çatallandı. "Asla öldürmem. Jonathan'ı ben öldürmedim."

Gözlerinin içine baktım. Onunla ilk tanıştığımda gözlerinin bu kadar kara olmasına inanamamıştım, tüylerim diken diken olmuştu. Ama yıllar sonra, nikâh salonunda yan yana durup ölüm bizi ayırana kadar birbirimizi sevmeye yemin ettiğimizde, aynı gözlere bakmış ve bu adama karşı sevgiden başka hiçbir şey hissetmemiştim. Ona güvenmiştim. Çocuğumun babası olacaktı ve bize göz kulak olacağını bütün kalbimle biliyordum. Bizi korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Her şeyin ne zaman ters gitmeye başladığından emin değildim.

Zira Enzo'nun başından beri bana yalan söylediğinden her geçen gün biraz daha emin oluyordum.

ELLİ İKİ

Gece herkes yattıktan sonra el feneriyle Lowellların arka bahçesine gitmeye karar verdim.

Çocuklar uyuyana kadar bekledim. Enzo da uyuyor gibi görünüyordu. Bugün olanlardan sonra nasıl uyuyabildiğini aklım almıyordu ama yatağın onun tarafına baktığımda gözleri kapalıydı ve hafifçe horluyordu.

Giyinmeye zahmet etmedim çünkü alt tarafı bitişiğimizdeki arka bahçeye gidecektim. Pijama altımı giyip ayaklarıma terlik geçirdim. Bu kadarı yeterdi.

Locust Sokak, 12 Numara'nın önüne polis şeridi çekilmişti ve evin içi karanlıktı; belli ki Suzette kalmak için kocasının kanıyla lekelenmemiş başka bir yer bulmuştu kendine. Daha öncesinde etrafta oyalanan birkaç muhabir vardı ama Enzo'yla ben dışarı çıkmayınca sonunda sıkılıp gitmişlerdi. İş yerimi arayıp birkaç gün izin istemiştim, sağ olsunlar çok anlayışlı davranmışlardı.

Enzo evin önüne park etmeden arka bahçeye girmenin bir yolu olduğunu söylüyordu. Haklı olduğuna inanmak istiyordum çünkü eğer değilse Jonathan Lowell'ı öldürebilecek tek

kişi o kalıyordu. Ama onun yapmadığına inanmayı delicesine istiyordum.

Lowellların arka bahçesi bizimkine kıyasla kocamandı. Zamanında evimiz sahiden hayvanlar için kullanıldıysa en azından arka bahçesi büyük olmalıydı ama komşularımızınkinin yanında epey sönük kalıyordu. Kocam buranın çimlerini güzelce budamış, bahçenin çevresi boyunca çalılar dikilip şekillendirmişti. Ayrıca Suzette sebze ekmek istediği için bir alanı ona ayırmıştı.

Her şey tam da söylediği gibiydi.

El fenerimi bahçenin kenarlarında gezdirdim. Buraya gelmeden önce haritaya bakmıştım ama pek açıklayıcı değildi. Gerçek hayatta var olup haritada görünmeyen pek çok şey vardı. O harita sanal olsa bile. Bu yüzden buraya kendi gözlerimle bakmak için gelmiştim.

Feneri çalıların üzerine tuttum. Enzo harika bir iş çıkarmıştı. Her biri kusursuz biçimde kesilmişti, çıkıntı yapan tek bir yaprak ya da dal yoktu. Kocam çok becerikliydi. Suzette olmasaydı bile burada işini kurabilirdi. Ona ihtiyacı yoktu.

Ya dedektifin söylediği doğruysa? Ya Enzo'yla Suzette Jonathan'ı öldürmek için plan kurduysa ve hayat sigortası ödemesini bölüşmek için anlaştılarsa?

Hayır. Kocamın böyle bir şeye olur dediğini hayal bile edemiyordum. Enzo ara sıra yasaları çiğneyebilirdi ama hayatta para için adam öldürmezdi. Gerçi birinin parmaklarını kırdığını da hayal edemiyordum.

Enzo kredi ödemelerini dert ediyordu. Sahiden de ödemeler boğucu derecede yüksekti. Bu evi öyle çok istemiştik ki bütçemize uygun olmadığını kabul edememiştik. Enzo, ailesine harika bir mahallede güzel bir ev vermek istemişti.

Ama hayır. Sırf bunun için adam öldürmezdi. Buna inanmıyordum.

İnanamıyordum.

Bahçenin öbür ucuna ulaştığımda bir ses duydum. Yapraklar hışırdadı. Feneri sesin geldiği yöne çevirdiğimde bazı dalların kendiliğinden hareket ettiğini gördüm. Gölgeler eğilip büküldü.

Derken Jonathan Lowell'ı öldüren kişinin, onu öldürmek için eve arka bahçeden girdiyse yine aynı yolu kullanarak buraya gelebileceği kafama dank etti. Bense şimdi pijamam ve ev terliklerimle buradaydım, iki elim dışında kendimi savunacak hiçbir silahım olmadan arka bahçede dolaşıyordum.

Bir an için Enzo'nun sabah buraya geldiğini ve beni boğazım kesilmiş hâlde yerde kanlar içinde yatarken bulduğunu hayal ettim.

"Merhaba?" diye fısıldayarak feneri doğruca hışırdayan yapraklara tuttum.

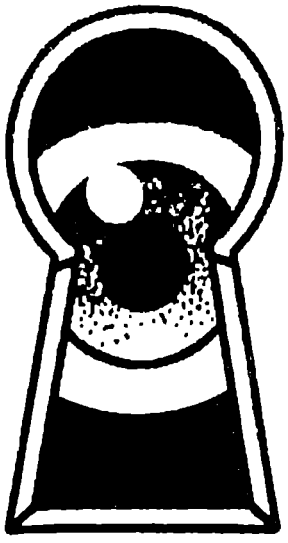
Kaçmayı düşündüm. Kendi arka bahçemiz iki adım ötedeydi. Ne de olsa Nico beyzbol topunu bizim bahçeden bu bahçeye atıp cam kırmayı başarmıştı. Işığı söndürürsem gelen her kimse beni göremezdi.

Tabii kendi el feneri yoksa.

Ne yapacağımı düşünürken kalbim hızla çarpıyordu. Orada donakalmış hâldeçok uzun süre beklediğimi fark ettim.

Gelen her kimse bahçeye girmişti.

ELLİ ÜÇ

Feneri kapasam mı kapamasam mı diye düşünerek bir adım geri çekildim. Onu gafil avlamak mı daha iyi olurdu yoksa kiminle karşı karşıya olduğumu görmek mi?

Ben karar veremeden arka bahçeye biri girdi onu görünce omuzlarım gevşedi.

"Suzette?" dedim.

Suzette Lowell onu hiç görmediğim kadar rahat giyinmişti: Üzerinde kot pantolon ve ince bir hırka vardı. Pijamalarının içinde, saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmış, el fenerine can havliyle sarılmış beni baştan ayağa süzdü. Güldü ama bu mutlu bir gülüş değildi.

"Arka bahçemde ne arıyorsun, Millie?" diye sordu.

"Ben, şey..." Pijamamın belini yukarı çektim. "Bir ses duydum."

Tek kaşını kaldırdı. Yetersiz bir bahaneydi ve bunu o da biliyordu. "Sence de ailen bana yeterince çektirmedi mi?"

El fenerini parmaklarım acıyana kadar sıktım. "Biz hiçbir şey yapmadık."

"Ciddi misin sen?" Gölgeler gözlerinin altında koyu halkalar oluşturuyordu. "Kocan dün gece kocamı öldürdü."

"Bu doğru değil," dedim, her ne kadar benim de şüphelerim olsa bile.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Janice onu eve girerken görmüş. Jonathan öldürüldüğünde o da *oradaydı*. Sahiden bana onun yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Suzette'in cevabını merak ediyordum çünkü şimdiye kadar duyduğum her şey Enzo'yla aralarında plan yaptıklarına işaret ediyordu. Ama şüphesiz Suzette böyle bir şeyi inkâr ederdi çünkü işin içinde olduğunu kabul etmezdi.

"Millie," dedi, "bunu benden öğrenmeni hiç istemezdim ama Enzo bana takıntılıydı."

Kulaklarıma inanamayarak, "Sana takıntılı mıydı?" diye tekrarladım.

"Ondan her dakika buraya gelmesini istediğimi mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Her zaman buraya gelmek için bir bahanesi vardı. Her zaman benimle flört ederdi. Ayrıca Jonathan'ı *delicesine* kıskanırdı."

Neredeyse gülecektim. Enzo onunla flört etmiyordu. Kocamı baştan çıkarmaya çalışan asıl kendisiydi. Artık bir kadın kocamın ilgisini çekmeye çalıştığında bunu anlayabiliyordum.

"Ne de olsa," dedi, "plajda üzerime nasıl titrediğini gördün. Beni arabaya kadar neredeyse kucağında taşımasını istediğimi mi sanıyorsun? Onu kendimden uzaklaştıramadım."

"Bana pek rahatsız görünmemiştin," dedim.

"Eh, rahatsız olmuştum ama," deyip burnunu çekti. "Bana mutlu olmadığını söyledi. Seninle evlenmekten başka çaresi yokmuş. Çünkü hamile kalmışsın."

Ne?

Sözleri nihayet canımı yakmıştı. Çünkü bu kesinlikle doğruydu. Enzo benimle Ada'ya hamile kaldığımdan evlenmişti.

Evet, birlikte yaşıyorduk ama evlilikten pek söz etmiyorduk. Tamam, evlilikten *hiç* söz etmemiştik.

Suzette'e hamile kaldığım için evlendiğimizden kesinlikle bahsetmemiştim. O hâlde Enzo söylemiş olmalıydı. Ona bunu neden söylesindi ki? Yoksa...

"Bunu benden duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi, "ama kocan tehlikeli bir adam." Başını yana yatırdı. "Gerçi sen bunu zaten biliyorsundur."

Ani bir esintiyle içim ürperdi. "Bilinecek bir şey yok. Enzo karıncayı bile incitmez."

Suzette güldü. "Ah, Millie. Eminim buna gerçekten inanmıyorsundur."

İnanıyordum. Kocam onu tanıdığım süre boyunca kimseye şiddet göstermemişti. Tehdit etmiş olabilirdi. Ama bir yumruk attığını bile görmemiştim.

Gerçi birkaç parmağı kırmış olma ihtimali vardı. Ah doğru, bir keresinde de bir adamı öldüresiye dövmüştü.

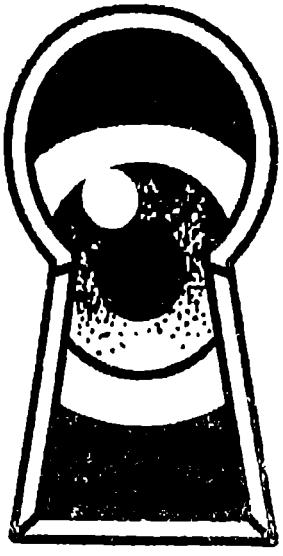
"Her neyse." Suzette el fenerinin ışığından uzaklaştı. "Gazeteciler beni görmeden evden bir şeyler almam gerek. Arkadan gizlice girerim diye düşündüm."

"Bütün gazeteciler gitti."

"Gerçekten mi?"

Kaşlarını çattı, besbelli basının ilgisizliği onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Suzette Jonathan'ı öldürmüş olsun ya da olmasın, onun ölümüne pek de üzülmüş gibi görünmüyordu. Sanki umurunda bile değil. Ayrıca onunla konuşmak kafamı daha da bulandırmıştı. Ama bu gece çok önemli bir şey öğrenmiştim.

Janice Archer görmeden birinin evin arka tarafına girmesinin kesinlikle bir yolu *vardı.*

ELLİ DÖRT

Ertesi sabah kapının ziline ve evin önünde yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklara uyandık. Enzo'yu dürterek uyandırmamla hemen ayılıp pencerenin önünde yanıma geldi.

"Bu sefer ne oldu?" diye mırıldandı.

Dedektif kocamı tutuklamaya gelmiş olabilir miydi? Bu ihtimali aklımdan geçirmek bile istemiyordum.

Üzerime kot pantolonla tişört geçirip çıplak ayakla aşağı koşarken basamaklarda neredeyse takılıp düşüyordum. Henüz ne duş almış ne de dişlerimi fırçalamıştım ve saçlarım yağlıydı. Ama kapınızda bekleyen polislerden duşa girmeniz için size birkaç dakika müsaade etmelerini isteyemezdiniz.

Kapıyı araladığımda Willard yüzünde ciddi bir ifadeyle verandamızda dikiliyordu. Ütülü beyaz bir gömlek giymiş, kravatını iyice sıkmıştı. "Bayan Accardi," dedi.

"Size nasıl... nasıl yardımcı olabilirim?"

"Arama emrim var."

Cecelia bunun olabileceğini söylediyse de evimizi aramaya gelmeleri beni şoke etmişti. Jonathan Lowell öldürüleli iki gün

oluyordu ve şimdiye kadar daha gerçekçi şüpheliler bulmaları gerekirdi. Hâlâ Enzo'ya oynamaları beni korkutuyordu.

"Önce çocukları uyandırabilir miyim lütfen?" diye sordum.

"Aşağıdan başlayabiliriz," diye önerdi.

Hiç yoktan iyiydi.

Yukarı çıktığımda Enzo kotuyla tişörtünü giymişti. Polislerin evimize girdiğini duyabiliyordu ve yüzü endişeyle buruşmuştu. "Arama mı yapıyorlar? Şimdi mi?"

Başımla onayladım. "Biraz zaman alacak. Sen burada kal, ben de çocukları okula götüreyim."

Çocuklar doğal olarak biraz korkmuşlardı ve kafaları karışmıştı. Onlara giyinmelerini söyledikten sonra duş alıp dişlerimi fırçalamaya gittim. Okul için çok erkendi, bu yüzden belki onları kahvaltıya götürürdüm. Zaten bunlar olurken burada olmak istemiyorum.

Banyodan çıktığımda çocukların ikisi de giyinmişti ve gitmeye hazır görünüyorlardı. İkisi de Nico'nun yatak odasındaydılar ve yüzlerinde birbirinin aynı endişeli ifadeler vardı. Enzo da onlarla birlikte Nico'nun yatağında oturuyor, onlarla usulca konuşuyordu. Bir an için geride durup konuşmalarını dinledim.

"Babacığım," diye inledi Ada. "Neden evimizi arıyorlar? Ne arıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Enzo. "Ama tuhaf bir şey bulamayacaklar. Bu yüzden aramalarına izin vereceğiz, sonra da bu iş bitip gidecek."

"Başın belada mı?" diye üsteledi Ada.

"Hayır." Enzo'nun sesi kendinden emindi. "Hiç de değil."

Sonra onlarla İtalyanca konuşmaya başladı. İkisi de anlıyordu ama ben anlamıyordum. Ne söylediğini bilmiyordum ancak her ne söylediyse Ada'yı az da olsa gülümsetmeyi başarmıştı. Nico'nun yüzündeyse sıkıntılı bir ifade vardı.

"Pekàlà!" El çırptım. "Kim damla çikolatalı pankek yemeye gitmek ister?"

Bir zamanlar Nico damla çikolatalı pankek için Nintendo'sunu satardı. Ama şimdi sadece yüzüme bakıyordu, kahvaltıda çikolata yeme olasılığından zerre mutlu olmamıştı.

Çocukları evden çıkaramadan Enzo beni durdurdu. Üzerime eğilip kulağıma fısıldadı. "Merak etme. Yakında hepsi bitecek."

Keşke ona inanabilseydim.

Restorana giderken çocuklar neredeyse hiç konuşmadılar. Oraya vardığımızda sahiden de damla çikolatalı pankek söylememize rağmen ikisi de küçük kahverengi halkalara bakıp tabaklarında bir o yana bir bu yana itip durdular. Ada'nın gözlerinin altında torbalar vardı, Nico'nun ağzının kenarında salya kurumuştu.

"Biraz daha şurup ister misiniz?" diye sordum.

Akçaağaç şurubu şişesini havaya kaldırdım, pankeklerini yemelerini sağlayacaksa tabaklarını şurupla doldurmaya hazırdım.

"Anne," dedi Ada, "polisler babamın Bay Lowell'ı öldürdüğünü mü düşünüyorlar?"

"Hayır," dedim çabucak.

"O zaman neden evimizi arıyorlar?" diye sordu Nico.

"Şey," dedim, "Bay Lowell'ı onun *öldürmediğini* kanıtlamaya çalışıyorlar."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Ada. Nico da başıyla onayladı.

"Peki, tamam." Onlar küçükken ve söylediğim her şeyi kabul ederlerken her şey çok daha kolaydı. Ah bir dakika, hiç öyle bir zaman olmamıştı ki. "Beni dinleyin. Hepimiz babanızın kimseye zarar vermeyeceğini biliyoruz. Tabii bizi korumak için olmadıkça. Öyle değil mi?"

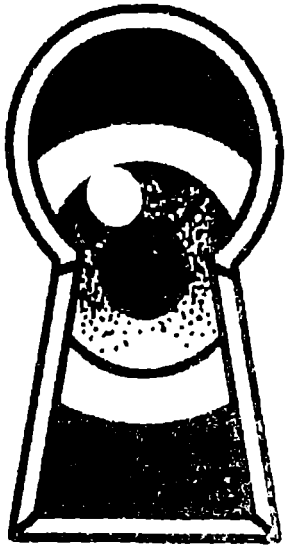
İkisinin de çabucak başlarıyla onaylamasından gurur duydum.

"Demem o ki evimizi aramalarının bir önemi yok. Babanız yanlış bir şey yapmadığı için hiçbir şey bulamayacaklar."

Bu sözleri söylerken doğruluklarına inanmak için elimden geleni yaptım. Şüphelerimin sesime sızmasına izin verirsem çocuklar da fark ederdi. Ama şu anda babalarının masum olduğuna inanmalarına ihtiyacım vardı.

"Her şey yoluna girecek," dedim onlara.

Ne var ki bu sözler dudaklarımın arasından dökülürken bile doğru olmadıklarını biliyordum. Üstelik her şey daha da kötüleşmek üzereydi.

ELLİ BEŞ

Çocukları okula bıraktıktan sonra eve dönerken bir yere uğradım.

Bunu yapmamın bir sebebi arama devam ederken eve dönmek istememdi. Bir sebebi de öğrenmem gereken bir şey olmasıydı. İçimi kemirip duruyordu ve öğrenmeden rahat edemeyecektim.

Gelen kutumda aradığım adresi buldum. İki kasaba ötede, Enzo'yla birkaç ev baktığımız bir mahallede bulunuyordu. Bütçemize daha uygun çok güzel bir ev bulmuştuk ama mahalle berbattı. En azından bizim mahalle gündüzleri daha güvenli oluyordu. Çoğunlukla.

Boyanmaya hayli ihtiyacı varmış gibi görünen yıkık dökük beyaz bir evin önüne park ettim. Arabamdan inerken onu sokakta bırakmanın güvenli olup olmayacağını düşündüm. Gerçi sorun değildi. Fazla kalmayacaktım.

Evin ön basamaklarına doğru yürürken üzerime atlayacak bekçi köpeği var mı diye etrafa bakındım. Her nedense burası korkunç bir bekçi köpeği tarafından korunacak türde bir eve benziyordu. Ve muhtemelen kesik namlulu av tüfeği olan bir adam tarafından.

Yine de evimde polislerle olmaktansa burada olmayı tercih ederdim.

Basamakları çıkıp kapıya vardım. Zile bastıysam da bozuk olduğundan şüphem yoktu. Bu yüzden yumruğumu kapıya vurdum. Cevap gelmeyince daha sert vurdum. Garaj yolunda bir Pinto vardı, dolayısıyla evde biri olmalıydı.

Sonunda kapının ardından gittikçe yükselen ayak sesleri geldi. Cızırtılı bir ses, "Geldim, geldim, patlama," diye bağırdı.

Bir saniye sonra kapıyı altmış yaşlarında bir adam açtı. Ak saçları seyrekti ve şişkin burnunun etrafında örümcek ağı misali damarlar vardı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen leş gibi viski kokuyordu.

"Şey, merhaba." Gülümsedim. "Ben şeyi arıyorum... Martha burada mı?"

Adam kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak bana baktı. "Karımı nereden tanıyorsun?"

Bir an için evimde daha yakından tanıma fırsatı bulduğum usturuplu, becerikli kadının bu adamla evli olduğunu hayal ettim. Birbirlerine hiç yakışmıyorlardı ama insanların *evet* dedikten sonra çok değiştiğini öğrenmiştim. Her gece eve bu adamın yanına gelmek Martha için nasıl bir histi acaba?

Hırsızlıkla suçladığım kadına üzülmeden edemedim. Gerçi dürüst olmak gerekirse sahiden de hırsızlık *yapmıştı.*

"Şey, evime temizliğe gelirdi." Buraya gelmeden önce bir hikâye uydurmadığım için kendime sessizce sövdüm. "Paltosunu bizde unutmuş, ben de ona geri vermek istedim."

Yanımda bir palto olmaması önemli değildi. Adamın bunu fark edemeyecek kadar sarhoş olduğuna güveniyordum. Sadece Enzo'nun hikâyesini doğrulamak için Martha'yla konuşmak istiyordum. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyordu.

"Palto sende kalabilir," dedi adam. "Çünkü o sürtük hafta başı beni bırakıp gitti. Onun için yaptığım onca şeyden sonra..."

Nirvana

Kesik kesik öksürünce bir adım geri çekildim. "Taşındı mı yani?"

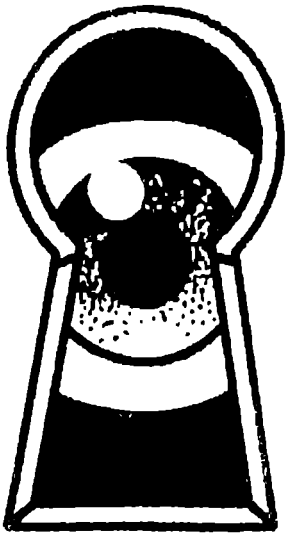
"Eh, burada olmadığına göre?" diye homurdandı. "Onu görürsen tıpış tıpış buraya döndüğünde ayaklarıma kapanması gerekeceğini söyle."

Martha'nın iyiliği için Enzo onu her nereye götürdüyse sonsuza kadar orada kalmasını umdum. Buraya bir daha asla dönmemesini.

Adam kapıyı suratıma kapayınca ben de mucize eseri son iki dakikada çalınmamış olan arabama doğru yürüdüm. Ama bu sefer adımlarım daha hafifti. Enzo'nun Martha hakkında söylediklerine tam manasıyla inanmamıştım ancak şimdi hepsi doğrulanmış sayılırdı. Buraya geldiyse kesinlikle endişelenirdi. Martha kapıyı yüzünde morluklarla açtıysa ona yardım etmeye çalışmadan çekip gitmezdi. Çünkü zamanında kardeşine yardım edememişti ve bu, son yirmi yıldır onu için için yiyordu. Hayatı tehlikede olan kadınlara yardım etme arzusu onda her zaman sevdiğim bir özellik, onunla paylaştığım bir tutkuydu.

Ona güvenmek istiyordum. Kocama güvenmeyi delicesine istiyordum.

ELLİ ALTI

Polisler saatlerce evimizi aradılar.

İşlerini bitirdiklerinde her taraf darmadağın olmuştu. Tam da beklediğim gibi. Bugün ikimiz de çalışmıyorduk –ben izin almıştım, Enzo da işini personeline emanet etmişti– bu yüzden temizliğe girişmiştik. Servis çocukları eve bırakmadan önce işimizi halletmeyi umuyordum. Bu dağınıklığı görürlerse paniklerlerdi.

Enzo'yla birlikte sessizce temizlik yapıyorduk. Mutfakta yerlere saçılan tencere ve tavaları topluyorduk. Neredeyse kolileri yeniden açmak gibiydi.

Söylememem gerekse de aklımdan çıkmayan bir soru vardı ve kendime engel olamadan soruverdim. "Enzo, Suzette'e benimle sırf hamile kaldığım için evlendiğini söyledin mi?"

Vücudu kaskatı kesildi. "Ne?"

"Ona beni hamile bıraktığını söyledin mi?"

"Hayır, söylemedim." Çenesini ovuşturdu. "Ona bunu söyleyeceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü biliyordu. Ben söylemediğime göre nereden öğrendi?"

"Ada on bir yaşında. Biz evleneli on iki yıldan az oluyor." Tek omzunu kaldırdı. "Hesap yapmıştır?"

Belki de öyleydi. On bir yıldır evli olduğumuzdan pek tabii bahsetmiş olabilirdim. Suzette gibi birinin yanında sözlerime daha dikkat etmeliydim. Belli ki her kelimemi analiz ediyordu.

Enzo bana gözlerini kısarak baktı. "Suzette'le bu konuyu ne zaman konuştunuz?"

Dün gece gizlice arka bahçelerine girdiğimi ona söyleyemezdim. Çok kızardı. "Oldu bayağı. Daha yeni düşünmeye başladım."

"İnan bana, Millie, aramızda olanları kimseye anlatmam." Kaşlarını çatarak mutfak tezgâhına baktı. "Üç tabak kırmışlar. Gördün mü?"

"Sana nazik davranmayacaklarını söylemiştim."

"Buna izinleri var mı? Bir şeyleri öylece kırabiliyorlar mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne yapmamız gerekiyordu? Polisleri polislere mi şikâyet edecektik?

"Bir şey buldular mı, biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Hiçbir şey bulamadılar çünkü ortada bulunacak bir şey yok." Sinirle yumruğunu sıktı. "Bir de fincan kırmışlar! Bu çok saçma!"

"Enzo," dedim, "mutfağı ben halledeyim, olur mu? Sen de gidip yukarıdaki odaları toparla."

"Peki," diye homurdandı.

Beni mutfakta yalnız bırakarak gitti. İyi ki de gitmişti çünkü burada kırdıkları daha fazla şey olduğundan emindim. Yatak odalarında kırılacak daha az şey vardı.

Kırık tabakları atarken telefonum çaldı. 718'li bir numaraydı, yani arayan her kimse adadan değildi. Telefonu açtım.

"Millie?"

Cecelia'nın sesiydi bu; dünden tanımıştım. Sesinin eski hâlinden bu kadar farklı olmasına bir türlü alışamıyordum.

"Merhaba, Cecelia," dedim. "Ben... Sanırım olanları duydun."

"Evet, sabah Enzo'yla konuştum. Hiç mutlu değildi."

"Sadece şaşırdık," dedim. "İşin bu raddeye varmamasını başka bir şüpheli bulmuş olmalarını umuyorduk."

"Maalesef," dedi Cecelia. "Şu anda tamamen Enzo'ya odaklanmış durumdalar."

"Lowellların evinin arka bahçesini kontrol ettin mi?" diye sordum. "Ben baktım ve kesinlikle evin önünden geçmeden içeri girilebilecek bir yer var."

"Evet, teyit ettirdim. Ama bundan bir şey çıkmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evinizi ararlarken bir şey bulmuşlar."

Ne? Enzo onu suçlayacak hiçbir şey bulamayacakları konusunda kendinden çok emindi.

Yüreğim ezildi. "Ne bulmuşlar?"

"Bilmiyorum." İçini çekti. "Adamlar ser verip sır vermiyorlar ama bağlantılarımdan birinden bu kadarını öğrenebildim. Şu anda bazı testler yapıyorlar ancak bağlantım Enzo'yu *şapa oturttuklarını* düşündüklerini söyledi."

Şapa oturtmak mı?

Aman Tanrım, ya o kanlı tişörtü buldularsa? Enzo kendi kanı olduğuna yemin ediyordu ama onu şapa oturttuklarını söylüyorlarsa...

"Enzo biliyor mu?" diye sordum.

"Evet, az önce onunla da konuştum ama sana ayrıca haber vermek istedim çünkü sana söyleyecekmiş gibi gelmedi." Duraksadı. "Bunların hepsi gizli elbette. Bu bilgiyi bilmemem ve kesinlikle ikinize de söylememem gerekiyor. Aramızda kalacağına güvenebilir miyim, Millie?"

"Güvenebilirsin," diye onayladım.

"Benito'nun da benim de kulağımız kirişte." Benim dünyam başıma yıkılırken Cecelia'nın sesinde en ufak bir titreme yoktu. Onun kendine güveni beni de biraz olsun sakinleştirdi.

"Tutuklama emriyle ilgili herhangi bir şey duyarsak sizi hemen ararım."

Kocamın tutuklanması fikri kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar korkunçtu. Birdenbire boğazım cevap veremeyeceğim kadar tıkandı.

"Millie." Cecelia'nın sesi yamandı. "Bu işi çözeceğiz. Sana söz veriyorum. Bana inanıyor musun?"

"Ama..." diyebildim sadece. "Ya..."

Cümleyi tamamlayamıyordum bile. Gerçi zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Ya kocamın Suzette Lowell'la gerçekten ilişkisi varsa?

Ya Enzo gerçekten Jonathan Lowell'ı öldürdüyse?

Ya onu hapse atarlarsa? Ne halt edeceğim ben? Çocuklarımıza ne diyeceğim?

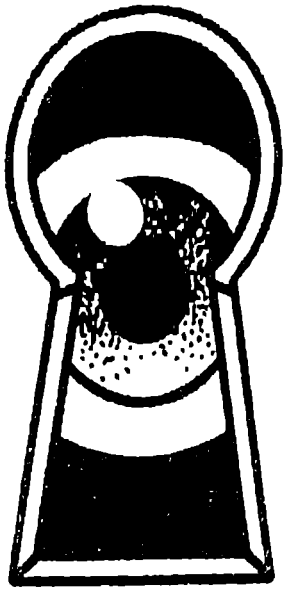
"Millie," dedi Cecelia o kendinden emin, yaman sesiyle. "Bu konuda bana güvenmelisin. Çünkü ben sana güveniyorum. *Enzo*'ya güveniyorum. Üstesinden geleceğiz."

"Tamam," diye kabul ettim. "Sana güveniyorum."

Ama nasıl üstesinden gelecektik? O tişörtü Jonathan'ın kanıyla kaplı hâlde buldularsa Enzo'nun başı büyük belada demekti. O tişörtten kurtulduğunu ummak zorundaydım. Onu asla bulamayacakları bir yere sakladığını.

Bundan çok daha kötü bir şey bulmuş olabilecekleri aklıma bile gelmemişti.

ELLİ YEDİ

Cecelia'yla yaptığımız konuşmadan Enzo'ya bahsetmedim.

Gerçek şu ki onunla bu konuyu konuşmaktan korkuyordum. Masayı kurmama yardım etmek için mutfağa geldiğinde ağzımı onlarca kez açtıysam da tek kelime bile edemedim. Korkunç bir şeyin eli kulağındaydı ve ondan bahsetmek onu gerçek kılacakmış gibi geliyordu.

Çocuklar eve geldiğinde her şey normalmiş gibi davrandık. Sanki evimiz cinayet kanıtı arayan polis memurları tarafından darmadağın edilmemiş gibi. Enzo'nun yakın zamanda tutuklanma ihtimali varsa hâlâ yapabiliyorken normalimize sarılmalıydık. Enzo Nico'yu beyzbol oynamak için arka bahçeye çıkarmayı bile başarmıştı; Küçükler Ligi olayından bu yana ilk kez oynuyorlardı.

Fakat Enzo çocuklara iyi geceler deme rutinini her zamankinden uzun tutuyordu. Nico'nun odasına benden önce uğramasına izin verecektim ancak yarım saattir Ada'nın odasından çıkmadığından önden gidip Nico'ya iyi geceler dilemeye karar verdim. Saat o kadar geç olmuştu ki biraz daha gitmezsem Nico uyuyakalabilirdi.

Ne var ki Nico'nun odasına girdiğimde yakın zamanda uyuyacakmış gibi görünmüyordu. Yatakta oturmuş, çizgi roman okuyordu. Küçük Kivi'nin eskiden bulunduğu kafes hâlâ yatağının yanındaydı ama tabii şimdi boştu.

"Yatma vakti." Çizgi romanı elinden alıp masasının üzerine koydum. "Artık uyumalısın."

"Yorgun değilim."

"Eminim düşündüğünden daha yorgunsundur."

"Eminim değilimdir."

Yine de itiraz etmeden başını yastığa koydu. Lambaları söndürdüysem de yatağının yanındaki pencereden içeri ay ışığı doluyordu. Perdelerimiz olmasına rağmen Nico genellikle çekmezdi. Gözlerinin akı ay ışığında neredeyse parlıyordu.

"Anne?" dedi.

Yatağının kenarına oturdum. "Efendim?"

"Sence bir insanın kötü bir şey yapması onu kötü biri yapar mı?"

"Ne tür bir kötülükten bahsediyoruz?"

Gözleri irileşti. "*Gerçek* bir kötülükten."

Babasını düşünüyor olmalıydı. Sabah gözünü açar açmaz polislerle karşılaşması onu epey sarsmış olmalıydı. Enzo'yu tutuklarlarsa ne düşünecekti?

Gözlerini bana dikmiş, cevabımı bekliyordu. Hayatım boyunca başımdan geçen onca şeyden sonra bu konuda eşsiz bir bakış açım vardı. Kötü şeyler yapmıştım. Hakikaten kötü şeyler. Birini öldürmüştüm. Hatta birden fazla kişiyi.

Gerçi Nico bunu bilmiyordu. Bu sırrı çocuklarımızdan saklamıştık. Bir gün mutlaka öğreneceklerdi. Öğrendiklerinde benden nefret edecekler diye çok korkuyordum.

"Bence," dedim, "bir insan kötü şeyler yapsa bile iyi bir insan olabilir. Yeter ki o kötü şeyi doğru bir nedenle yapmış olsun."

"İyi bir nedenle kötü şeyler yapılabilir mi?"

"Kesinlikle. Mesela ikimiz de yalan söylemenin yanlış olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Düşün ki Ada saçlarını kestirdi ama ona hiç yakışmadı. Sana nasıl göründüğünü sorduğunda duygularını incitmemek için güzel göründüğünü söyledin. İşte o zaman bu yalan söylemek olurdu ama iyi bir nedenden ötürü yalan söylemiş olurdun. Anladın mı?"

"Evet..."

"Peki bu sorunu cevapladı mı?"

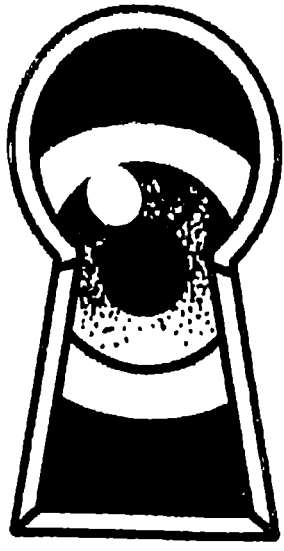
"Pek sayılmaz," dedi. "Çünkü saç kesimi hakkında yalan söylemek *gerçekten* kötü bir şey değil."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. "Peki, senin aklında nasıl bir şey var?"

Spencer Archer'la birlikte olduğuna yemin ettiğin onca zaman neredeydin?

Oğlumun yüzüne bakarak söyleyeceklerini bekledim. Ama omuz silkmekle yetindi. Her ne yaptıysa söylemeyecekti.

Ben daha fazla ısrar edemeden kapı çaldı. Enzo gelmişti. oğlumuza iyi geceler dilemeye hazırdı. Nico'nun ne sormaya çalıştığını hâlâ anlamış değildim. Aklında çok spesifik bir şey var gibiydi ama bana söyleyecek gibi durmuyordu. Belki Enzo onun sorularını benden daha iyi yanıtlayabilirdi.

ELLİ SEKİZ

Dördümüzün aynı anda kahvaltı masasında olması nadir görülen bir olaydı.

Dün çocuklar pankeklerini yemediklerinden bugün yine damla çikolatalı pankek yapıyordum. Öyle muazzam bir şey değildi. Marketten aldığım pankek hamurunu kullanmıştım, tek yapmam gereken su ekleyip karıştırmak olmuştu. Sonra bol yağ koyduğum tavaya küçük daireler hâlinde döktüm. Pankeklerim için çok fazla yağ kullanmıştım. Basbayağı hamur kızartması olmuşlardı ama çocuklar böyle seviyorlardı. Hatta Enzo da böyle seviyordu.

Son olarak damla çikolataları ekledim. Her pankeke yaklaşık sekiz dokuz parça koydum. Damla çikolatalara gülen yüz şekli vermeye çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Çok güzel kokuyor, Millie," dedi Enzo. Sesi kulağa neşeli geliyordu ancak dün Cecelia'nın söylediklerinden sonra içten içe endişeli olmalıydı.

Sonunda masaya pankek dolu dört tabak koydum. Çocuklar dünden daha büyük bir iştahla yemeye başladılar. Onlara göre polislerle işimiz bitmişti.

"Şu anda yağmur yağıyor ama öğleden sonra hava açılacak," dedi Enzo. "Nico, işten döndüğümde yine beyzbol oynayalım."

Nico ağzındaki pankeki yutmadan, "Sence seneye beni yeniden Küçükler Ligi takımına alırlar mı?" diye sordu.

Kuralları bilmiyordum ama birinin karnına yumruk attıktan sonra Nico takımdan ömür boyu menedilmiş olabilirdi. "Emin değilim," dedi Enzo, "ama belki yazın onun yerine futbola başlarız. Beyzbolda olduğu kadar futbolda da iyi olursun. Tamam mı?"

Nico başıyla onayladı. "Tamam!"

Bu evi ilk gördüğümde hayalini kurduğum o mükemmel aile tablosu işte buydu. Dördümüz mutfaktaki kahvaltı masasında oturmuş, pankek yiyorduk. Bir aile fotoğrafı çekecek olsaydım tam da bu an olurdu.

Derken kapı çalarak her şeyi berbat etti.

"Ben bakarım." Enzo oturduğu yerden o kadar hızlı kalktı ki kapıdakinin kim olduğunu bildiğinden şüphe ettim. "Hemen dönerim."

Tabii ki peşinden gittim. Her ne oluyorsa bilmek istiyordum. Şu dakikadan sonra kapının öbür tarafında bizi iyi bir şeyin beklemediğinden adım gibi emindim.

Antreye vardığımda Enzo çoktan kapıyı açmıştı. Gelen Cecelia'ydı, kumaş pantolonu sırılsıklam olmuş, sarı saçları yağmurdan kafasına yapışmıştı. Makyaj yapmış olsaydı yüzünden akıyor olurdu.

"İçeri gel," dedi Enzo. "Sırılsıklam olmuşsun!"

Cecelia sucuk gibi olmasına rağmen yanımızdan geçip antreye girerken bunun farkında değilmiş gibiydi. "Zamanında gelebildiğime sevindim. Konuşmamız gerek."

Çocukların kapıda durmuş, bizi dinlemediğinden emin olmak için mutfağa doğru baktım. İçimden bir ses Cecelia'nın söyleyeceklerini duymalarını istemeyeceğimi söylüyordu.

Nirvana

"Oturmak ister misin?" diye sordum. "Sana bir havlu getirebilirim ya da..."

"Polisler seni tutuklamaya geliyorlar, Enzo," diye sözümü kesti.

Dün beni uyarmış olmasına rağmen duyduklarımla başım zonklamaya başladı. Enzo da aynı derecede sarsılmış görünüyordu.

"Sabah nezaketen beni uyardılar." Cecelia ıslak saçlarının birkaç telini yüzünden çekti. "Senin için tutuklama emri çıkardılar, birazdan burada olacaklarını tahmin ediyorum. Onlar gelmeden konuşabilelim diye olabildiğince hızlı geldim."

"Neden?" diye çıkıştı Enzo. "Ellerinde ne var? Hiçbir kanıtları yok ki."

"Benito bazı şeyler öğrenmiş," dedi. "Buraya gelirken konuştuk. Dün sana söylediğim gibi, evi ararken bir şey bulmuşlar. Cinayet aleti olduğuna inandıkları bir şey."

"Daha neler!" diye söylendi Enzo. "Cinayet aleti mi? Neymiş o, mutfak bıçaklarımızdan biri mi?"

"Hayır, çakıymış," dedi Cecelia. "Üzerinde adının baş harfleri varmış, EA. Bir çekmecenin dibinde bulmuşlar."

Başımı çevirip kocama baktım. O çakıyı biliyordum; ona babası vermişti. Her zaman yanında taşırdı.

"Ayrıca," diye devam etti Cecelia, "temizlenmiş gibi görünüyormuş ama üzerinde hâlâ kan izleri varmış. Hemen hızlısından bir DNA analizi yaptırmışlar, sabah da Jonathan Lowell'ınkiyle eşleştiği bilgisi gelmiş."

Enzo'nun ağzı bir karış açık kaldı. Dizlerinin bağı çözülmüşçesine duvara yaslandı. Ona karşı ellerinde bulunan bütün kanıtlar arasında en fenası buydu. Ama Enzo'nun bir nedeni olmalıydı. Çakısının üzerinde Jonathan'ın kanının olmasının bir nedeni olmalıydı. Açıklamasını duymam gerekiyordu.

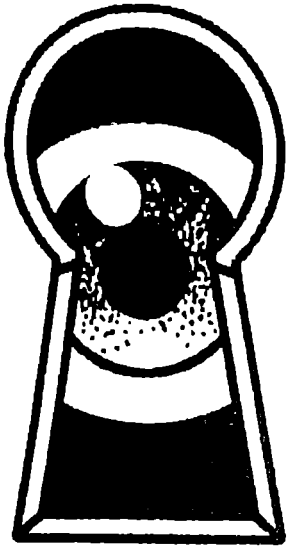
Hemen şimdi duymam gerekiyordu.

"Enzo?" diye fısıldadım.

"Ben..." Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "İyice sildiğimi sanıyordum."

Ne?

Doğrulup titrek bir nefes aldı. "Çok özür dilerim, Millie," dedi. "Sana karşı dürüst olmadım. Jonathan'ı öldüren bendim."

ELLİ DOKUZ

Jonathan'ı öldüren bendim.

Son nefesime kadar kafamın içinde kocamın bu sözleri yankılanacaktı.

Cecelia şimdiye kadar kendinden son derece emin ve duruma hâkim görünüyordu ama bu itiraf onu da sarsmıştı. "Enzo, sen..."

"Çok üzgünüm," dedi Enzo usulca. "Korkunç bir şey yaptım. Bu konuda yalan söylediğim için özür dilerim. Ama... her şeyi düzelteceğim. Suçumu itiraf edeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Neredeyse çığlık atmıştım –çocukların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştum– ama kendime engel olamıyordum. "Onu neden öldürdün?"

Başını yere eğdi. "Çok özür dilerim. Bizim için yaptım... o sigorta parasına ihtiyacımız vardı. Beş parasızdık ve..."

Cecelia diyecek söz bulamıyordu. Ben de öyle. Aklımda onlarca soru vardı. Şayet bunu sigorta parası için yaptıysa Suzette de işin içinde miydi? O da tutuklanacak mıydı? Önce hangi sorudan başlayacağımı bile bilmiyorum ama o sırada kapı çaldı ve tek bir soru dahi soracak vaktimin olmadığını fark ettim.

Cecelia hemen kendini toparladı. "Polisler geldi," dedi.

Enzo panikledi. "Millie, lütfen çocukları yukarı çıkarır mısın? Görmelerini istemiyorum."

Zil tekrar çaldı, ardından kapıya vuruldu. Çocukların görmesini ben de istemiyordum. Ama fazla vaktim varmış gibi görünmüyordu.

Ah, Enzo, ah. Ne düşünüyordun?

Çocukların hâlâ pankeklerini yediği mutfağa giderken neredeyse kendi ayağıma takılıyordum. Tanrım, keşke o pankekleri bitirmelerine izin verebilseydim. Ama vakit yoktu. "Çocuklar," dedim. "Odanıza çıkıp kapınızı kapamanızı istiyorum. Hemen."

Eskiden olsa bu isteğime mızmızlanma ve itirazlarla karşılık verirlerdi. Ama şimdi anlıyorlardı. Tabaklarını bırakıp yukarı koştular. İki kapı da art arda kapandı.

Yanlarına döndüğümde Enzo'yla Cecelia henüz kapıyı açmamışlardı; benden onay bekliyorlardı. Enzo kusacakmış gibi görünüyordu ama kendini toparlayıp kapıyı açtı. Karşımızda Dedektif Willard'ı bulduğumuza hiç şaşırmadım. Yüzünde nefret etmeye başladığım o ciddi ifadeyle kapıda dikiliyordu.

"Enzo Accardi," dedi. "Jonathan Lowell'ı öldürmekten tutuklusun."

Dedektif kocamın bileklerine kelepçeleri takarken çocukların buna tanık olmadıklarına sevindim. Bileklerinize kelepçe takılmasının nasıl bir his olduğunu iyi bilirdim. Metalin derimi nasıl acıttığını, yürürken dengemi nasıl bozduğunu hâlâ hatırlıyordum. Polis tarafından kelepçelenerek götürülmenin nasıl bir his olduğunu iyi bilirdim. Enzo'nun gözlerinde o acıyı görebiliyordum.

Dahası ömrünün sonuna kadar o kelepçelerden kurtulamayacaktı.

"Seni seviyorum, Millie," diye seslendi onu götürürlerken.

Bahane üretmiyordu. Artık masummuş gibi davranmıyordu. Söyleyecek tek sözü bu üç kelimeydi.

"Enzo!" Cecelia başını yağmura uzatıp arkasından bağırdı. "Ben gelmeden onlara tek kelime bile etme! Beni duyuyor musun? Tek kelime bile etme! Seninle orada buluşacağım!"

Dedektifin kocamı polis arabasına götürüşünü izledim. Onu arka koltuğa bindirdiklerinde içim ezildi. Bundan böyle dışarıdan eve döndüğümde kocam evde olmayacaktı. Onu bir sonraki görüşümde gözaltında olacaktı.

Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceği kesin sayılırdı.

Cecelia kapıyı kapadı ve kapıya yaslanıp başını iki yana salladı. Gözüne düşen ıslak saçlarını itti. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Şaştım kaldım."

"Ben de," diyebildim.

"Bir şeyler kaçırıyoruz." Yüzünü pencereye çevirip kocamı bizden uzaklaştıran polis arabasına dikkatle baktı, sanki ipucu o arabada olabilirmiş gibi. "Bize her şeyi anlatmadı. Enzo para için adam öldürmez. Buna bir saniye bile inanmadım. Başka bir nedeni olmalı."

"Olabilir..."

Ama Cecelia bu evi ne kadar çok istediğimizi bilmiyordu. Teklif fiyatının yüzde on altında olmasına rağmen bütçemizi aşıyordu fakat yine de satın almıştık. Kredimiz onaylandığında kutlama yapmıştık ancak şimdi keşke banka bizi reddetseydi diyordum. O zaman aramaya devam ederdik. Faturalarımızı ödemek için sürekli çırpınıp durmadığımız, aynı derecede iyi bir ev bulabilirdik.

"Panik yapma, Millie," dedi Cecelia. "Ben her şeyi halledeceğim."

Ona dik dik baktım. "Kocam az önce cinayeti itiraf etti, Cecelia."

Bu olanların en kötü yanının ne olduğunu kestirmek zordu. Zira her bakımdan korkunç bir durumdu. Ama en zor kısmı, Enzo'nun Jonathan'a bunu yaptığını hayal etmekti. Jonathan

odanın öbür ucundan silahla vurulmamıştı. Enzo çakısıyla üzerine yürüyüp boğazını boylu boyunca kesmişti. Bunu ne tür bir insan yapardı?

Ama Enzo geçmiş hayatında yaptığına inanamayacağım birçok şey yapmıştı. Kocamın bir mafya babası adına insanların parmaklarını kırdığını hayal bile edemezdim ama bunun da geçmişinin bir parçası olduğunu öğrenmiştim. Anlaşılan Enzo başka bir adamın boğazını kesebilecek türde bir adamdı.

Sonuçta o yapmıştı. Cinayeti kendi ağzıyla itiraf etmişti.

Üst katta bir kapı çarptı. Çocuklardan biri odasından çıkıp babasının polis tarafından götürülüşüne tanık olmuş olmalıydı. Şimdi bir de bununla uğraşmak zorundayım. İkisine de ne olduğunu anlatmam gerekiyordu.

"Karakola gitsem iyi olacak," dedi Cecelia. "Sen iyi olacak mısın, Millie?"

Kesinlikle iyi olmayacaktım. Ama şu anda benim için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Sen karakola git."

Başıyla onayladı. "Unutma, bu iş daha bitmedi. Ona yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ama bu durumda bizim için ne yapabilirdi ki? Nefsi müdafaa değildi. Ya kasten adam öldürmeydi ya da kasıtsız adam öldürmeydi. Her iki durumda da Enzo özgürlüğünü sonsuza dek kaybetmişti.

Vedalaşmak üzere birbirimize sarılırken Cecelia beni gelişmelerden haberdar edeceğine söz verdi. O gittikten ve ev bir kez daha sessizliğe gömüldükten sonra içinde bulunduğum durumun özü suratıma tokat gibi çarptı.

Enzo gitmişti.

Ve şimdi bunu çocuklara söylemek zorundaydım.

Gıcırdayan basamakları tırmanarak evimizin üst katına çıkarken artık kredi taksitlerini ödeyemeyeceğimizi fark ettim. Yapmamız gereken ilk şey bu evi yeniden satışa çıkarmak olacaktı. Sadece benim gelirimle nerede yaşayabileceğimizi bilmiyordum.

Önce Nico'nun odasına uğradım çünkü iki çocuğumdan daha sorunlu olan oydu ama sonra Ada'nın odasından gelen hıçkırıkları duydum; bu kız her zaman her şeye fazlasıyla üzülürdü. Gerçi bu sefer onu suçlayamazdım. Kapısını tıklatıp cevap vermesini beklemeden içeri girdim.

Ada yüzüstü yatağa uzanmış, başını yastığına gömmüş ağlıyor, o ağladıkça daracık omuzları şiddetle sarsılıyordu. Aslında bütün vücudu sarsılıyordu. Geçen yıl hastanede nöbet geçiren birini görmüştüm ve bu da ondan pek farklı görünmüyordu. Ada her zaman babacı olmuştu ve şimdi babasının ne yaptığını öğrenmek dünyasını başına yıkacaktı. Sırf onu ağlarken izlemek bile ne zamandır tuttuğum gözyaşlarımın akmasına yetmişti.

Enzo, bunu bize nasıl yapabildin? Nasıl?

"Ada." Yatağının kenarına oturup yumuşacık siyah saçlarını okşadım. "Ada, tatlım... Sana aşağı gelmemeni söylemiştim."

Yastığına doğru tam olarak anlayamadığım bir şeyler söyledi.

"Bir şey yok." Saçlarını tekrar okşadım. "Her şey yoluna girecek."

Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum. Onu ikna etmeye çalışıyorsam pek işe yaramıyordu. Kendimi de ikna edemiyordum. O hâlde çenemi kapasam daha iyi olurdu.

Ada yatakta dönerek şişmiş, kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı. "Babamın Bay Lowell'ı öldürdüğünü düşünüyorlar."

İçimden yalan söylemek geldi ama ne yararı olacaktı ki? "Evet. Öyle düşünüyorlar."

Gözyaşları yanaklarından sicim gibi akıyordu. "Ama o yapmadı!"

Birazdan söyleyeceklerim onu kahredecekti ama er ya da geç öğrenmek zorundaydı. İnternette okumasından ya da bir arkadaşından duymasındansa benden duymasını tercih ederdim. "Ada, tatlım, baban itiraf etti," dedim. "Polislere Bay Lowell'ı öldürdüğünü itiraf etti."

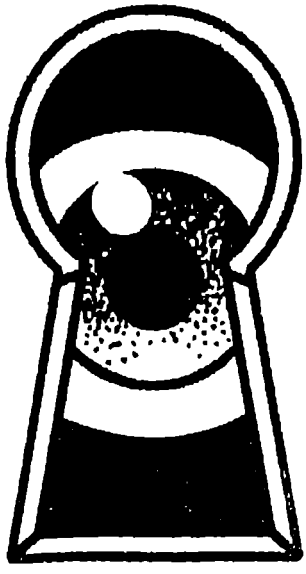
"Ama o öldürmedi!" diye bağırdı Ada. "Onun öldürmediğini biliyorum!"

Elimi omzuna koymaya yeltendim ama omzunu silkerek benden uzaklaştı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi kızım, "onu ben öldürdüm."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALTMIŞ
ADA

Benim adım Ada Accardi ve on bir yaşındayım.

Saçlarım simsiyah, gözlerim kahverengi olmasına rağmen kimileri onların da siyaha benzediğini söylüyor. Bir erkek kardeşim var, adı da Nicolas. İki dil biliyorum: İngilizce ve İtalyanca. En sevdiğim yemek peynirli makarna, özellikle de annemin peynirli makarnasına bayılıyorum. En sevdiğim kitap Lois Duncan'ın *Daughters of Eve* kitabı. En sevdiğim dondurmaysa kurabiye aromalı olan.

Ayrıca yan komşumuz Jonathan Lowell'ı öldürdüm.

Son bir şey daha:

Hiç pişman değilim.

Adi Komşunuzu Nasıl Öldürürsünüz? – Beşinci Sınıf Öğrencisi Ada Accardi'nin Kılavuzu

1. Adım: Evinizi ve Sevdiğiniz Her Şeyi Arkanızda Bırakın

Ertesi gün taşınacaktık.

Annemle babam bu konuda çok heyecanlıydı. Özellikle de babam. Yeni kocaman evimizde yaşamaya başlayacağımızı ve orayı çok seveceğimizi söyleyip duruyordu. Sanki bizim için harika bir şey yapıyorlarmış gibi davranıyorlardı ama ben taşınmak istemiyordum. Bronx'u seviyordum. Bütün arkadaşlarım buradaydı. Annemlerin "çok küçük" dediği bu apartman dairesini bile seviyordum.

Ama on bir yaşındaysanız seçme hakkınız yoktu. Annenizle babanız size taşınacağınızı söylüyorsa taşınırdınız.

Her neyse, işte bu yüzden uyuyamıyordum.

Son bir saattir yatağımda uzanmış, tavanı seyrediyordum. Tavanımı seviyordum. Boyasında bir sürü çatlak vardı ama o çatlaklar tanıdıktı. Mesela bir tanesi yüze benziyordu. Ona Constance adını vermiştim.

Buradan gidince Constance'ı çok özleyecektim.

"Nico?" diye fısıldadım karanlığa.

Annemlerin evimiz hakkında hiç sevmedikleri şeylerden biri de Nico'yla aynı odayı paylaşmak zorunda olmamızdı. O erkek ben de kız olduğumdan aynı odada kalmamalıymışız. Gerçi babam odanın ortasına perde astığından sorun yoktu. Nico'yla aynı odada kalmaktan şikâyetçi değildim. Uyurken onun benimle bu odada, perdenin hemen arkasında olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Efendim?" diye fısıldadı.

Uyanıktı. Güzel. "Uyuyamıyorum."

"Ben de."

"Keşke taşınmak zorunda olmasaydık."

Nico ne zaman dönse yatağı gıcırdardı, yine gıcırdadı. "Bence de. Hiç adil değil."

Nico'nun da taşınmak istememesine sevinmiştim. Çünkü babamla annem çok heyecanlıydılar. Gören de Disneyland'e taşınıyoruz sanırdı.

Ama bu taşınma işi Nico'yu benim kadar kötü etkilemeyecekti. O her zaman benden çok daha kolay arkadaş bulurdu. Herkes Nico'yu hemencecik severdi. Oysa benim anaokulundan beri sadece iki yakın arkadaşım vardı: Inara ve Trinity. Ayrıca ilkokul mezuniyetime üç ay kalmıştı ve şimdi mezuniyeti kaçıracaktım. Bunun yerine hiç *tanımadığım* çocuklarla mezun olacaktım.

"Belki çok kötü olur," dedi Nico, "ve annemler de buraya geri taşınmak isterler."

"Hiç sanmıyorum. Anladığım kadarıyla yeni ev çok pahalıymış."

"Doğru. Krokiyi ödemekte çok zorlanacaklarını konuşuyorlardı."

"Krediyi mi diyorsun?"

"İkisi farklı şeyler mi?"

Kredinin ne olduğunu bilmiyordum ama krokiyle aynı şey olmadığını biliyordum. Hatta bundan emindim. "Üniversiteye gidene kadar o yeni evde yaşamak zorundayız."

Perdenin diğer tarafında bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Belki o kadar da kötü olmaz, belki zamanla alışırız," dedi.

Bunu hayalimde canlandıramıyordum. Yeni arkadaşlar edindiğimi, o büyük ve korkunç eve alıştığımı hayal edemiyordum.

"Nico?" dedim.

"Hı?"

"Perdeyi açabilir miyim?"

Odayı ikiye ayıran perde aslında benim içindi. Babam perdeyi asarken annem bana bunu artık *genç bir hanım olduğum*

ve mahremiyete ihtiyacım olduğu için yaptığımızı söylemişti. Ama ben hep geceleri perdeyi açmak istiyordum.

"Olur," dedi Nico.

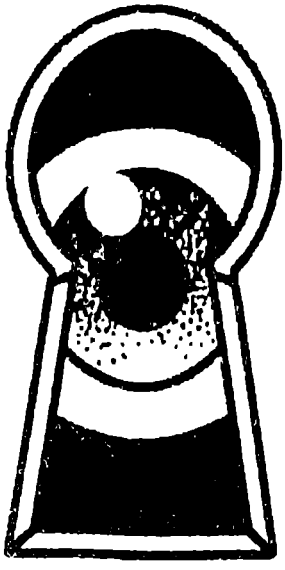
Yataktan kalkıp perdeyi açtım. Nico Süper Mario Kardeşler nevresimli yorganını boynuna kadar çekmişti ve siyah saçları karman çormandı. Bana el salladı, ben de ona salladım.

Annemle babamın Nico'yu hastaneden eve getirdikleri günü hatırlıyordum. Annem, o zamanlar daha iki yaşında olduğumdan ve beynim henüz anılar oluşturamadığından bunu hatırlamamın imkânsız olduğunu söylüyordu ama yemin ederim hatırlıyordum. Annem onu küçük bebek taşıma çantasında eve getirmişti ve Nico minicikti. O kadar küçük olmasına inanamamıştım! Bebeklerimden bile küçüktü.

Onu kucağıma alıp alamayacağımı sormuştum, annem de çok dikkatli olursam alabileceğimi söylemişti. Kanepeye oturmuştum ve annem de onu kucağıma koymuştu. Bana başını tutmamı söylemişti, ben de öyle yapmıştım. Kucakta olmak Nico'nun çok hoşuna gitmiş gibiydi ama daha çok yaşlı bir adama benziyordu. Sonra elimi minicik dudağına koymuştum, o da hemen emmeye başlamıştı. Ona, "Seni seviyorum, Nico," demiştim.

Kardeşimin oda arkadaşım olmasını özleyecektim.

ALTMIŞ BİR

Taşınma günü gelip çatmıştı.

Babamın büyük bir kamyoneti vardı ve eşyaların çoğunu birlikte çalıştığı birkaç arkadaşıyla taşıyacaktı. Annem ona belini inciteceğini, dikkatli olmasını söyleyip dururken babam da dikkatli olacağını söylüyordu ama babam hiçbir zaman bir yerini incitmezdi, o yüzden annemin neden endişelendiğini anlamıyordum. Bunu babamın da saçma bulduğunu görebiliyordum ama annem böyle kızdığında genellikle alttan alırdı.

Annem gerçekten iyi bir anneydi. Ertesi gün okula bir tepsi Rice Krispies götüreceğimi unuttum ve çoktan yatma vakti geldi diyelim, benim için gidip Rice Krispies ve marşmelov alır, pişirir, ertesi sabah okula götürmeye hazır olacak şekilde paketlerdi. (Bu yakın zamanda Nico'nun başına gelmişti, yani doğru olduğunu biliyordum). Yani annem bütün anneler gibiydi, bizi sever ve bize bakardı.

Ama babam farklıydı.

Babam her şeyi yapabilirdi. Annem Rice Krispies yapmak için gerekli tüm malzemeleri alıp ertesi sabah okula hazırlayabilirdi. Ama babama, ne bileyim, *Çin*'den gelen Rice Krispieslara

ihtiyacım olduğunu söylesem benim için bulurdu. Nasıl yapardı bilmiyordum ama ertesi sabah okula götüreceğim saate kadar bulup getirirdi.

Ayrıca kocaman bir kamyoneti vardı ve eskiden beni öne oturturdu ama sonra annem öğrenip kızmıştı. Bu yüzden babam artık öne oturmama izin vermiyordu çünkü annem çok zekiydi ve bir şeyin güvenli olmadığını söylüyorsa o zaman o şeyi yapamazdım.

Yeni evdeki odam büyüktü. Nico'yla beraber kaldığımız odanın neredeyse iki katıydı. Babam büyük olduğum için önce benim oda seçeceğimi söylemişti, ben de köşedeki odayı seçmiştim. Kitap okurken dışarıya bakabileceğim bir sürü penceresi vardı.

Ama yeni odamda kitaplarımı kolilerden çıkarırken ağlamaya başladım.

Ben çok ağlardım. Herkes öyle derdi. Ama elimde değildi! Üzülünce ağlardım. Benim asıl anlamadığım, başkalarının neden daha sık ağlamadığıydı. Nico bile artık neredeyse hiç ağlamıyordu.

Ben yatağımda oturmuş ağlarken babam odamın önünden geçiyordu. Hemen elindeki koliyi bırakıp yanıma geldi. "Neyin var, *piccolina*[12]? Neden üzgünsün?"

Başımı kaldırıp babama baktım. Boyum neredeyse anneminki kadardı ama babam ikimizden de uzundu. Beni okuldan almaya geldiğinde diğer kızlar çok yakışıklı olduğunu söylerlerdi. Ayrıca Inara'nın annesi babama âşıktı. Ama ben babama o gözle bakmıyordum.

"Eve dönmek istiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ama evimiz burası. Çok daha iyi bir ev."

"Ben hiç sevmedim."

"Ada, ciddi olamazsın."

---

12 (İta.) Bebeğim. –*ç.n.*

O kadar üzgün görünüyordu ki ciddi olduğumu söyleyemedim. Parmaklarımı şaklatarak küçük evimize geri dönebilseydim bir dakika durmaz yapardım.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Yeni evimize bir şans ver. Bir yıl sonra hâlâ sevmiyor olursan geri döneriz."

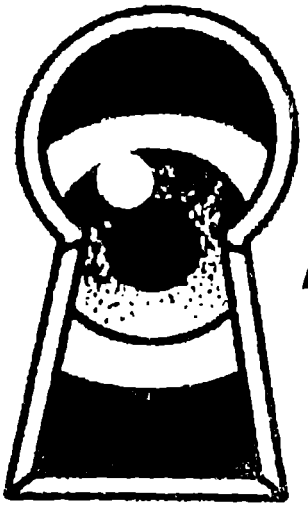
"Hayır, dönmeyiz."

"Döneriz! Sana söz veriyorum."

"Annem dönmemize izin vermez."

Göz kırptı ve İtalyanca, "Yine de döneriz," dedi.

Ona inanmasam da moralim yerine gelmişti. Hem düşününce babam muhtemelen haklıydı. Bir yıl sonra her şey farklı olacaktı. Belki de o zamana kadar burayı gerçekten severdim.

ALTMIŞ İKİ

2. Adım: Uyum Sağlamaya Çalışın – Ama Başaramayacaksınız

Daha önce hiç yeni çocuk olmamıştım.

Bütün sınıfın önünde durup bize kendini tanıtmak zorunda kalan yeni çocuklara hep çok üzülürdüm. Ve şimdi o yeni çocuk bendim. Annemin benim için seçtiği, her yerimi kaşındıran pembe elbisenin içinde, bir oda dolusu beşinci sınıf öğrencisinin önünde duruyordum. Alışveriş merkezinde okulun ilk günü için almak istediğim çok güzel, uçuş uçuş bir beyaz elbise vardı ama her nedense annem beyaz giymeme hiç izin vermiyordu, o yüzden bu elbiseyi almıştık. Ve şu anda ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Hadi bakalım, Ada," dedi öğretmenim Bayan Ratner. "Bize biraz kendinden bahset."

Bayan Ratner'ı sevmemiştim. Eski öğretmenim Bayan Marcus gençti ve hep şu sevimli mor gözlüğünü takardı, ayrıca her perşembe bize şeker dağıtırdı. Bayan Ratner bir milyon

yaşındaydı ve sanırım gülümseme kasları artık çalışamayacak kadar eskimişti.

"Benim adım Ada," dedim, "ve New York Cityliyim."

Bu kadarı yeterli mi diye Bayan Ratner'a baktım. Yeterli değildi.

"Okumayı çok severim," dedim. "Eskiden bale dersleri alırdım." Dokuz yaşından beri bale dersi almıyordum ama bu kadarının yeterli olmasını umdum.

Değildi.

"En sevdiğim ders İngilizce," diye devam ettim. "Babam İtalyan olduğu için İtalyanca biliyorum."

Bayan Ratner sınıfa dönüp, "Ada'ya sorusu olan var mı?" dedi.

Çocuklardan biri elini kaldırdı. "Baban uzaylıysa yeşil mi?"

"Uzaylı değil. *İtalyan.*"

"Sen uzaylı dedin."

Ne diyeceğimi bilemedim. Derken ikinci soru geldi: "Madem İtalyan'sın o zaman en sevdiğin ders nasıl İngilizce oluyor?"

"*Babam* İtalyan," diye açıkladım. "Ben buralıyım."

"Hayır, değilsin," dedi başka bir çocuk. "Buraya yeni taşındın. O zaman nasıl *buralı* oluyorsun?"

"Yani," dedim, "New Yorkluyum, eh burası da New York."

"Burası New York City değil," dedi ilk çocuk.

"Ama sonuçta New York."

"Eee?"

Bayan Ratner birkaç dakika daha diğer çocukların bana soru sormasına izin verdi. En sevdiğim yemek ya da en sevdiğim televizyon programı gibi normal sorular sordular. Ama çok tuhaf sorular soranlar da oldu. Mesela neden elbisemin altına çorap giymiştim? Babamın uzaylı olup olmadığını soran çocuk bu sefer de uzaylılara inanıp inanmadığımı ve hiç uzaylı görüp görmediğimi sormuştu.

Sırama oturduğumda yanımdaki çocuk gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Çok sinir bozucuydu ve daha fazla dayanamayıp, "Ne var?" diye sordum.

"Eğer uzaylıysan hayatımda gördüğüm en güzel uzaylısın," dedi.

Buna ne diyeceğimi bile bilemedim. Ama o sırada Bayan Ratner bizi susturdu ve böylece diyecek bir şey düşünmek zorunda kalmadım.

Öğle yemeği vakti geldiğinde yanımda oturan çocuk peşimden kafeteryaya geldi. Gerçi nereye gideceğimi bilmediğimden ben de diğerlerinin peşine takılmıştım ama çocuk arkamdan geliyormuş gibi hissediyordum. Hislerimde yanılmamıştım, sıraya girdiğimde hemen arkamdaydı.

"Merhaba, Ada," dedi. "Ben Gabe."

"Merhaba," dedim.

Ben anaokulundayken ya da birinci sınıftayken sınıfımdaki bütün çocuklar hemen hemen aynı boydaydı. Ama beşinci sınıfta bazı çocuklar diğerlerinden çok daha uzundu. Mesela benim omzuma gelen çocuklar vardı ama bir de Gabe gibi upuzun ve bana tepeden bakan çocuklar vardı.

"Eee, okulumuzu sevdin mi?" diye sordu.

Hiç sevmemiştim. Ama bunu söyleyemezdim. O yüzden omuz silkmekle yetindim. "Güzel."

"Neden buraya taşındınız?"

"Annemle babam buranın çocuk büyütmek için iyi bir yer olduğunu düşünüyorlar."

"Ah, kesinlikle değil." Gabe'in gözleri kocaman açılınca bu hâli bana Nico'nun isteyip durduğu peygamberdevelerini anımsattı. "Birkaç yıl önce kaybolan çocuğu duydun mu? Bir gün vardı, ertesi gün yok oldu."

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Burası güvenli olmasaydı annemler buraya hayatta taşınmazlardı. "Bizim okuldan mı?"

"Hayır, birkaç kasaba ileride yaşıyordu ama hepimiz aynı kampa gitmiştik." Gabe bu kayıp çocuk hakkında konuşmaya fazlasıyla hevesli görünüyordu. "Okçulukta çok iyiydi ama ben daha iyi bir yüzücüydüm. Adı Braden Lundie'ydi. İşte dediğim gibi, bir gün okuldan eve hiç dönmedi ve kimse ona ne olduğunu bulamadı."

"Genellikle aileden biri olduğunu söylerler." Bir keresinde annemle babam haberleri izlerlerken benim onları duyamayacağımı sanan annem babama böyle demişti.

"Hayır, değildi," diye ısrar etti Gabe. "Braden'ın annesiyle babası polislerle iş birliği yapıp onu bulmaya çalıştılar. Ama asla bulamadılar." Bana korku dolu gözlerle baktı. "Şimdiye ölmüştür muhtemelen."

"Belki de kaçmıştır."

"Daha sekiz yaşındaydı! Nereye gidebilirdi ki?"

Sekiz yaşında bir çocuğun ortadan kaybolduğunu düşünmek tüylerimi diken diken etti. Servise binerken Nico'nun yanından ayrılmamaya karar verdim. Birlikte olursak başımıza hiçbir şey gelmezdi.

"İstersen," dedi Gabe, "başına hiçbir şey gelmemesi için seni evine bırakabilirim."

"Ben servisle gelip gidiyorum."

Öyle olmasaydı bile Gabe'le takılmak *istemezdim*. Her ne kadar yeni arkadaşlar edinmek istesem de bu çocuk bir tuhaftı. Kıvır kıvır saçları yüzünden olmalıydı. Ayrıca pis kokuyordu. Banyo yapması lazımdı. Ben her gece banyo yapardım çünkü annem güzel kokmanın önemli olduğunu söylerdi.

"Eh," dedi, "belki bugün okuldan sonra bana gelirsin."

"Ailem izin vermez," dedim. "Okuldan sonra hemen eve dönmem lazım."

"O zaman belki başka bir gün?" diye sordu umutla.

"Belki."

Hiçbir zaman Gabe'le takılmak istemiyordum ama böyle dersem belki beni rahat bırakır diye umuyordum. Bırakmadı. Yemeklerimizi almak için sırada beklediğimiz süre boyunca benimle konuştu ve sonra da peşimden oturacağım masaya kadar geldi. Onunla oturmayı hiç istemiyordum ama en azından yalnız oturmaktan iyiydi.

ALTMIŞ ÜÇ

Okuldan eve dönerken Nico'yla servise bindik. Bugün bir sürü arkadaş edinmiş olması şaşırtıcı değildi ama yine de benim yanımda oturuyordu.

"Okul nasıl geçti?" diye sordum ona.

"Çok güzeldi," dedi. "Beyzbol oynamayı seven bir sürü çocuk var."

Keşke ben de Nico gibi sporda iyi olsaydım. Babam öğrettiği için yüzmede iyiydim ama yüzme grup aktivitesi değildi. Benim yaşımdaki çocuklar için yüzme takımı olduğunu bile sanmıyordum. Yapmayı sevdiğim bir diğer şey kitap okumaktı ve o da grup aktivitesi değildi.

"Çocuklardan bazıları bu hafta sonu beyzbol oynamaya parka gideceklermiş," dedi Nico. "Belki annem benim de gitmeme izin verir."

"Dikkatli ol ama," dedim. "Bundan birkaç yıl önce Braden Lundie diye bir çocuğun kaybolduğunu biliyor muydun? Senin yaşlarındaymış. Ona ne olduğunu kimse bilmiyormuş."

"Ne olmuş yani?"

"Ne mi olmuş! Çocuğun başına *bir şey* gelmiş. Belki de biri onu öldürmüştür."

"Of, Ada." Nico gözlerini devirdi. "Annemden daha çok endişeleniyorsun."

Haklı olabilirdi. Neden bu kadar çok endişelendiğimi bilmiyordum. Keşke endişelerimin kapama tuşu olsaydı.

"O kadar endişeleniyorsan," dedi Nico, "sen de gelip izle."

Olabilirdi ama aslında kendi yaşıtım çocuklarla takılmak istiyordum. Bugün hiç arkadaş edinememiştim. Eh, Gabe hariç tabii ama onunla okul dışında vakit geçirmeyi hiç mi hiç istemiyordum. Onu *okulda* görmek zorunda olmam bile yeterince kötüydü.

"Dün gece kendi odanda daha rahat uyudun mu?" diye sordum.

Nico biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, korktum. Seni özledim."

Bunu söylediğine sevinmiştim. Çünkü dün gece odamda yalnız başıma uyumakta çok zorlanmıştım. "Ben de seni özledim."

"Belki ara sıra birbirimizin odasında kalırız?" diye önerdi. "Odana uyku tulumu getirip yerde yatabilirim."

"Ya da ben senin odana gelirim?"

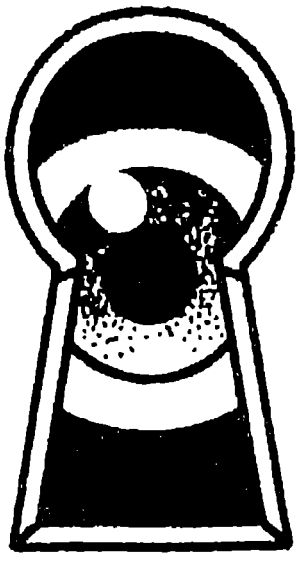
"Sırayla birbirimizin odasında kalırız," dedi sevinçle.

Servis bizim oturduğumuz çıkmaz sokak olan Locust Sokak'ta durdu. Nico, ben ve karşımızdaki evde oturan Spencer servisten indik. Spencer'ın annesi onu durakta bekliyordu ve çocuğu hemen eve götürdü ama bizim annemiz bizi evde bekliyordu. Çantamda evin anahtarı vardı ve annem bana henüz işten eve dönmediyse o dönene kadar evin sorumluluğunun bende olduğunu söylemişti.

Bizimkinin bitişiğindeki evin önünden geçerken camda birinin olduğunu gördüm. Komşumuz olmalıydı. Babamın yaşlarında bir adamdı ve bizi görünce el salladı. Nico karşılık verince ben de verdim ama tuhafıma gitmişti. O adamın neden pencerenin önünde durmuş, okul servisinin gelişini izlediğini anlamamıştım.

Çok acayip bir davranıştı.

ALTMIŞ DÖRT

3. Adım: Yeni Evinizde Yaşamayı Öğrenin

Nico tuhaf davranıyordu.

Arka bahçede beyzbol oynarken Lowellların camını kırdığı ve camın ücretini ev işlerine yardım ederek çıkarmak zorunda kaldığı için okuldan gelince oraya gidiyordu. Neyse, hemen hemen her gün oraya gidiyor ve annemin işten eve dönme saati yaklaşana kadar da orada kalıyordu. Ona ne gibi işler yaptırdıklarını sorduğumda sadece temizlik yaptığını söylemişti. Ama neyi temizlediğini sorduğumda susmuş, cevap vermemişti.

Ona her ne yaptırıyorlarsa Nico'nun sinirini çok bozuyordu. Evlerinde Nico'nun ilgilenebileceği bir evcil hayvanları bile yoktu. Ona çöpü mü çıkarttırıyorlardı? Bulaşıkları mı yıkatıyorlardı? Bir tepenin zirvesine kadar kaya ittiriyorlardı da Nico zirveye ulaşır ulaşmaz kaya geri aşağıya mı yuvarlanıyordu?

Eskiden olsaydı, yani aynı odada kaldığımız günlerdeki gibi olsaydı yatma vakti gelene kadar bekler, sonra da ona sorardım. Ama şimdilerde Nico kendini odasına kapatıyor, benimle çok konuşmuyordu.

Akşam yemekte neredeyse hiçbir şey yememişti. Annem tam da onun sevdiği gibi bol tereyağlı ve bol tuzlu patates püresi yapmıştı ama Nico püreyi tabağında büyük bir yığın hâline getirmiş, sonra da o yığına farklı şekiller verip durmuştu. Bu yüzden şimdi odasının önündeydim. Kapısını tıklattım. Yıllarca aynı odayı paylaştıktan sonra bunu yapmak çok tuhafıma gitmişti.

"Meşgulüm!" dedi.

"Benim, Ada!" diye seslendim.

"Yine de meşgulüm."

Topuzu çevirdim ama dönmedi, kapı kilitliydi. Dokuz yaşında bir çocuğun kapısında neden kilit vardı? Bu bana hiç güvenli gelmemişti.

Olamaz, tıpkı annem gibi konuşuyordum. Harika, çeke çeke sıkıcı ebeveyne çekmiştim. Bendeki de şanstı işte.

En doğrusunun yarın sabah servise giderken sormak olacağına karar verdim. Servise giderken ve daha sonra servisten eve dönerken geçen dakikalar, gün içinde yalnız olduğumuz tek zamandı. Ama servis durağına gittiğimizde kötü kalpli Bayan Archer orada olur ve bize ters ters bakardı; özellikle de Nico'ya. Gerçi son zamanlarda Nico servise giderken beni beklemiyordu bile. Sabahları hızlıca evden çıkıp gidiyor, servisin gelmesini beklerken yüzüme hiç bakmıyordu.

O yüzden bu sabah evden benden önce çıkmadığından emin olmak için her zamankinden erkenden kalkmıştım. Aşağıya indiğimde Nico ortalıkta görünmüyordu. Ben de hızlıca bir kâse mısır gevreği yiyecek vaktimin olduğunu düşündüm ama mutfağa girdiğimde Martha temizlik yapıyordu. Ona ayak bağı olmak istemedim. Evimize temizlikçi gelmesi çok tuhaftı. Bronx'ta otururken sadece zengin arkadaşlarımızın evine temizlikçi gelirdi ve biz kesinlikle zengin değildik.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu Martha.

Başımla onayladım. "Bana mısır gevreği kutusunu uzatabilir misin?"

Martha'nın gözleri irileşti. "Kahvaltıda mısır gevreği mi yiyeceksin?"

Neden bu kadar dehşete kapıldığını anlamamıştım. Kahvaltıda mısır gevreği yemenin nesi kötüydü? Sonuçta mısır gevreği *bunun için* vardı, öyle değil mi?

Gerçi Martha tuhaf bir kadındı. Neredeyse hiç konuşmazdı ve saçlarını her zaman sımsıkı topuz yapardı, bir de hep anneme bakardı. *Hep* ama. Nedenini hiç bilmiyordum.

"İstersen sana sosisli yumurta yapabilirim," dedi. "Kahvaltı dediğin öyle olur."

Ben ona vaktimin olmadığını söyleyemeden buzdolabının kapağını açıp yumurta kolisine uzandı. Uzanırken gömleğinin kolu yukarı sıyrıldı ve bileğinde mosmor bir halka olduğunu gördüm. Sanki bileğine çok dar gelen bir bileklik takmış gibiydi.

"Kendini mi incittin?" diye sordum.

Elinde yumurta kolisiyle donakaldı. Bakışları bileğine indi ve sonra morluğu örtmek için gömleğinin kolunu aşağı çekti. "Ben... Hayır."

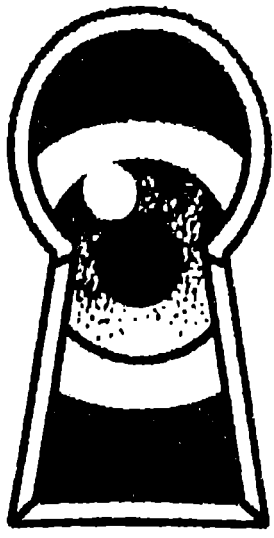
"O zaman neden kolun morardı?" diye sordum, beni ilgilendirmediğini bile bile.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Ben... Şey..."

Birdenbire çok üzülmüştü. Acaba başı belada mı, ona yardım etmeyi denesem mi diye düşündüm. Ama ne yapabilirdim ki? Ben daha on bir yaşındaydım. Kendi sorunlarımı bile çözemiyordum.

Kendi sorunlarımdan bahsetmişken, ben Martha'ya ne diyeceğimi düşünmeye dalmışken sokak kapısının çarptığını duydum. Nico! Tüh, keşke aptal kahvaltıyla uğraşmasaydım! Şimdi ben onunla konuşma fırsatı bulamadan servis durağına varmış olacaktı.

"Gitmem lazım," dedim Martha'ya. O kadar rahatladı ki bir şey demediğime sevindim. Hem zaten sorunlarını küçücük bir çocuğa anlatacak değildi.

ALTMIŞ BEŞ

Bugün okul çıkışı babam beni alıp dondurma yemeye götürecekti.

Eski evimizde otururken bunu sık sık yapardı. Nico çok ilgi toplayan bir çocuktu, bu yüzden babam baş başa takılmamız gerektiğini söylerdi. Taşındıktan sonra artık bunu yapmak istemeyeceğinden endişelenmiştim –özellikle de yeni taşındığımız bu bölgede işini kurmaya çalışırken– ama dün, bugün okuldan beni kamyonetiyle alacağını söylemişti. Dolayısıyla şimdi okulun önünde onu bekliyordum.

Daha önce hiç okuldan alınmamıştım, sadece okula bırakılmıştım, bu yüzden nerede bekleyeceğimden emin olamıyordum. Sonunda okulun arkasında beklemeye karar verdim çünkü orada arabaların park edebileceği bir yer vardı. Ama sonra herkes gidip ortalık sessizleşince elimde olmadan Braden Lundie'yi düşünmeye başladım. Şu kaybolan çocuğu.

Bu düşünce beni gerçekten korkutuyordu. Çünkü kaybolduğunuzda size ne olurdu? Demek istediğim, sonuçta çocuk bir anda buhar olup uçmamıştı. Biri onu *kaçırmıştı*.

"Ada?"

İlk başta başka bir çocuğun sesini duyduğuma sevindim. Ta ki arkama dönüp o çocuğun Gabe olduğunu görene kadar. Görmek istediğim son kişiydi.

Birkaç hafta önce bu okulda okumaya başladığımdan beri peşimi bırakmıyordu. Öğle yemeğinde birlikte oturacak birkaç kız bulmuştum ve Gabe yanımıza gelmemesi gerektiğini biliyordu ama kafeteryada her seferinde arkamda sıraya gidiyor, teneffüslerde peşime takılıyordu. Onunla neredeyse hiç konuşmuyordum bile, bu yüzden neden beni rahatsız edip durduğunu anlamıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Eve servisle döndüğünü sanıyordum."

"Bugün beni babam alacak," dedim. "Ama babamın nerede olduğunu bilmiyorum."

Şimdi etrafa bakınırken bu sokağa ana yoldan girmenin imkânsız olduğunu fark ettim. Bütün yollar kapalıydı. Yani babamın beni burada bulmasına imkân yoktu. Okulun ön tarafına gidip onu bulmaya çalışmalıydım. Sonra da ona cep telefonuna ihtiyacım olduğunu söylemeliydim çünkü gerçekten vardı.

"Baksana, Ada," dedi Gabe. "Sana bir şey soracağım."

Bana bir şey sormasını istemiyordum. "Kusura bakma, babamı bulmam lazım."

"Tamam ama bu soruyu sormam lazım." Gabe asla hayırdan anlamıyordu. Çok sinir bozucuydu. "Ara sıra diyorum, benimle çıkmak ister misin?"

"Biriyle çıkmam yasak."

Aslında böyle bir kural yoktu ama içimden bir ses bizimkilere sorarsam olacağını söylüyordu. Gerçi sormayacaktım çünkü Gabe'le ya da bir başkasıyla çıkmak istemiyordum.

"Peki, elini tutabilir miyim?"

Bu sefer hayır deme fırsatı bile bulamadan uzanıp elimi tuttu. Eli terli ve sıcaktı. Çok iğrenç gelmişti. Elimi geri çektim ama beni rahat bırakmak yerine bileğimi tuttu.

"Seninle el ele tutuşmak istemiyorum," dedim. Gerçi artık elimi tutmuyordu; bileğimi sımsıkı kavramıştı.

Ve hâlâ bırakmıyordu. "Sadece iki dakikalığına, Ada. Lütfen?"

"*Canımı acıtıyorsun*," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayır, acıtmıyorum," diye ısrar etti.

Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama çok sıkı tutuyordu. O anda aklıma annemin erkeklerin bacak arasının çok hassas olduğunu, oraya tekme atarsam beni ânında serbest bırakacaklarını söylediği geldi. Ama ben bu iddiayı test edemeden bir dizi öfkeli İtalyanca kelime duydum, ardından babamın sesi gürledi: "SEN BENİM KIZIMA NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?"

Gabe hemencecik bileğimi bıraktı. Babam bize doğru koşuyordu ve onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Boynunda korkunç görünüşlü kocaman bir damar vardı ve sağ elini yumruk yapmıştı. Gabe'i havaya kaldırıp ortadan ikiye ayırmak istiyormuş gibi görünüyordu. İsterse bunu yapabileceğinden emindim. Benim babam *çok* güçlüydü.

"Özür... özür dilerim!" diye kekeledi Gabe.

"Hayır!" Babam eliyle beni işaret etti. "*Ondan* özür dileyeceksin!"

Gabe neredeyse altına işeyecekti. "Özür dilerim, Ada! Çok özür dilerim."

Babam Gabe'in ağzını yüzünü dağıtmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Çocuğun dibine kadar girdiğinde koyu gözleri çok ürkütücü görünüyordu. Gözlerimiz aynı renkti ama benimkiler hiç onunkiler gibi ürkütücü görünmezdi.

"Bir daha kızıma dokunursan," dedi dişlerini sıka sıka konuşarak, "seni doğduğuna pişman ederim. Anladın mı?"

"Evet!" diye bağırdı Gabe. "Yani hayır! Yani..."

Bir babama bir bana baktı, sonra tek kelime etmeden var gücüyle koşarak kaçtı.

Babam çok kızgın görünüyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü sanmıyordum. Başta nefes nefeseydi ama sonra sakinleşti ve bu sefer yüzüne üzgün bir ifade yerleşti.

"Hadi gidelim, Ada," dedi. "Konuşmamız lazım. Kamyonette."

Bana kızgın mıydı? Ben yanlış bir şey yapmamıştım ki. Yapmış mıydım? Gabe'in elini tutmak istememiştim. Ama belki de babam ondan uzaklaşmaya çalıştığımı görmemişti. Gerçi bana kızgın görünmüyordu. Sadece... sinirli görünüyordu. Genel anlamda.

Okulun otoparkına park ettiği kamyonetine kadar yürüdük. Arabayı orada bırakıp etrafta beni aramış olmalıydı. Bana kamyonete binmemi söyledi, ben arka koltuğa oturmaya yeltenince de öne geçmemi istedi.

Ama ikimiz de kamyonete bindikten sonra motoru çalıştırmadı. Şoför koltuğunda öylece oturmuş, Gabe'in tuttuğu bileğime bakıyordu. Parmaklarını sardığı yer şimdi kıpkırmızı olmuştu. Morarıp morarmayacağını merak ettim.

"Ada," dedi babam, "az önce olanlar çok korkutucuydu."

Başımla onayladım. "Ama bir şey olmadı. Çünkü sen geldin."

"Korkutucu olan kısmı da bu zaten," dedi. "Ben geldim. Bir dahaki sefere ben gelemeyebilirim. Her zaman yanında olamayabilirim."

Sanırım haklıydı ama şu var ki babam her zaman *yanımda* gibiydi. Ne zaman ona ihtiyacım olsa yanımda olmuştu. Günün birinde ona ihtiyacım olduğunda yanımda olamaması bana imkânsız geliyordu. Mesela az önce Gabe beni rahatsız ediyordu ama birdenbire babam ortaya çıkmış, onu korkutup kaçırarak beni kurtarmıştı.

"Kız kardeşime hep yanında olacağını söylemiştim," diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibi, "ama sonra..."

Bana babamın kardeşinin adını vermişlerdi. Tam adı Antonia'ydı ve ben doğmadan önce ölmüştü. Babam bazen ondan ve onu ne kadar sevdiğinden bahsederdi ama nasıl öldüğünü

hiç anlatmamıştı. Gerçi kötü bir şekilde olmalıydı çünkü çok genç ölmüştü.

"Seni rahatsız eden biri olursa," dedi, "ona durmasını söyle. Sert dille konuş. Anladığından emin ol."

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım.

"Ama yine de durmama ihtimali var." Babamın koyu gözleri birbirine yaklaştı ve ortalarında derin bir çizgi belirdi. "Eğer öyle bir şey olursa..."

Babam bir süre sessiz kalarak düşündü. Sonunda elini cebine atıp her zaman yanında taşıdığı çakıyı çıkardı. Bunu ona babası vermişti ve üzerinde isminin baş harfleri yazıyordu.

"Babam bunu bana verdiğinde senin yaşlarındaydım," dedi. "Ben de şimdi sana veriyorum."

"Baba!" diye ciyakladım. "Yanımda çakı taşıyamam! Başım belaya girer!"

"Kimse bilmezse başın belaya girmez," dedi.

Elindeki çakıya baktım. Almamam gerektiğini bilsem de çok istiyordum. Bu çakıyı her zaman sevmiştim çünkü bana babamı hatırlatıyordu. Günün birinde Nico'ya vereceğini sanıyordum ama bana veriyordu.

"Bununla ne yapacağım?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi. "Yanında taşı ama asla kullanma. Sadece mecbur kalırsan."

"Ama..." Hâlâ onun elinde duran çakıya uzun uzun baktım. Bıçak kabının içindeydi ama keskin olduğundan emindim. "Sence ben gerçekten de..."

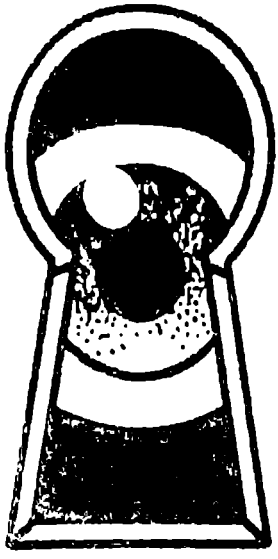
"Sadece mecbur kalırsan, Ada," diye tekrarladı. Göbek deliğinin sağ tarafında kalan bir yere dokundu. "Bıçağı buraya sokacaksın. Sonra da..." Bileğini kıvırdı. "*Çevireceksin.*"

Babama baktım. "Sen bunu hiç yaptın mı?"

"Ben mi?" Kaşları kalktı. "Ah, hayır. Bunları sadece... önlem amaçlı söylüyorum."

Çakıyı yeniden uzattığında bu sefer aldım.

ALTMIŞ ALTI

4. Adım: Korkunç Gerçekten Şüphelenmeye Başlayın

Cumartesi akşamıydı ve ben mutfakta yemekten önce bir şeyler atıştırsam mı diye düşünüyordum ki Nico arka kapıdan gizlice eve girdi.

Onu sabahtan beri görmemiştim. Gerçi son zamanlarda bu o kadar da alışılmadık değildi. Eskiden hafta sonunun her dakikasını kardeşimle geçirirdim ama şimdilerde Nico ya Küçükler Ligi'nde maç yapıyordu ya da odasına kapanıyordu. Birkaç kez onu servise giderken yakaladıysam da bir faydası olmamıştı. Benimle konuşmak istememişti.

Yani onu sabahtan beri görmemiş olmam tuhaf değildi. Ama arka kapıdan gizlice girmesi tuhaftı. Pantolonun önünde çiş lekesine benzer bir şeyin olması daha da tuhaftı.

Nico altına mı işemişti?

"Nico?" dedim.

Pantolonunu mutfak masasının arkasına saklamaya çalıştı ama çoktan görmüştüm. "Ne?"

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi. "Lowelllardaydım ve su içerken üzerime döktüm."

Ama ben öyle olduğunu sanmıyordum. Çünkü şimdi daha yakınıma gelmişken çiş kokusunu da alabiliyordum. Nico ona inanmadığımı anlayınca endişeye kapıldı.

"Kimseye söyleme, tamam mı, Ada?" dedi.

"Söylemem," diye söz verdim. "Ama... yani... nasıl..."

Dokuz yaşındaki bir çocuk nasıl altına işerdi? Nico dört yaşındayken yatağını ıslattığını hatırlıyordum ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Çok uzun tuttum, ondan oldu," dedi.

Hâlâ anlamıyordum. Ama Nico o kadar utanmıştı ki ona daha fazla yüklenmek istemedim. "Tamam..."

"Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

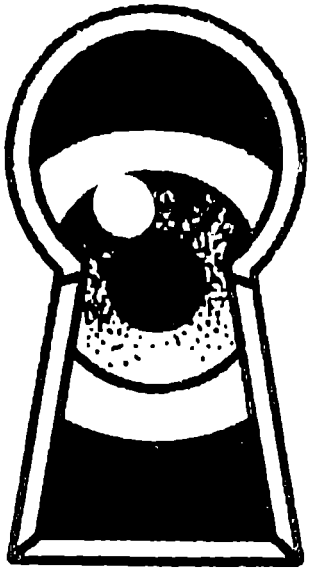
"Çünkü söylersen ispiyoncu olursun."

"Söylemeyeceğim dedim ya!"

Sonunda ikna oldu ve üzerini değiştirmek üzere koşarak odasına çıktı. Ama ben ne olduğunu düşünmeden edemiyordum. Nico zaten bir tuhaf davranıyordu ama bu şimdiye kadarki en tuhaf davranışıydı. Keşke benimle konuşsaydı. Keşke eskisi gibi olsaydı.

Keşke buraya hiç taşınmasaydık.

ALTMIŞ YEDİ

En azından derslerim iyi gidiyordu.

Okulda her zaman iyi olmuştum. Eski okulumda hep Ü alırdım. Bu aslında A almakla aynı şeydi ama bizim okulda çocuklar A alamadıkları için üzülmesinler diye böyle tuhaf bir not sistemi kullanılırdı. Ü, Beklentinin Üzerinde anlamına geliyordu. Beden eğitimi hariç bütün derslerim Ü'ydü. Beden eğitiminden K almıştım. (Beklentiyi Karşılıyor.)

Bayan Ratner, Bayan Marcus'tan çok daha fazla ödev veriyordu ama ben ödev yapmayı seviyordum. Büyüyünce çocuk doktoru olmak istiyordum, yani daha okuyacak çok okulum vardı. Bu yüzden ödev yapmayı sevmem iyi bir şeydi.

Matematik ödevimi yaparken susadım ve bir bardak su almak için aşağı inmeye karar verdim. Ama çok tuhaf bir şey oldu, basamakları inerken Nico'nun duvarın içinde gözden kaybolduğunu gördüm.

Beni doğru duydunuz.

Benim bundan haberim yoktu ama belli ki duvarımızda gizli bir kapı vardı. Nico o kapıyı açmıştı ve şimdi içeri girmek

üzeremiş gibi görünüyordu. Kapıyı arkasından kapatamadan, "Hey!" diye seslendim.

Nico aniden yüzünü çevirip beni gördü. Ama beni gördüğüne hiç sevinmemişti. "Ah. Sen miydin?"

Kalan basamakları hızlıca inerek yanına gittim. "*Bu* da ne?"

Kapı aralık olduğundan içeriyi görebiliyordum. Banyolarımızdan daha büyük olmayan, daracık bir odaydı. İçinde pek bir şey yoktu; sadece çizgi romanlar vardı. Ayrıca karanlıktı. Tavandan bir ampul sarkıyordu, o kadar.

"Kimseye söyleyemezsin, Ada," dedi Nico. "Burası benim gizli soyunma odam."

Gizli soyunma odası mı? Gerçekten mi? "Hiç güvenli görünmüyor."

"Of!" diye söylendi. "Aynı annem gibi konuşuyorsun!"

Bunu hakaret olarak söylemişti ama bu ailedeki tek normal ve mantıklı kişiye benzetilmek çok da kötü bir hakaret sayılmazdı. Yine de Nico'nun bana sinirlenmesini istemiyordum.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Burası soyunma odası, Ada. Kızlar giremez."

Buradaki tek arkadaşının ben olduğumu biliyordum çünkü son zamanlarda onu okulun bahçesinde hep yalnız görüyordum, yani kızlarla takılmak istemiyorsa hiç kimseyle takılamayacaktı. Annemle babam bilmese de artık Spencer'la oynaması da yasaktı.

"Lütfen?"

Sonunda başıyla onayladı. Peşinden küçük, kare odaya girdiğimde arkamızdan kapıyı kapadı. Kapı kapanırken korkunç bir sürtünme sesi çıkmıştı, öyle ki kulaklarımı tıkamak zorunda kalmıştım.

Şimdi içindeyken oda gerçekten de *çok* küçüktü. Küçük olduğu dışarıdan da anlaşılıyordu ama içindeyken daha beter hissediyordunuz. Tabutun içinde olmak gibiydi. Ya da diri diri gömülmek gibi. İkisinden biri işte.

Ayrıca çok pisti. Yer kalın bir toz tabakasıyla kaplı olduğundan Nico'nun buraya önceki gelişlerinde bıraktığı ayak izleri kolaylıkla görülebiliyordu. Köşeler örümcek ağlarıyla doluydu, yani içeride örümcekler vardı. İnsanlar örümceklerin iyi böcekler olduklarını söylerlerdi ama ben böceğin hiçbir türünü sevmiyordum. Nico seviyordu gerçi, o yüzden pek sorun etmiyor olmalıydı.

Birdenbire aklıma şu kaybolan küçük çocuk, yani Braden Lundie geldi. Onu içinde küçük bir yığın çizgi romandan başka hiçbir şey olmayan, bunun gibi daracık bir odaya kilitlenmiş hayal ettim.

"Burada oynamayı gerçekten seviyor musun?" diye sordum Nico'ya. "Çok küçük..."

"Evet, seviyorum," dedi inatla. "Beğenmediysen gidebilirsin."

Beğenmemiştim. Gitmek istiyordum. Ama kardeşimle uzun zamandır konuşamamıştım ve beni oyun oynayamayacağı bir ödlek olarak görmesini istemiyordum.

"Hayır," dedim. "Kalmak istiyorum."

Kapıya bakarak istediğimiz zaman yeniden açılmasını umdum. Ya açılmazsa? Buradan nasıl çıkacaktık? Annemle babam burada olduğumuzu anlarlar mıydı? Ansızın boynum buz kesti ve boncuk boncuk terlemeye başladı ama yine de yere, Nico'nun yanına oturdum. Burada kapalı kalmayacaktık. Babam ne olursa olsun bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulurdu.

"Birbirimizin odasında kalmamızı istediğini hatırlıyor musun?" diye sordum Nico'ya.

"Hı hı..."

"Bu hafta sonu yapsak mı?"

Başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü *canım istemiyor.*"

Birdenbire gözlerim yaşardı. Ne olduğunu anlamıyordum. Nico neden bana kötü davranıyordu? En fenası da Nico gözlerimin yaşardığını fark etti ve yüzünü buruşturdu.

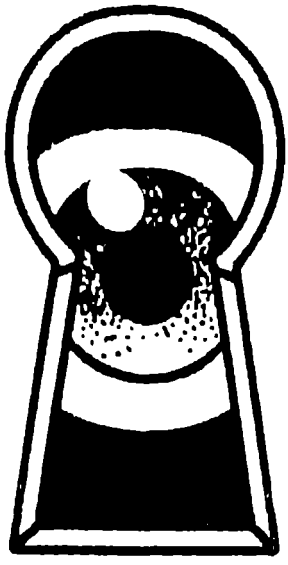
"Hep ağlıyorsun," diye söylendi. "Seni *ağlatmayan* bir şey var mı?"

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Özür dilerim."

Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım ama bu o kadar kolay değildi. Keşke kendime, *Ada, ağlamayı*, kes dememle ağlamam kesilseydi. Ama Nico bana birkaç çizgi roman verince kendimi daha iyi hissettim. O çizgi romanları okuyup hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Bir sürü ödevim olmasına rağmen.

Sonra babam bizi burada saklanırken buldu ve annem de bize çok kızdı, bundan sonra soyunma odasına giremeyecektik. Sevinmiştim çünkü bu soyunma odası hiç hoşuma gitmemişti.

ALTMIŞ SEKİZ

Babam Gabe'e bağırdığından beri beni bir daha rahatsız etmemişti. Bana yeniden çıkma teklifi etmemişti. Hatta yanıma bile yaklaşmamıştı.

Ama maalesef şimdi de Hunter çıkmıştı.

Haftanın üç günü kütüphane diye bir dersimiz vardı. Bu benim en sevdiğim dersti çünkü kütüphaneye gidip bir kitap seçiyor ve ders boyunca o kitabı okuyorduk. Bunun neden ders sayıldığını bile anlamıyordum çünkü bana göre eğlenceydi. Ama sınıftaki çocukların çoğu mızmızlanıp duruyordu.

Louis Sachar'ın kitaplarından birini seçmiştim. Lois Duncan'dan sonra en sevdiğim yazardı. Yazdığı her şeyi okumuştum ve şimdi de yazdığı her şeyi baştan okuyordum çünkü bazen ikinci kez okumak daha keyifli oluyordu. İlk okumada fark etmediğim şeyleri fark ediyordum. Özellikle de *Wayside School* serisinde. O seri gelmiş geçmiş en sevdiğim seri olabilirdi, hatta Harry Potter'dan bile daha çok seviyordum. Birinci ve ikinci kitap çok güzeldi. Üçüncü de güzeldi ama bayılmamıştım. Serilerde üçüncü kitaplar genellikle güzel olmazdı zaten, yani onun suçu değildi.

Bugün beni ağlatsa da çok sevdiğim *Someday Angeline*'i okuyordum. Gerçi bir sürü kitap beni ağlatıyordu. Daha kitabı yarılamamıştım ki Hunter gelip karşıma oturdu.

"Selam, Ada," dedi.

Başımı kitaptan kaldırmadım ama selam verdim.

"Adaaaaa," dedi, "benimle çıkar mısın?"

Yan masadaki arkadaşları bizi dinliyor ve konuşmamıza gülüyorlardı. Bu kadar komik olanın ne olduğunu anlamamıştım. "Hayır, teşekkürler."

"Neden?"

"Kimseyle çıkmak istemiyorum."

"Kimseyle çıkmazsan," dedi, "ne yapacaksın? Kitaplarından biriyle mi evleneceksin?"

Yan masadaki çocuklar bunu acayip komik bulmuş gibiydi.

O günden sonra her kütüphane dersimizde Hunter masama gelip bana çıkma teklifi etti. Gerçekten benimle çıkmak istediğini sanmıyordum; dalga geçmek için yapıyordu. Ya da belki ikisi de. Eski okulumda kimse çıkmaktan bahsetmezdi ama burada herkesin *olayı* buydu.

"Kitabımı okumama izin verir misin lütfen?" diye yalvardım.

"Yapmayı sevdiğin tek şey bu," dedi. "Kitap okumak. Biliyor musun, böyle okumaya devam edersen yakında göremeyeceksin."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Çok kitap okursan gözlerin yuvalarından düşer."

Bu *kesinlikle* doğru değildi. Annem kitap okumayı çok severdi ve gözleri yuvalarından düşmemişti. Gerçi o benim kadar çok okumuyordu; kimse benim kadar çok okumuyordu. Bazen bütün vaktimi kitap okuyarak geçirmek istiyordum. Keşke Hunter beni rahat bıraksaydı da okuyabilseydim.

Birdenbire babamın verdiği çakı aklıma geldi. Şu anda çantamdaydı. Kimsenin bulamayacağı bir yere, en dibine koymuştum. Öğretmenlerden biri yanımda çakı taşıdığımı öğrenirse başım büyük derde girerdi. Evdeki masamın çekmecesinde saklamam

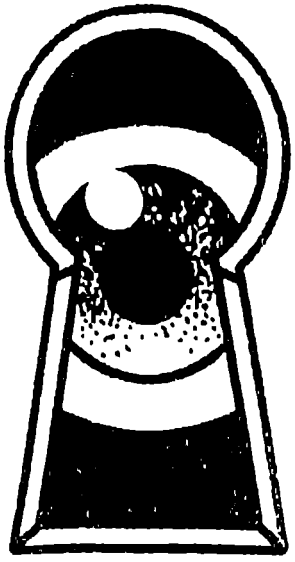
daha zekice olurdu ama babam yanımdan ayırmamamı söylemişti ve doğrusunu isterseniz ben de yanımda taşımayı seviyordum.

Gerçi asla kullanmayacaktım. Kullandığımı hayal bile edemiyordum.

Ama şu anda kullanmak isterdim. İddiasına varım, çakıyı çıkardığım anda Hunter toz olurdu.

"Ada," dedi, "benimle evlenir misin?"

Diğer çocuklar yine gülmeye başladılar. Bu durumdan çok sıkılmıştım. Çantamı alıp tuvalete gittim ve dersin geri kalanı boyunca orada saklanıp kitabımı okudum.

ALTMIŞ DOKUZ

Bugün plaja gidecektik.

Yüzmeyi seviyordum ama plaja gitmeyi pek sevmiyordum. Kumun tenimde bıraktığı histen hiç hoşlanmıyordum. Ayrıca plaja gidip geldikten sonra her şey kuma bulanıyordu. Ayak parmaklarımın arasına, dirseklerimin ve dizlerimin kıvrımına doluyordu, banyodan sonra bile hâlâ oradalarmış gibi hissediyordum.

Plaja gitmeden önce bunu anneme söylediğimde, "Aynı fikirdeyim!" dedi. "Ama buraya taşındığımızdan beri ailece hiçbir yere gitmedik. Bence çok eğlenceli olacak. Hem sen yüzmeyi seviyorsun, öyle değil mi?"

"Eh işte."

Annem gülümsedi. "İstersen yanına kitap alabilirsin."

Someday Angeline hâlâ çantamdaydı. Okulda pek fazla okuyamadığımdan ve bitirmeyi çok istediğimden kütüphaneci eve götürmeme izin vermişti. Hunter bir türlü peşimi bırakmamıştı ve babam da onu korkutup kaçırmak için yanımda değildi.

Annemin böyle bir durumda ne yapacağını merak ettim. Babamın aksine o her meseleyi sakince ve mantık çerçevesinde ele alırdı. Belki de o Hunter'dan, babamın çakısını kullanmama

gerek kalmadan kurtulabileceğim bir çözüm bulurdu çünkü diğer türlüsü çok saçma olurdu.

"Anne," dedim.

Şu anda çekmecelerimi karıştırıyor, hâlâ üzerime olan bir mayo arıyordu. Bu yıl çok uzamıştım ve yakında bütün mayolarımı yenilemem gerekecekti. "Hımm?"

"Bir çocuk seninle uğraşıyorsa ne yaparsın?"

Elindeki mayo yere düştü ve annem hızlıca dönüp bana baktı. "Seninle uğraşan bir çocuk mu var?"

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu üzmek istemiyordum. Babamın onunla tansiyon sorunu hakkında konuştuğunu duymuştum. Anneme bir şey olsun istemiyordum.

"Benimle değil," dedim çabucak. "Bir arkadaşımla. Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Ah." Sözlerim onu sakinleştirmiş gibiydi. "Zorbaların çoğunun tek derdi ilgi çekmektir, eğer onları görmezden gelirsen sonunda seni rahat bırakırlar."

"Peki ya görmezden gelmek işe yaramazsa?"

"Eh, önemli olan sana bu şekilde davranılmasına göz yummayacağını açıkça belirtmendir." Bir an için duraksadı. "Tabii bunu *kelimelerle* yapacaksın."

Annem meseleleri konuşarak çözmemi söylerken babam elime çakı tutuşturmuştu.

Sonuç olarak plaja gitmiştim ve yanımda kitabımı da götürmüştüm ama hava çok güzeldi, su da çok güzel görünüyordu, belki çok fazla okumazdım bile. Küçükken yaptığımız gibi Nico'yla suda oynamak eğlenceli olurdu.

Ama oraya gittiğimizde hiç de düşündüğüm kadar eğlenceli başlamamıştı. Annem bir şeye kızmış gibiydi. Nico da tuhaf davranıyordu.

"Merhaba, Nico, Ada," dedi Bay Lowell. Altına deniz şortu giymiş, başına da beyzbol şapkası takmıştı. Her zaman

giydiği gömleklerin altında teni gerçekten çok beyazdı, tıpkı anneminki gibi.

Ben, "Merhaba," dedim ama Nico karşılık vermedi.

Bay Lowell Nico'nun ona karşılık vermemesine kızmamış gibiydi. "Plaja gelmek için harika bir gün, öyle değil mi?"

"Evet," dedim kibarca.

Nico hâlâ konuşmuyordu ve nedenini anlamıyordum. Onlar artık gelmek zorunda olmadığını söyleyene kadar Lowellların evine ev işlerini yapmaya gittiğinden onları benden daha iyi tanıdığını düşünüyordum. Ayrıca o ev işlerinin de pek fena olduğunu sanmıyordum çünkü Nico normalde ev işlerinden nefret ederdi ama onlarınkini yaparken hiç şikâyet etmemişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ona, suya doğru yürürken. Kumlar ayaklarımın altında eziliyordu ve parmaklarımın arasına dolduklarını hissedebiliyordum. Aptal, iğrenç kumlar.

"Evet, her şey yolunda," dedi.

"Neden Bay ve Bayan Lowell'a bu kadar sinirlisin?"

"Sen neden kendi işine bakmıyorsun, Ada?" diye tersledi beni.

Daha önce benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Şoka uğrayarak olduğum yerde kalakaldım. Nico suya doğru koşuyordu, ben de gitmeliydim ama Nico bana kızgınsa peşinden gitmek istemiyordum. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu anlamıyordum.

Kumsalda sandalyelerimizi yerleştirdiğimiz yere baktım. Annem sandalyede oturuyordu, Bay Lowell da onun yanındaydı. Annem bana el salladı, ben de ona salladım.

Pekâlâ, bu olayın moralimi bozmasına izin veremezdim. Kardeşimin günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Ailemin peşinden suya girdim. Babam çok iyi bir yüzücüydü, ben de öyle ama ne olur ne olmaz diye bana ulaşamayacağı yerden daha uzağa gitmeme izin vermiyordu. Güvende hissedeceğim kadar uzağa yüzüp sonra geri döndüm. Geri dönerken

Nico'nun yakınlarda suya batıp çıktığını gördüm. Tam o sırada Bayan Lowell'in Nico'nun yanında olduğunu ve konuştuklarını da gördüm. Yanlarına olabildiğince yaklaşıp ne konuştuklarını duymaya çalıştım ama kulaklarıma su dolduğundan pek bir şey duyamıyordum.

"Birine söylemeyi... aklından bile geçirme," diyordu Bayan Lowell. "Sakın ha... Söylersen başının ne kadar derde gireceğini biliyor musun?"

Sonra Nico incecik bir sesle, "Kimseye söylemeyeceğim, yemin ederim," dedi.

Bayan Lowell, Nico'yu... tehdit mi ediyordu?

Ne konuştuklarını bilmiyordum ama ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. Nico'yu tehdit ediyordu. Bundan emindim.

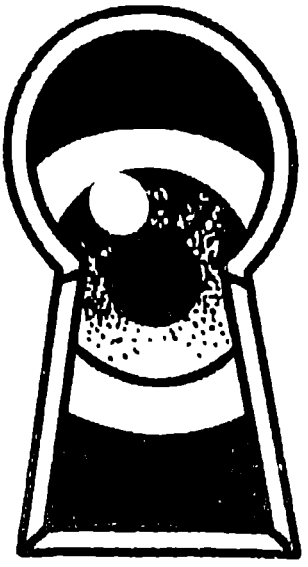
Yüzerken bunu düşünüp duruyor, düşündükçe de daha çok sinirleniyordum. Kardeşimle nasıl böyle konuşabilirdi? Hem ne hakkında konuşuyorlardı? O kadar sinirlenmiştim ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Biraz sonra suyun altında yüzerken Bayan Lowell'ın bacaklarının yanından geçtim.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyordum. Ama çok öfkeliydim. Bir anda Bayan Lowell'ın sıska bacaklarından birini tuttum ve bütün gücümle onu suyun altına çektim. Ne olduğunu anlamamıştı bile.

Bunu yaptığıma hemen pişman oldum. Suyun altına girmeye hazırlıklı değildi ve yüzeye geri çıkamıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Kendi kendime, *Benim yüzümden boğulursa ne yaparım?* diye düşündüm. Başım büyük belaya girerdi.

Ama elbette babam yardımına koştu. Onu tutup sudan çıkardığında gayet iyiydi. Yani sonuç olarak onu boğmamıştım.

YETMİŞ

5. Adım: Gerçeği Öğrenin

Long Island'dan nefret ediyordum.

Hiç arkadaşım yoktu. Daha doğrusu gerçek arkadaşım yoktu. Birlikte öğle yemeği yediğim kızlar vardı ve bana iyi davranıyorlardı ama eski arkadaşlarım gibi değillerdi. Hunter neredeyse her gün kütüphanede beni rahatsız ediyordu. Nico benimle doğru düzgün konuşmuyordu ve okulda başını derde sokup duruyordu.

Karar vermek için koskoca bir yıla ihtiyacım yoktu. Buradan şimdiden nefret etmiştim ve sonsuza dek de edecektim. Eski evimize dönmeyi istemek için bir yıl beklemek zorunda mıydım?

Ah, kimi kandırıyordum? Asla geri dönmeyecektik. Sonsuza kadar burada yaşayacaktık.

Karanlık odamda yatağıma uzanmış, uyumaya çalışıyordum. Hayatımın bir döneminde, yani küçücük bir çocukken, uyumak çok kolaydı. Anaokulundayken uyku tutmadığını hiç hatırlamıyordum. Ama şimdilerde her gece yatağımda dönüp duruyordum. Sabaha kadar tavanı seyrediyordum. Üstelik tavandaki çatlaklar ilgi çekici bile değildi. Constance'ı özlemiştim.

Sonunda yataktan kalkıp pencereye gittim. Burada yaşamanın tek iyi yanı gökyüzünün bu kadar açık ve güzel olmasıydı. Ayı ve yıldızları her gece görebiliyordum. Ama yine de eski evimde olmayı tercih ederdim.

Pencereden dışarı bakarken gözlerim bitişiğimizdeki Locust Sokak, 12 Numara'ya kaydı. Evin ışıkları kapalıydı ama her nasılsa pencerelerinde hareketlilik gördüm. Hangi oda olduğu tam anlaşılmıyordu. Yatak odası olabilir miydi?

Plajda olanlar aklımdan çıkmıyordu. Yan evdeki ailede bir tuhaflık vardı. Nico neden Lowelllardan bu kadar nefret ediyordu? Her şey çok acayipti.

Arkamdan bir ses geldi. Biri kapımı tıklatıyordu. Annemin ya da babamın beni gecenin bir yarısı odamda dolanırken yakalamasını istemediğimden yatağıma koştum. Uyuyormuş gibi yapsam mı emin olamadım ama muhtemelen gürültümü duymuşlardı, o yüzden, "Gel," diye seslendim.

Kapı yavaşça aralandı. Doğru gördüğümden emin olamayarak karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım.

Gelen Nico'ydu ve elinde uyku tulumu vardı.

"Bu gece yanında uyuyabilir miyim, Ada?" diye sordu.

"Tabii," dedim. "Tabii ki uyuyabilirsin."

Işığı yakmadım ama zaten ikimizin de gözleri karanlığa alışmıştı. Nico uyku tulumunu yatağımın yanına serdi. Sonra içine yerleşti. Ben de kendi yatağıma uzandım.

"İyi geceler, Nico," dedim.

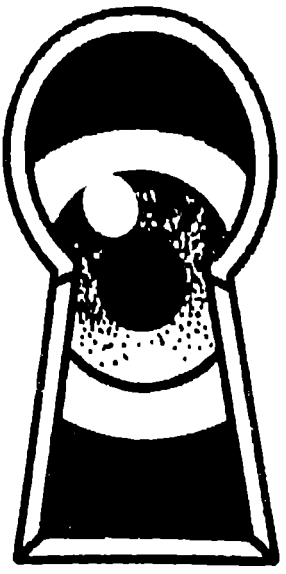
"İyi geceler, Ada."

Ama gözlerimi kapamadım. Uyku tulumunda yatan Nico'ya baktığımda o da bana bakıyordu.

İşte o zaman gözlerinin ıslak olduğunu fark ettim.

"Nico?" dedim.

Hemen cevap veremedi çünkü ağlamaktan konuşamıyordu. Ama birkaç dakika sonra bana her şeyi anlattı.

YETMİŞ BİR

"Kimseye söylemeyeceksin," dedi, anlatmaya başlamadan önce. "Söz mü?"

"Söz."

"Yemin et, Ada."

"Yemin ederim."

Bana baktı, derin bir nefes aldı ve sonra konuşmaya başladı.

Biz buraya taşındıktan kısa süre sonra başlamış. Nico o camı kırıp Lowellların ev işlerine yardım etmeye başladığında. İlk gittiğinde bulaşıkları yıkamak ya da yerleri silmek gibi sıradan şeyler yapmış. Ama ikinci gidişinde çılgınca bir şey keşfetmiş:

Lowellların bizimkinin aynısı küçücük bir odası varmış, o da merdivenin altında saklıymış.

Nico evi süpürürken çoğunlukla kitaplığın arkasında kalan kapının en kenarını fark etmiş ve –kendisi yaramazın teki olduğundan– kitaplığı kenara çekerek kapıyı açıp içeri girmeye karar vermiş. Ama bizim merdivenin altındaki odanın aksine o oda boş değilmiş.

"Oyuncak doluydu," dedi Nico. "Havalı oyuncaklar. Bizim asla alamayacağımız şeyler. Eh... ortalıkta kimse yoktu, ben

de o oyuncaklarla biraz oynayabilirim diye düşündüm. Ama sonra Bay Lowell beni çok havalı bir Transformers kamyonuyla oynarken yakaladı. O korkuyla oyuncağı düşürüp kırdım."

Bay Lowell, Nico'ya oyuncakların koleksiyonluk parçalar olduğunu ve kırdığı kamyonun bir sürü para ettiğini söylemiş. Artık o aileye binlerce dolar borcu varmış, ayrıca iş yapmak yerine oyun oynadığı için o vitray camın parasını da ödemesi gerekecekmiş. Annemle babam hep para konusundaki endişelerinden bahsederlerdi; aslında biz duymayalım diye sessizce konuşurlardı ama ben her zaman duyardım. İşte Nico da onların bu kadar parayı ödemek zorunda kalmalarından korkmuş.

Ama Bay Lowell'ın aklına bir fikir gelmiş. Nico'ya kendi oyuncaklarını üretmeyi düşündüğünü ve eğer Nico farklı oyuncaklarla oynayıp ona hangilerini daha çok beğendiğini söylerse kırdığı şeyin parasını annemle babama ödetmeyeceğine söz vermiş.

"Oraya gittiğimde yaptığım buydu," dedi Nico. "Ev işlerine yardım etmiyordum. Küçük odada oyun oynuyordum. Bay Lowell da kameradan beni izliyordu."

Bay Lowell, Nico'ya odanın kapısını kapalı tutması gerektiğini söylemiş çünkü Bayan Lowell onun oyuncaklarla oynamasına kızarmış, bu yüzden de öğrenmemeliymiş. Bay Lowell tavandaki kamerayı kullanarak içeride olanları kaydediyor ve izliyormuş. Sonra bir gün Nico'nun çok çişi gelmiş ama odadan çıkamamış. Kapıyı yumruklamasına rağmen açan olmamış. Paniklemeye başlamış. Bay Lowell nihayet kapıyı açana kadar Nico çoktan altına işemiş.

Bay Lowell altına işedi diye onunla dalga geçmiş. Nico'nun bütün arkadaşlarına anlatacağını söylemiş, kardeşim de bunu yapmaması için ona yalvarmak zorunda kalmış.

Nico'nun oraya ziyaretleri bu olaydan sonra da devam etmişti. Bayan Lowell durumu öğrenip de Bay Lowell'a anneme

artık Nico'nun gelmesini istemediklerini söyletmişti ama Bay Lowell, Nico'ya gelmeye devam etmesi gerektiğini söylemiş.

Nico, "Sonra ona hayır dedim," diye fısıldadı odamın karanlığına. "Artık gelemeyeceğimi söyledim. Hoşuma gitmediğini, o odada oynamaktan sıkıldığımı söyledim. Şey, bir de... korkuyordum. Ama bana mecbur olduğumu söyledi."

Bay Lowell, Nico'ya eğer gelmeye devam etmezse annemle babamı sadece kırılan oyuncak ve cam yüzünden değil, Nico o odada oynarken diğer oyuncaklara verdiği zarar yüzünden de dava edeceğini söylemiş. Evsiz kalacağımızı ve annemle babamın ondan nefret edeceğini söylemiş. Bu bir süre işe yaramış ama sonra Nico annemlere kendisinin anlatacağını söylediğinde Bay Lowell farklı bir yol izlemeye karar vermiş.

"Birine o odadan bahsedersem," dedi Nico, "bütün ailemi öldüreceğini söyledi. Önce babamı, sonra annemi, sonra da seni öldürürmüş."

Nico şimdi ağlıyordu. Yatağımdan kalkıp uyku tulumunun yanına uzandım ve kollarımı ona doladım. Tuhaf olan şuydu ki ben ağlamıyordum. Normalde her şeye ağlardım ama şu anda ağlamıyordum.

Sinirlenmiştim.

"Nico," dedim, "Bay Lowell babamıza asla zarar veremez. Babamız ondan çok daha güçlü."

"Yapabileceğini söyledi. Daha önce yaptığını söyledi."

Bunun doğru olduğunu sanmıyordum. Bay Lowell babamızla boy ölçüşemezdi. Kimse ölçüşemezdi. Bay Lowell zorbanın tekiydi, o kadar.

"Annemle babama söylememiz gerek," dedim.

"Olmaz!" diye hıçkırdı. "Ada, kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin! Yemin etmiştin!"

"Ama bu çok ciddi bir durum."

"Birine söylersen," dedi, "ömrümün sonuna kadar sana bir daha güvenmem."

Koyu gözleri ay ışığında parıldıyordu. Bu söylediğinde ciddi gibiydi. Ama Nico daha dokuz yaşındaydı. Birine söylesem bile günün birinde doğru olanı yaptığımı anlardı.

Değil mi?

"Söylemeyeceğine söz vermiştin!" diye hatırlattı. "Sözünü tutsan iyi edersin, Ada."

"Tamam," dedim sonunda. "Kimseye söylemeyeceğim. Kimseye söylemeyeceğim."

Nico ona sarılmama izin verdi ve nihayetinde ağlaması durdu, sonra nefesi düzene girdi. Uyumuştu. Ama benim hâlâ hiç uykum yoktu.

Kardeşime verdiğim sözü tutacaktım. Bana anlattığı sırrı kimseye söylemeyecektim.

Ama Bay Lowell'ın, Nico'nun bir daha asla evine gelmeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

YETMİŞ İKİ

6. Adım: Küçük Kardeşinize Sahip Çıkın

Buraya ilk taşındığımızda onlarda yediğimiz yemekten beri Lowellların evine girmemiştim. Ben bizim evin fazla büyük olduğunu düşünsem de o ev bizimkinden çok daha büyük ve güzeldi. Bay Lowell'ın Mercedes'i gelip garaja girene kadar bekledim, sonra evlerine gittim.

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama kardeşime ne yaptığından haberim olduğunu ve bu bir daha tekrarlanırsa annemle babama söyleyeceğimi bilmesi gerekiyordu. Ondan korkmadığımı da.

Ben diyeceklerimi dedikten sonra bir daha Nico'yu rahatsız etmeyecekti, ben de annemle babama söylemek zorunda kalmayacaktım. Ama tam bizim evden çıkarken son anda babamın verdiği çakıyı yanıma almaya karar verdim. Tabii ki kullanacak değildim ancak yanımdayken kendimi daha rahat hissediyordum. Çakıyı kotumun cebine koydum ve belli olmaması için tişörtümü üstüne indirdim.

Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Kestirme yolu kullanarak bizim arka bahçeden onlarınkine geçtim. Babam oradaydı, çalıları düzenliyordu. Aletlerinden bazıları açıktı ve çok gürültülüydüler. Gürültülü derken, kulaklarımı tıkamak zorunda kalacağım kadar gürültülü olmalarından bahsediyordum. Alakası olmasa da sanki testereyle metal kesiliyormuş gibi bir sesti. O kadar gürültülüydü ki arka kapıya yürürken babam beni duymamıştı bile. Az kalsın dikkatini çekmek için el sallayacaktım ama sonra beni görürse burada ne aradığımı soracağı aklıma geldi, o yüzden burada olduğumu bilmemesi daha iyiydi.

Arka kapıyı çaldım ama Bay Lowell gürültüden beni duymadı. Ön tarafa gitmeyi düşünürken son anda arka kapının topuzunu denedim ve açılıverdi, kilitli değildi. Ben de içeri girdim.

Bay Lowell'ın arabasını garaja girerken gördüğümden emindim ama ev tuhaf biçimde sessizdi. Yukarıdan ayak sesleri ya da başka sesler geldiğini duymuyordum. Sanki evde kimse yok gibiydi. "Merhaba?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Bay Lowell'ın nereye gittiğini bilmiyordum ama burada kimse yok gibiydi. Belki de ben ayakkabılarımı giyerken evden çıkmıştı. Ya da belki de banyoda filandı. Başka zaman gelmeye karar verdim.

Evin öbür ucuna yürürken merdivenin yanından geçtim. Duvarın önünde, tam da bizim evdeki gizli kapının olduğu yerde bir kitaplık vardı. Tıpatıp Nico'nun anlattığı gibiydi. Bu kitaplığı kenara çekersem gizli odayı mı bulacaktım?

Bu düşünce aklıma girmişken artık o odayı görmeden edemezdim.

Kitaplık ağır değildi çünkü üzerinde fazla kitap yoktu. Bütün ağırlığımı vererek var gücümle ittim. Bir kere hareket ettikten sonra kapının önünden çekmek kolay oldu. Ve gerçekten de arkasında dar bir kapının ana hatları vardı.

Bu kapı duvar kâğıdı yerine kitaplıkla gizlenmişti. Bizim evdeki gibi iterek açılıyor gibiydi ama bunun anahtar deliği vardı. O anahtar deliği beni rahatsız etti. Nico'nun odadan çıkmaya çalıştığını ama kapı açılmadığı için çıkamadığını söylediğini hatırladım.

Bay Lowell, Nico'yu bu odaya kilitleyip önünü kitaplıkla kapasaydı kimsenin Nico'nun burada olduğundan haberi bile olmayacağını düşündüm birden. Ne de olsa annemle babam onun artık buraya gelmediğini sanıyorlardı. Bu gerçeği sadece Nico ve Bay Lowell biliyordu.

Kapının ana hatlarına baktım. Ben meraklı biri değildim. Her kapının ardında ne olduğunu bilmeme gerek yoktu. Bu daha çok Nico'nun huyuydu. Oda gerçekten de vardı; bilmem gereken tek şey buydu. Öyle değil mi?

Ama kısacık bir bakış atmanın kime ne zararı olurdu ki?

Odanın kapısını yavaşça araladım.

YETMİŞ ÜÇ

Beklediğim gibi değildi.

Bizim merdivenin altındaki oda bomboştu. Ama bu oda... *ağzına kadar* doluydu.

Nico'nun neden buradan etkilendiğini anlayabiliyordum. Hayatı boyunca oynadığı ya da istediği bütün oyuncaklar bu odadaymış gibiydi. Transformerlar, kamyonetler, maket arabalar, koleksiyon figürleri. Çoğu yakın zamanda onlarla oynanmış gibi görünüyordu. Ayrıca bu oda bizim merdivenin altındakinden daha aydınlıktı, elektrik düğmeleriyle açılan gerçek ampullerle donatılmıştı. Nico, Bay Lowell'ın tavana kamera taktığını söylemişti ama tavanın köşelerine göz gezdirdiğimde hiçbir şey görmedim. Belki de geri sökmüştü. Ama bu odanın en tuhaf yanı en uzak köşesinde duran şeydi.

Yatak.

Belki Nico'dan daha genç ama o yaşlarda bir çocuk için koyulmuş küçük bir yataktı. Beyaz bir yatak çerçevesi ve yaysız, ince bir şiltesi vardı. Daha çok çocuk karyolasına benziyordu. Üzerindeki kırkyama örtünün yamalarının her birine farklı bir böcek türü dikilmişti.

Yapmamam gerektiğini bile bile yatağın yanına gittim. Elimi örtünün üzerinde gezdirdiğimde sanki uzun zamandır kullanılmamış gibi sertti. Nico buraya geldiğinde yerde oynuyor olmalıydı. Örtüyü kaldırdım ve...

Aman Tanrım.

Beyaz çarşafın her yerinde koyu kahverengi lekeler vardı. En koyusu ortadakiydi ama çarşafın geneli bu lekelerle kaplıydı. Nico'nun örtüyü kaldırarak benim gördüğüm şeyi görüp görmediğini bilmiyordum. Eğer gördüyse belki de bu yüzden Bay Lowell'ın tehdidini o kadar ciddiye almıştı.

"Ada?"

Başımı arkamdan gelen sese çevirdim. Ev çok sessiz olduğundan kimse yok sanıyordum. Böyle düşünmem aptallıktı. Arabanın garaja girdiğini görmüştüm. Bay Lowell'ın evde olduğunu anlamalıydım. Muhtemelen üst katta filandı. Ya da saklanıyordu. Bekliyordu. İzliyordu.

Ve şimdi *buradaydı*. Benimle birlikte odadaydı.

Taba rengi kumaş pantolon ve yaka düğmesini açık bıraktığı bir frak gömleği giymişti, kravatı da gevşekti. Alnı nemliydi ve tavan ışıkları altında parlıyordu. Başının tepesinde seyrek saçları vardı ve bu tellerin her biri terden ıslanmıştı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ancak hiçbir şey diyemedim. Bay Lowell'a kardeşimi rahat bırakmasını söyleyecektim. Keskin bir dille Nico'nun bir daha asla buraya gelmeyeceğini söyleyecektim. Kardeşimi beladan uzak tutacaktım.

Ama şu anda başı belada olan ben olabilirdim.

"Burada ne arıyorsun, Ada?" Bay Lowell çok da sinirli görünmüyordu. Hatta burada olmamı ilginç bulmuşa benziyordu. "Kitaplığı sen mi çektin?"

"Ben sadece..." dedim ciyaklarcasına. "Kusura bakmayın. Ben sandım ki..."

Neden özür diliyordum? Of, tıpkı annem gibi konuşuyordum. Annem hep kendi suçu bile olmayan şeyler yüzünden özür

dilerdi ve şimdi *ben* de aynını yapıyordum. Tamam, adamın evine izinsiz girmiştim. Ama kardeşimi bu odaya kilitleyen *oydu*. Hem çarşafın üzerindeki kurumuş kana fazlasıyla benzeyen bu lekeler de neyin nesiydi?

"Evimizi karıştırıyorsun," dedi.

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Buraya geleceğini annenle babana söyledin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Dudakları seğirdi. "Yalan söylüyorsun, Ada."

"Söylemiyorum!"

"Çocuklar yalan söylediğinde her zaman anlarım. Hepiniz çok belli ediyorsunuz."

Bu odadan kaçıp gitmek istiyordum ama Bay Lowell kapının önünde duruyordu. Bununla da kalmamış, kapıyı kapamıştı. Ama kilitlemiş olamazdı. Çünkü kendisi de benimle içerideydi, yani kilitlemiş olmasına imkân yoktu.

Değil mi?

"Bence," dedi bana doğru bir adım atarak. Oda küçücük olduğundan çok yakınıma gelmişti. "Bence buraya geleceğini hiç kimseye söylemedin."

Bir adım geri çekilmemle sırtım duvara çarptı. Bay Lowell'ın bakışları bir anlığına yatağa kaydı. Ve çarşafın üzerindeki kan lekelerine.

"Ah, Ada," dedi. "Keşke o örtüyü hiç kaldırmasaydın."

Nefesim boğazıma takıldı. Güçlükle, "Hemen gitmek istiyorum," diyebildim.

Başını yana yatırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Mesele şu ki," dedi, "sana güvenebileceğimden emin değilim. Kardeşin sır tutmakta harika ama içimden bir ses senin öyle olmadığını söylüyor."

Nico'nun cve pantolonun her yeri çiş içinde geldiğini hatırladım. Şu anda aynı şeyin bana da olmasından endişeleniyordum. Hayatım boyunca bu kadar korktuğumu sanmıyordum.

"Sır tutabilirim," dedim.

Benim, kardeşimin ve babamın aksine Bay Lowell'ın gözleri açık renkliydi. Böylece ortadaki siyah kısmın büyüdüğünü görebilmiştim. "Tutabileceğini sanmıyorum," dedi. "Bu yüzden de..."

Artık ekşi nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Yanından geçip gidebilir miyim diye merak ederek olduğum yerde kıpırdandım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Oda küçücüktü ve kapı da çok yakındı. Sadece...

"Gitmene izin veremem, Ada," dedi.

Aklıma Gabe'in bana şu kaybolan çocuk Braden Lundie'den bahsettiği zaman geldi. Onu tıpkı bunun gibi bir odada kilitli hayal etmiştim. O düşünce beni delicesine korkutmuştu ama işte şimdi buradaydım. Ve tıpkı Braden gibi bir daha kimse beni görmeyebilirdi.

Fakat bende Braden'da olmayan bir şey vardı.

Elimi cebime sokup babamın çakısını kavradım. Babam çakıyı bana verdikten sonra odamda alıştırmalar yapmıştım. Onun yaptığını gördüğüm gibi bıçağı hızlıca açma alıştırmaları. Bay Lowell yüzüme bakıyordu, bu yüzden çakıyı cebimden çıkarıp bıçağını açtığımı görmemişti. Tavan ışıklarının altında parıldayan bıçağı da görmemişti, ta ki ben bıçağı tam da babamın gösterdiği yere sokana kadar.

Sonra da çevirdim.

Bay Lowell kükredi. Onu tam da canının yanacağı yerden bıçaklamıştım. Eh, annemin dediği gibi en çok bacak arası acıtırdı ama o bölgeyle uğraşmak istememiştim. Hem bu yeterli olmuştu zaten. Bay Lowell karnını tutarak dizlerini üzerine çöktü.

"Seni sürtük," dedi nefes nefese.

Düşünecek vaktim yoktu. Koşarak yanından geçip kapıyı açtım ve o yeniden ayağa kalkamadan arkamdan kapadım.

Kapının anahtar deliği *ben buradayım* diye bağırıyordu ama anahtarım olmadığından kilitleyemezdim. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıp evden koşarak kaçtım.

Buraya geldiğimde babam arka bahçede çalışıyordu ancak şimdi yoktu. Nereye gittiğini bilmiyordum. Belki de başka bazı aletler almak üzere bizim garaja gitmişti. Bilmiyordum. Onu aramak istiyordum ama aynı zamanda eve gitmek de istiyordum.

Eve girer girmez üst kata çıktım. Annemle babamın odasına koşup ikisinden birine bakındım ama oda boştu. Sonra, ben kapının eşiğinde dururken, arkamdan ayak sesleri gelmeye başladı. Gittikçe yaklaşıyordu.

Olamaz.

Bay Lowell'dı. O kapının önünü kapayacak bir yol bulmam gerekirdi. Ya da işinin bittiğinden emin olmak için onu bir kere daha bıçaklamam gerekirdi. Oysa aptal gibi onu orada bırakmıştım. O da peşimden bizim eve kadar gelmişti.

Beni öldürecekti.

Ama arkama döndüğümde omuzlarım gevşedi. Gelen Bay Lowell değildi. Nico'ydu ve şaşkınlıkla koridorda dikiliyordu.

"Ada?" Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Ne oldu sana?"

İlk defa üzerime baktım. Tişörtümde birkaç damla kan lekesi vardı ama sağ elim kan içindeydi. Ayrıca bıçakta da kan vardı. Bunları fark etmemiştim bile.

"Ada?" diye tekrarladı Nico.

"Ba-babam nerede?" diye kekeledim.

"Garajdan aletlerini alıyor. Sanırım." Nico çakıyı tuttuğum kanlı elime kaşlarını çatarak baktı. "Ada, ne oldu?"

"Ben..."

Ona söyleyemezdim. Az önce yaptığım şeyi birine nasıl söylerdim?

"Ada?"

"Ben... Ben galiba Bay Lowell'ı öldürdüm." Sözcükler ağzımdan patır patır dökülüyordu. "Galiba öldü."

"*Ne?*"

Gözyaşlarımı silerken bütün yüzüme kan bulaştırdım. Her şeyi daha da berbat ediyordum. "Bana söylediğin şeyi kimseye söylemedim, yemin ederim. Ama onunla konuşmak istedim. Ona seni rahat bırakmasını söylemek istedim."

"Ada..."

"O küçük odadan çıkmama izin vermeyecekti." Sesim çatallandı. "Mecbur kaldım..."

İkimiz de Bay Lowell'ın kanıyla parlayan çakıya baktık. Kesinlikle ölmüştü. Onu tam da babamın gösterdiği yerden bıçaklamış ve bıçağı çevirmiştim. Yere düşerken yüzünün bembeyaz olmasını izlemiştim.

Tanrım.

"Babamla konuşmam lazım," dedim birden.

Nico'nun gözleri panikle irileşti. "Babama söyleyemezsin. Hiçbir büyüğe söyleyemezsin. Yoksa başın büyük belaya girer."

"Babam bana kötü bir şey olmasına izin vermez..."

"Onun elinden bir şey gelmez. Kötü şeyler yapan çocuklara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Alt dudağını ısırdı. "Seni ailenin yanından alırlar. Islakevi denilen çocuk hapishanesine gönderilirsin. Arkadaşım abisinin bir şey çaldıktan sonra oraya gönderildiğini söylemişti. Üstelik o sadece hırsızlık yapmıştı. Sen birini *öldürdün*."

Ağlamaya başladım. Haklıydı. İnsanlara Bay Lowell'ı öldürdüğümü söyleyip bunun için cezalandırılmamayı bekleyemezdim. Kötü bir şey yapan o olsa bile.

"O zaman ne yapacağım?" diye sordum.

"Seni orada gören oldu mu?"

Başımı hayır anlamında salladım.

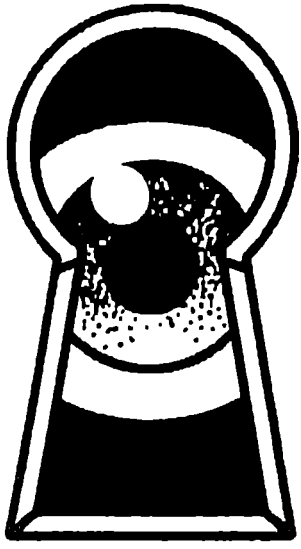
"O zaman kimse sen olduğunu anlamaz, değil mi?"

Elimdeki çakıya bakarken haklı olduğunu fark ettim. Çakıdaki kanı yıkayıp yeniden çekmecenin arkasına koyabilirdim. Tişörtümdeki kanı yıkayıp onu dolabımda saklayabilirdim. Kimse anlamazdı.

Kötü bir şey olmayacaktı.

DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM

YETMİŞ DÖRT
MILLIE

Kızım bir adamı öldürmüştü.

On bir yaşındaki kızım bir adamı bıçaklamıştı ve o adam ölmüştü. Üstelik bütün hikâyeyi dinledikten sonra adamı öldürmemiş olmasını, böylece onu kendi ellerimle öldürebilmiş olmayı diledim.

Çünkü ona gerçekten acı çektirebilirdim.

"Özür dilerim, anne." Ada o kadar çok ağlıyordu ki konuşmakta zorlanıyordu. "Onu öldürmek istemedim. Sadece o odadan çıkmam gerekiyordu."

Ona kızgın değildim. Benden özür dilemesine gerek yoktu. Burnumun dibinde olanları düşündükçe *midem bulanıyordu.* Nico'yu oraya ev işlerini yapması için gönderen bendim. Kendimi savunmam gerekirse o zamanlar gayet zararsız görünmüştü; camlarını kırmanın sorumluluğunu üstlenmesi için iyi bir yoldu. Böyle olacağı asla aklıma gelmezdi...

"Senin suçun değildi, Ada." Kollarımı incecik bedenine doladım. "Sen yapman gerekeni yaptın. Ben olsam ben de aynını yapardım."

Az bile söylüyordum.

"O gün giydiğin tişört nerede?" diye sordum. "Üzerinde kan olan hani?"

Gözlerini sildi ve odayı arşınlayarak pembe şifonyerine gitti. Bir süre çekmeceyi karıştırdıktan sonra o gün giydiği lacivert tişörtü çıkarıp bana uzattı. Gözlerimi kısarak bakarsam lekeyi güç bela görebilirdim ama polislerin nasıl gözden kaçırdığını anlayabiliyordum. Küçük bir kızın tişört çekmecesinde suçlayıcı delil bulmayı beklemezlerdi.

Ada, "Lavaboda güzelce yıkadım," dedi ama polisler bulsaydı Jonathan'ın kanını kolayca teşhis edebilirlerdi.

Tişörtü elimde sıkıca tutarken onunla ne yapacağımı bilemedim. Kendi kızımı ihbar edebilir miydim?

"Hapse girmek istemiyorum," diyerek burnunu çekti. "Ama suçlu benken babamın başının belaya girmesini de istemiyorum."

Enzo biliyordu. Ona verdiği çakının cinayet aleti çıktığını öğrenince Jonathan'ı bıçaklayanın Ada olduğunu anlamış olmalıydı. Bu yüzden suçu üstlenmekte o kadar acele etmişti. Bunu yaptığı için ondan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda hiç sevmediğim kadar da çok seviyordum.

"Hapse girmeyeceksin," diye temin ettim kızımı. "Söz veriyorum. Babanın avukatını arayacağız ve o her şeyi düzeltecek. Sana yemin ederim."

Cecelia'yı aramam gerekiyordu. Enzo kızını korumak için cinayeti itiraf etmek gibi aptalca bir şey daha yapmadan önce ona her şeyi anlatmalıydım.

Ada'nın bu konuşmayı duymasını istemiyordum ama böylesine hassas bir durumdayken onu yalnız bırakmak da istemiyordum. Ona yanlış bir şey yapmadığını ne kadar söylersem söyleyeyim ikna olmuyordu. Ona göz kulak olmam gerekiyordu, bu yüzden yatak odasının hemen önüne çıktım ve Cecelia'nın numarasını ararken onu görebilmek için kapıyı aralık bıraktım.

Neyse ki Cecelia hemen açtı. "Millie? Her şey yolunda mı? Karakola yeni geldim."

"Evet," dedim derin bir nefes alarak, "ama son derece ilginç bir şey öğrendim."

Ona her şeyi olabildiğince hızlı anlattım. Çoğunlukla sessiz kalsa da aralarda birkaç kez keskin nefesler aldığını duydum. Ada'nın bana anlattığı detayları tekrarlamak çok zordu. Hatta midemi bulandırıyordu. Cecelia'ya duyması gereken her şeyi anlatıp konuşmayı bitirdiğimde rahatladım.

"Tanrım," diye soludu, "bu..."

"Biliyorum."

"Kahretsin, Enzo," diye mırıldandı kendi kendine. "Umarım ben gelmeden polislere bir şey söylememiştir. İçeriye olabildiğince çabuk girip işleri yoluna koymalıyım."

"Her şeyi bilmesi gerekiyor," dedim. "Ada'nın ceza alma ihtimali olduğunu düşünürse suçu üstlenir. Olayın nefsi müdafaa olduğunu bilmeli. Ada yanlış bir şey yapmadı."

"Üstelik daha *on bir* yaşında," diye hatırlattı Cecelia. "Hiçbir mahkeme o yaştaki bir çocuğu yetişkin olarak yargılamaz. Enzo bir hiç uğruna kendini ateşe atıyor."

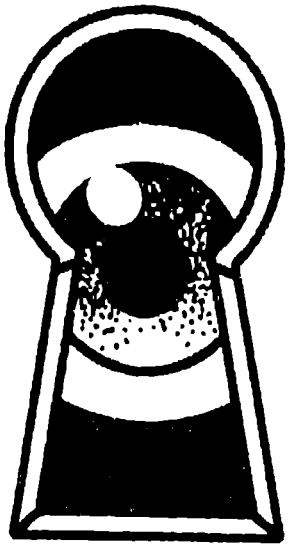
"Lütfen, Cecelia, aptalca bir şey yapmasına izin verme."

"Merak etme, Millie," dedi. "İkna kabiliyetim inanılmaz yüksektir."

İşini yapabilmesi için telefonu kapadım ve sonra çocuklarımla baş başa kaldım. Ayrıca her şeyi düzeltmek için yapmam gereken önemli bir iş vardı.

Lowellların evindeki o odada neler döndüğünü tam olarak bilmiyordum. Eğer Jonathan oğluma elini sürdüyse onu... Eh, artık onu öldüremezdim ama mezarını ateşe verebilirdim ya da... Öbür tarafa gider, ondan intikamımı alırdım. Nico'nun kırık oyuncakların parasını ödemek zorunda kalmamızdan korktuğu için aylarca o eve gittiğine *inanamıyordum*. Düşündükçe yüreğim eziliyordu.

Her şey bittikten sonra ailece terapiye ihtiyacımız olacaktı. O adam bize korkunç bir şey yaşatmıştı ve ben çocuklarımızın yeniden iyileşmeye başlaması için kocamı hapisten çıkarmaya kararlıydım.

YETMİŞ BEŞ

Enzo şu anda karakolda, nezarethanedeydi. Cecelia'nın anlattıklarına göre ifadesi alınmış, parmak izi kaydı tutulmuş ve sabıka fotoğrafları çekilmişti. Yarın kefalet duruşması olacaktı ama kefalet ücretini ödeyebilmemiz mümkün değildi.

Enzo'nun nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama Cecelia'dan aldığım haberler dışında hiçbir şey bilmiyordum. Çocukları okula göndermiyordum –o kadar çok izin almıştım ki iş arkadaşlarım bana kızıyor olmalılardı– ve onlara olan biten her şeyi anlatıyordum. Nico'da bir tuhaflık olduğunu sezmiştim ama her nasılsa bütün bunlar ben fark etmeden olmuştu. Ben Nico'nun beyninde bir sorun olduğunu ve bunun benim bozuk genlerimden kaynaklandığını sanırken aslında her şey Jonathan Lowell'ın suçuydu.

Hep birlikte yemek yerken Nico umutla, "Babam yakında dönecek mi?" diye sordu. Tereyağlı makarna yapmıştım. Peynir ekleyecek kadar bile mecalim kalmamıştı.

"Umarım gelir," diye dürüstçe cevap verdim.

"Ama o yanlış bir şey yapmadı ki," dedi Ada minicik sesiyle. "Neden hapse girmek zorunda?"

"Çünkü polisler her ben yapmadım diyeni öylece serbest bırakmazlar," diye açıkladım ikisine. "Ama endişelenmeyin çünkü babanızın harika bir avukatı var. Çok yakında eve dönecek."

Bunu kendime yeterince söylersem belki gerçek olurdu.

Yemekten sonra mikrodalga fırında mısır patlattım. Mucize eseri geçen seferki gibi yakmadım ve çocuklar da kanepeye oturup çizgi film izleyerek mikrodalgada patlamış mısır yediler. Tam bir film açmıştım ki telefonum çaldı.

Numara yerel polis karakoluna aitti.

Kanepeden fırladığım gibi başparmağımı yeşil tuşa değdirerek aramaya cevap verdim. Tam mutfağa gireceğim sırada hattın diğer ucundan o tanıdık İtalyan aksam geldi: "Millie?"

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Enzo! Aman Tanrım... Aramana izin verdiklerine inanamıyorum..."

"Beş dakikam var. Hepsi bu."

Beş dakika söylemek istediğim her şeyi söylemek için yeterli bir süre değildi ama hiç yoktan iyiydi. "Seni aptal. Neden suçu üstüne aldın?"

"Ada için," dedi kısık sesle, sanki dinlendiğinden endişeleniyormuş gibi. "O ve Nico için her şeyi yaparım. Sen yapmaz mısın?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Yaparım."

"Senin için de, Millie."

Bu kadarı yetmişti. Gözlerim doldu. "Yine de sana burada ihtiyacımız var. Lütfen. Ada'nın başı derde girmeyecek. O daha on bir yaşında."

"Millie, çakıyla adamın boğazını kesmiş. Tabii ki başı derde girecek."

Benim anlamadığım da buydu. Jonathan Lowell'ın iki bıçak yarası vardı. Ada yolundan çekilmesi için onu karnından bıçaklamıştı ama ayakta duran yetişkin bir adamın boğazını etkili biçimde kesecek kadar uzun olmasına imkân yoktu. Ada

bana her ayrıntıyı anlatmamıştı –sadece yolundan çekilmesi için onu bıçakladığını söylemişti– ve ben de üstüne gitmek istememiştim çünkü zaten çok üzgündü.

Bu yüzden gerçekte ne olduğunu ancak hayal edebilirdim. Jonathan'ı gizli odada değil, oturma odasında bulmuştum, dolayısıyla karnından yaralanmış olması onu hemen öldürmemiş olmalıydı. Ada'nın peşinden gitmeye çalışmış, kısa süre sonra da yere yığılmıştı muhtemelen. Ada da geri dönüp o yerde yatarken boğazını kesmiş olabilirdi. Öldüğünden kesinlikle emin olmak için.

Bu çok acımasızcaydı. Benim için bile. Ancak Nico'ya zarar verdiğine ve kendisinin peşine düştüğüne sahiden inandıysa yapması gerekeni yapmıştı.

Yine de böyle bir şeyin nefsi müdafaa olduğunu iddia etmek zordu.

"Olsun," dedim. "Enzo, sana evde ihtiyacımız var. Sensiz bir hiçiz. Lütfen doğruyu söyle ve bu işi Cecelia'nın halletmesine izin ver."

"Kızımı ihbar etmeyeceğim. Olmaz. Asla."

Bu kadar inatçı olmasından nefret ediyordum. Ama fırsat verilse ben de aynını yapardım.

"Polise itiraf ettin mi?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi. "Cecelia izin vermedi. Ama yarın..."

"Lütfen yapma," diye yalvardım. "Ada'ya yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum ama babası hapisteyken daha iyi olmayacak. Aksine, hayatı mahvolacak. Anlamıyor musun? Eve dön, sonra bunun üstesinden gelmenin bir yolunu buluruz."

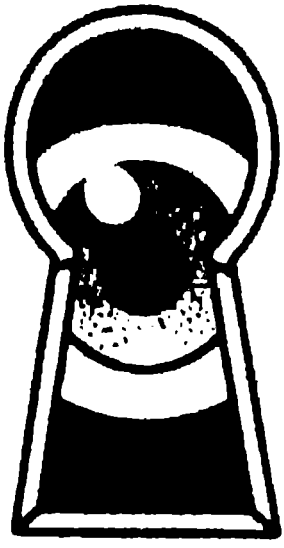
Arka planda biri Enzo'ya seslendi. Beş dakikası dolmuştu.

"Millie," dedi hızlıca. "Lütfen çocuklara onları sevdiğimi söyle. Ne olursa olsun."

"Biz de seni seviyoruz," diye söze başladım ama daha ilk kelimeden sonra hat kesildi.

Enzo bu geceyi soğuk ve rahatsız bir hücrede geçirecekti. Gerçi yaz mevsimindeydik, yani sıcak ve rahatsız bir hücrede geçirecekti. Belki bu geceden sonra hayatının geri kalanını öyle yaşamak istemediğini fark ederdi.

En azından ben öyle umuyordum.

YETMİŞ ALTI

O gece gözüme uyku girmedi.

Geceyi hücrede geçiren Enzo olabilirdi ama sabaha kadar dönüp duran bendim. Hapishanede olduğum zamanları hatırlayıp durmuşrum. Orada etrafım insanlarla çevriliydi ama kendimi hep yalnız hissederdim. Oraya ait değilmişim gibi gelirdi. Gerçi kimsenin kendini oraya ait hissedebileceğini sanmıyordum.

Keşke Enzo hapishanenin ne kadar korkunç bir yer olduğunu anlasaydı. O zaman hayatından vazgeçmek için bu kadar aceleci davranmayabilirdi.

Sırf biraz normallik olsun diye ertesi sabah çocukları okula göndermeye karar verdim. Onları servis durağına bıraktığımda Janice'i tasmalı Spencer'la beraber orada gördüğüme hiç şaşırmadım.

Janice burnunu çekti. "*Seni* burada gördüğüme şaşırdım."

"Hemen şurada oturuyorum," diye hatırlattım. "Neden burada olmayayım ki?"

Janice beni birazcık bile komik bulmamıştı. "Kocanın yaptığı korkunç şeyden sonra insan içine çıkmaya utanmıyor musun?"

Çocuklarımın önünde böyle konuştuğuna inanamıyordum. Buraya taşındığımızdan beri sırf huzurumuz kaçmasın diye pek

çok saçmalığına göz yummuştum ama buraya kadardı. Sonuçta ne olursa olsun, burada uzun süre oturmayacağımızdan emindim.

"Kocam hiçbir şey yapmadı, Janice," dedim. "Her şeyi yanlış anladın."

Burnundan güldü. "Hiç sanmıyorum. Öyle görünen bir adam her zaman sorun çıkarır."

Çok yakışıklı diye kocamın katil olduğunu mu düşünüyordu? "Enzo iyi bir adam," dedim kararlılıkla. "İşgüzar komşum bana aksini söylüyor diye ona inanacak değilim. O yüzden neden bundan böyle kendi işine bakmıyorsun, Janice?"

Sanki kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık değilmiş gibi ağzı bir karış açık kaldı. Çocuklara baktığımda babaları tutuklandığından bu yana ilk kez yüzlerinde ufacık da olsa bir tebessüm gördüm.

Çocuklarım güvenle servise bindikten sonra evime döndüm. Ön bahçeye varmak üzereydim ki o tanıdık siyah Dodge Charger evimin önüne yanaştı. Şoför tarafındaki cam açıldı ve Dedektif Benito Ramirez kafasını dışarı uzattı.

"Millie," dedi. "Arabaya bin."

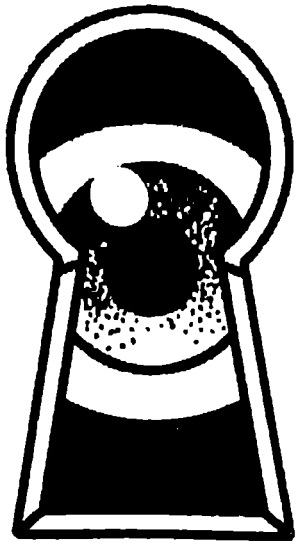
Ramirez'e dünyadaki diğer bütün polislerden daha çok güveniyordum ama yine de herhangi bir açıklama olmaksızın bir polis aracına binmek beni heyecanlandırmıyordu. "İki saatte kalmadan Enzo'nun kefalet duruşmasına gitmem gerek."

"Konuşmamız lazım," dedi ciddi bir sesle.

"Ne hakkında?"

"Millie, arabaya biner misin? Lütfen? Bin hadi. Kefalet duruşması için zamanında dönmek istiyorsun, değil mi?"

Of, yine neler oluyordu?

YETMİŞ YEDİ

"Ada'dan haberin vardır diye tahmin ediyorum," dedim Ramirez'e, birlikte Dodge'ının ön koltuklarında otururken.

"Var," dedi. "Cecelia her şeyi anlattı."

"Jonathan Lowell'ı o öldürdü," dedim, bir yanım hâlâ buna inanamıyor olsa da. Benim küçük kızım nasıl olur da bir adamın boğazını kesebilirdi?

"O sapık başına geleni hak etmiş."

"Ama işte..."

Omzunu silkti. "Armut dibine düşermiş."

İrkildim. Ada geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona söylersem belki kendini daha iyi hissederdi...

Hayır, ona söyleyemezdim. Bana olan saygısını kaybetmesini istemiyordum.

"Eee, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

Ramirez bakışlarını bana çevirdi. Gözleri en az kocamınkiler kadar koyu ve ciddiydi. "Suzette Lowell hakkında. Onunla ilgili sana söylemem gereken bir şey var ama bunu kimseye söyleyemezsin."

"Tamam..."

"Ciddiyim, Millie. Yoksa işimden olurum."

İşte şimdi ilgimi çekmişti. "Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Merdivenin altındaki odayı araştırdılar," dedi. "Ve tahmin et bakalım ne buldular?"

Şayet orada bir çocuk iskeleti bulunduğunu söylerse... "Bilmek istediğimden emin değilim."

"Millie, Suzette Lowell'ın parmak izlerini buldular."

Ne demeye çalıştığını anlamam birkaç dakikamı aldı. Eğer o odada Suzette'in parmak izleri varsa...

Odadan haberi vardı. O odayla ilgili her şeyi biliyordu. *Bu yüzden* Nico'yu evinde istemiyordu. Bir şeyleri kırmasından ya da ortalığı dağıtmasından endişe ettiği için değildi. Kocasının bir sapık olduğunu bildiği için onu evinde istemiyordu.

Yine de oğlumun evlerine girmesine izin vermişti. Buna nasıl cüret ederdi? Ya Jonathan Nico'ya ya da Ada'ya zarar verseydi? Ya...

"Onu öldüreceğim," dedim soluk soluğa.

"Ölmekten beter olacak," dedi Ramirez. "O odada başka bir şey daha buldular."

Sonra bana o kadar korkunç bir şey söyledi ki arabanın döşemesine kusmak istedim.

"Otelde kalıyormuş," dedi. "Polisler onu sorgulamak üzere karakola almayı planlıyorlar. Önce sana söylemek istedim."

Ramirez'in anlattıkları başımı döndürmüştü. Suzette biliyordu. *Biliyordu*. Ve şimdi kocasının yaptığı korkunç şeylere ortaklık etmekle suçlanacaktı. Şayet bu adalet değilse neydi, bilmiyordum.

Ne var ki bu, Jonathan'ı öldürenin Ada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Enzo'nun kızımızı ele vermeyi reddettiği ve onu korumak için hayatının geri kalanını hapiste geçireceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Ama birden kafama dank etti. Bu durumu düzeltmenin bir yolu olabilirdi.

"Benny," dedim aceleyle. "Polisler onu almadan önce Suzette'le konuşacak zamanımız var mı?"

Kalın kaşlarını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Onunla konuşmam gerek."

"Seni polisin işine karıştıramam. *Kovulurum.*"

"Peki." Parmaklarımla kot pantolonumun dizine vurdum. "O zaman beni otele götür, onunla kendim konuşayım."

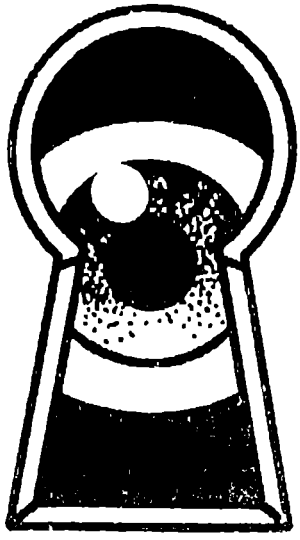
"Hayatta olmaz. Seni o kadınla yalnız bırakmam. Çocukların annelerinin de cinayetten hapse atılmasına ihtiyaçları yok."

"Lütfen," dedim. "Bana borçlusun, Benny."

"Haklısın, sana çok borcum var." Kirli sakalını kaşıdı. "Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun ki?"

Başımla direksiyonu işaret ettim. "Yolda anlatırım."

YETMİŞ SEKİZ

Ramirez bizi şehir dışında gösterişli bir otele götürdü. Burası her odasında spa bulunan ve çarşafları her saat başı değiştirilen bir otele benziyordu. Diğer bir deyişle, müşterisi olmayı hayal bile edemeyeceğim bir oteldi.

Bir vale arabayı park etmek için Ramirez'den anahtarını aldıktan sonra birlikte otele girip danışmaya gittik. Ramirez elini cebine attı ve rozetini çıkarıp masanın üzerine koydu. "NYPD'den Dedektif Ramirez. Suzette Lowell adında bir müşterinizi arıyorum."

Danışma görevlisi telefonu alıp Suzette'in odasını aradı. NYPD'den bir polisin onu görmek istediğini söylediğinde Suzette odasına gönderilmemize hemen izin verdi. Danışma görevlisi bize dönüp, "Onuncu kata çıkın ve koridorun sonuna kadar gidin," dedi.

Ben hızlı adımlarla asansöre doğru yürürken Ramirez de bana yetişmek için koşturdu. Asansörün duvarları tamamen aynaydı, bu da midemi bulandırıyordu. Ya da belki de midem iki çocuğumu da tehdit eden bir adamın karısını ziyaret etmek üzere olduğumdan bulanıyordu çünkü o kadın buna izin ver-

mişti. Ada araya girmeseydi o şerefsiz adam kim bilir Nico'ya neler yapacaktı.

"İçim hiç rahat değil, Millie," dedi Ramirez. "Bunu kadın karakoldayken, kuralına uygun yapmayı tercih ederim."

"Lütfen bana onunla konuşma fırsatı ver," dedim. "Ailemi ipten almak için tek şansım bu. Denemek zorundayım."

Ramirez başını iki yana sallamakla yetindi.

Onuncu kata ulaştığımızda asansör durdu. İner inmez Suzette'in odasına doğru yürümeye başladım; Ramirez bana yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı. Suzette'in odasına varana kadar durmadım. Ben kapıyı yumruklarken Ramirez iç çekip başını salladı.

"Geliyorum!" diye seslendi Suzette.

Bir saniye sonra odanın kapısı açıldı. Yakasında otelin adının yazılı olduğu beyaz bir polar bornozun içinde karşımda duruyordu. Rujlu dudaklarında hoş bir gülümseme vardı ama beni görünce gülümsemesi soldu.

"*Senin* burada ne işin var?" dedi dişlerini sıkarak.

"Bayan Accardi benimle birlikte geldi, Bayan Lowell," dedi Ramirez.

Suzette bir ona bir bana baktı. Bir an için kapıyı yüzümüze kapayacağını sandım. Yapsa hakkıydı. "Peki siz gerçekten NYPD'den misiniz?" diye sordu Ramirez'e.

"Sizi temin ederim ki öyleyim," dedi Ramirez. "Ayrıca eğer beni ve Bayan Accardi'yi içeri alırsanız size ileride hepimizi büyük bir sıkıntıdan kurtarabilecek bir teklifte bulunmak isterim."

Suzette elini beline koydu. "Rozetinizi gösterin."

Ramirez bir kere daha rozetini çıkarmak üzere cebine uzandı. Suzette'e gösterdiğinde Suzette sanki sahtesiyle gerçeği arasındaki farkı ayırt edebilecekmiş gibi rozeti inceledi. Ama bu kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa inceleyebilirdi tabii.

"İyi," dedi istemeye istemeye. "İçeri gelebilirsiniz ama banyoya girmek üzereydim."

"Buranın banyolarının harika olduğundan eminim," dedi Ramirez, Suzette'in odasına girerken. Suzette'in kapıyı yüzüme kapama fırsatı vardı ama bu fırsatı değerlendirmeyince hızlıca içeri süzüldüm. "Evinizdekiler kadar güzel değildir gerçi."

"Teşekkürler," dedi Suzette resmiyetle. "Malum nedenlerden dolayı şu sıralar oraya gidemiyorum."

"Ah, biliyorum." Ramirez devasa çift kişilik yatağın önünde durdu. "Oturmak ister misiniz, Bayan Lowell?"

"Fazla rahatlamamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

Ramirez'in dudaklarının bir köşesi kalktı. "Siz bilirsiniz."

"Eee, benimle ne hakkına konuşmak istiyordunuz, Dedektif?"

"Aslına bakarsanız," dedi Ramirez, "eviniz hakkında konuşmak istiyordum. Biliyorsunuz ki polisler oradaydı."

Suzette gözlerini devirdi. "Olay yeri olunca öyle oluyordur herhâlde."

"Ve her yerini gördüler."

Suzette'in gözleri kısılırken bakışlarından belli belirsiz bir korku geçti. "Bu da ne demek?"

"Şu demek," dedi Ramirez, "merdivenin altındaki odayı gördüler."

Bakışlarım Suzette'in yüzünde olmasaydı benzinin nasıl attığını fark etmezdim. Tanrı şahidim olsun, Ramirez şu anda yanımda duruyor olmasaydı kadının gözlerini oyardım. O kapkara kalbini göğsünden söküp alırdım.

"Ne... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye bocaladı.

"Bilmiyor musunuz?" Ramirez kara kaşlarından birini kaldırdı. "Yani evinizin giriş katında, merdivenin altında, kitaplığın ardına gizlenmiş bir oda olduğunu bilmiyordunuz?"

Suzette yavaşça başını salladı. "İlk taşındığımızda bir ardiye gördüm ama orayı hiç kullanmadık."

Ramirez düşünceli bir tavırla, "Çok tuhaf," dedi.

"Aslında değil," dedi Suzette. "Ben taşındığımda Jonathan evin sahibiydi zaten, o yüzden yerleşim planını hiç incelemedim."

"Emlakçı olmanıza rağmen kendi evinizin yerleşim planına hiç bakmadınız mı yani?"

Suzette omzunu silkti. "Ev zaten bizimdi ve satmayı düşünmüyorduk. Neden bakacaktım ki? Bakmamak *suç* mu, Dedektif?"

"Mesele şu." Ramirez bakışlarını Suzette'e dikti. "Oda parmak izlerinizle dolu. Madem haberiniz yok, o hâlde bu nasıl oldu?"

Suzette az önce Ramirez'in oturma önerisini reddetmişti. Ama şimdi kireç gibi bir yüzle yatağa âdeta yığıldı. Onu böyle korku içinde görmek inanılmaz tatmin ediciydi. Hak ediyordu.

"Polislerin orada başka ne bulduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Ramirez.

Suzette sessizce başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

"Braden Lundie adında bir çocuğa ait kan ve DNA örnekleri bulduk," dedi. "Üç yıl önce kaybolan çocuk. Biz konuşurken polisler arka bahçenizi kazıyorlar. Ne bulacaklar dersiniz?"

Suzette nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi. Diyecek söz bulamıyordu, tıpkı arabada Ramirez bu bilgiyi bana verdiğinde benim de diyecek söz bulamam gibi. Ama benim dilim artık çözülmüştü.

"Küçük bir çocuğun öldürülmesine suç ortaklığı ettin, Suzette," dedim dişlerimi sıkarak. "Hapislerde çürüyeceksin. Bunu hak ediyorsun da." Boğazıma bir yumru oturdu. "Kocanın bir çocuğu öldürdüğünü biliyordun ama kimseye tek kelime etmedin. Serbestçe dolaşmasına izin verdin. Çocuğumun evinize girip çıkmasına müsaade ettin! Nasıl yaptın? Hiç mi vicdanın sızlamadı?"

Suzette yüzünü ellerine gömdü. Hâlâ tek kelime etmemişti.

"Bayan Lowell," dedi Ramirez.

Suzette başını kaldırdığında yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "İş işten geçene kadar Braden'ı bilmiyordum. Yemin ederim. Eğer bilseydim..."

"Ama *öğrendiniz*," dedi Ramirez alçak bir homurtuyla. "Ne yaptığını öğrenmenize rağmen polisi aramadınız. Kimseye söylemediniz."

"Söyleseydim ne değişecekti ki? Olan olmuştu zaten!"

Midem bulanıyordu. Janice yıllar önce kaybolan çocuktan bahsettiğinde abarttığını sanmıştım, bilhassa da Suzette çocuğun bulunduğunu söyledikten sonra. Meğer başından beri doğruyu söyleyen Janice'mış. Suzette'in *olan olmuştu* demesi o ailenin mutlu sona kavuşamayacağını gösteriyordu.

"Ondan ben de nefret ediyordum." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "O adamla aynı evde yaşamaya katlanamıyordum. Ama sırf onu gözetlemek, *aynı şeyi* bir daha asla yapmadığından emin olmak için yanında kaldım. Başka çocukların zarar görmesine engel oldum."

Ona ters ters baktım. "Vay be, melekmişsin de haberimiz yokmuş."

"Millie," diye mırıldandı, "polisi arasaydım hayatım ne hâle gelirdi, *haberin* var mı? Çocuk katilinin karısı olurdum. Bunun nasıl bir şey olacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Aşağılık kadının tekisin, Suzette."

En azından başını önüne eğecek kadar haysiyeti vardı.

"Dedektif Ramirez buraya seni karakola götürmeye geldi," dedim. "Ama onu vazgeçirdim. Bunun yerine sana ikinci bir şans vereceğiz."

Suzette şaşkınlıkla bana baktı. Ramirez'e göz atıp onayını aldıktan sonra devam ettim. "Kocanı öldürdüğünü itiraf edeceksin. O odada ne yaptığını öğrendiğin için onu öldürdüğünü söyleyeceksin, bu da orada neden parmak izlerinin olduğunu açıklamış olacak. Nefsi müdafaa diyeceksin."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" dedi soluk soluğa.

"Bir seçeneğiniz daha var," dedi Ramirez. "Enzo Accardi'nin işlemediği bir cinayetten hapis yatmasına müsaade edersiniz ve

biz de *size* o küçük çocuğu öldürmekten dava açarız. İnanın bana, ceza almanız için *elimizden geleni* yaparız."

Suzette bize şaşkınlıkla bakarak başını salladı. "Ama Jonathan'ı ben öldürmedim."

"Ama öldürseydiniz kimse sizi suçlamazdı, öyle değil mi? Kendinize iyi bir avukat tutarsanız –bunu yapacak paranız var– hapse bile girmeyebilirsiniz. Ama o çocuk için sizi suçlarlarsa... ya da insanlar sizin de suça ortak olduğunuzu *düşünürlerse*... ki ikimiz de düşüneceklerini biliyoruz..."

Derin bir nefes aldı. Ona ikisi de birbirinden beter seçenekler sunmuştuk. Kısacık bir an için neredeyse hâline acıyacaktım. Ama sonra aklıma ne yaptığı geldi.

"Enzo'nun çakısındaki kan ne olacak?" diye sordu. "Polisler söylemişti."

"Enzo çakısını sizde unutmuş." Ramirez omzunu silkti. "Kocanızı öldürmek için onu kullandınız, sonra da Enzo'ya geri vererek delilden kurtulmaya çalıştınız."

Suzette başını eğerek avuçlarına baktı. Neye karar verirse versin hayatı kökünden değişmek üzereydi. "Biraz düşünebilir miyim?" diye sordu usulca.

Ramirez saatine baktı. "Düşünün ama Dedektif Willard yolda. Her an gelebilir."

Suzette titrek bir nefes aldı. "Giyinebilmem için bana müsaade eder misiniz?"

Ramirez kabul etti. Zaten Dedektif Willard bizi burada yakalayıp ne halt yediğimizi anlamadan gitmemiz gerekiyordu. Kapı ardımızdan kapandıktan sonra gözümü dikip kapıya baktım. Suzette Lowell'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştım ama bu kadar ahlaksız olabileceği aklıma gelmezdi. Sırf kendi itibarını korumak için böylesine korkunç suçların üstünü örtebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Ramirez'e baktığımda onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

"Sadece sen ve Enzo için, Millie," dedi. "Bu işi halletmek ve Enzo'yu ipten almak için bütün nüfuzumu kullanacağım."

"O hâlde ödeştik," dedim.

"Hayır, benim sana hâlâ biraz borcum var."

Kulağımı odanın kapısına dayayıp içeriyi dinledim. "Ya kendini öldürmeye kalkarsa?"

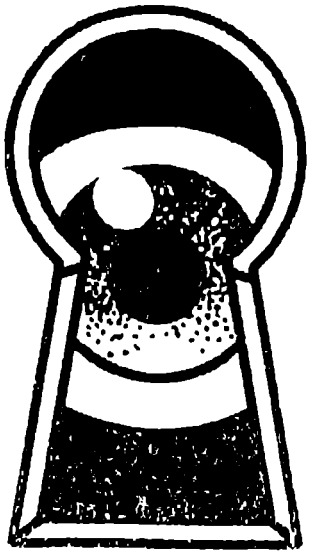
"Yapmaz. Tam bir mücadeleci. Hemen anlaşılıyor."

"Sence neye karar verecek?"

Acı acı gülümsedi. "Kocasını öldürdüğünü itiraf edeceğinden eminim. Öbür suçu istemez. O suçla onu içeri tıkabileceklerini biliyor."

Haklı olmasını umdum. Kocama ihtiyacım vardı. Bu kâbusun bir an evvel bitmesine ihtiyacım vardı.

Ama içimden bir ses uzunca bir süre bitmeyeceğini söylüyordu.

YETMİŞ DOKUZ

Suzette Lowell kocası Jonathan Lowell'ı öldürdüğünü itiraf edeli neredeyse iki hafta oluyordu.

İki hafta öncesine kadar bunun bir daha asla mümkün olmayacağını sanırken şimdi dördümüz mutfak masasında kahvaltı yapıyorduk. Enzo evine dönmüştü. Suzette itiraf ettikten sonra onun hakkındaki bütün suçlamalar düşmüştü.

Ada'nın cinayetteki rolünü bizden başka kimse bilmiyordu.

"Damla çikolatalı pankeke bayılıyorum," dedi Nico, ellerimle yaptığım pankeklere yumulurken.

Enzo masanın karşısından bana gülümsedi. Son birkaç haftadır yaşananların yorgunluğunu hâlâ atamamıştı ama buradaydı ve önemli olan da buydu. Ailemiz iyileşiyordu. Bilhassa da Nico yaşadıklarından sonra uzunca bir süre terapi görmek zorunda kalacaktı ama olsun, bunu da atlatacaktık.

Lowellların yaptıklarının bizi mahvetmesine izin vermeyecektik.

Enzo, "Okulun kapanmasına bir hafta kaldı," diye hatırlattı çocuklara, "sonra yaz tatili başlıyor. Biz de tatile gideceğiz."

"Nereye?" diye sordu Ada.

"Evet, nereye?" diye ben de sordum çünkü bu sözde tatili ilk defa duyuyordum.

"Birlikte karar vereceğiz," dedi Enzo. "Bence biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız var."

Doğru diyordu. Uzaklaşmaya sahiden ihtiyacımız vardı. Bu yaz bu evi satacaktık. Olanlardan sonra burada yaşamaya devam ettiğimizi düşünemiyordum bile. Sürekli faturaları dert etmemek için bütçemize daha uygun bir yer bulacaktık. Belki bambaşka bir yere giderdik. Yeni bir başlangıç yapmak güzel olurdu.

"Ben Disneyland'e gitmek istiyorum," dedi Nico.

"Ben de!" diye atıldı Ada.

"Florida yazın çok sıcak olur," diye hatırlattım.

"Oradaki Disney *World*, anne," diye düzeltti Ada, "Disney*land* Kaliforniya'da."

Kaliforniya mı? Ciddi miydi? Ben daha ziyade Jersey Shore'a gitmeyi filan düşünmüştüm. Enzo'ya baktığımda omzunu silkti. Bu yaz Kaliforniya'ya gideceğimizi sanmıyordum; ülkenin öbür ucuna dört gidiş-dönüş bileti bütçemizi misli misli aşıyordu. Ama çocukların Disneyland hayalini hemen yıkmak istemedim.

Servis gelmek üzereydi, biz de çocukları hızlıca evden yollayıp servise bindirdik. Servis uzaklaşırken siyah Dodge Charger çıkmaz sokağımıza girdi. Arkadaşımı görmekten her zaman mutlu olsam da bir polis memurunun evimizin önüne yanaştığını gördüğümde endişeye kapılmadan edemiyordum.

Öte yandan Enzo biraz bile endişeli değildi. Ramirez arabasından inerken ona el salladı. "*Buongiorno*[13], Benny!"

Ramirez de ona el salladı ama yüzümü görünce, "Sadece sizi görmeye geldim, Millie. Her şey yolunda," diye ekledi.

Tanrı'ya şükürler olsun.

"İçeri gelsene," dedim.

---

13 (İta.) Günaydın. *–ç.n.*

"Maalesef," dedi. "Çok yoğun bir sabah. Ama bu civardayken sana da bir uğrayayım dedim. Her şey yolunda mı?"

"İyiyiz," dedi Enzo. "Her şey için teşekkürler."

"Peki çocuklar?" diye sordu Ramirez. "Onlar da iyiler mi?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedim.

"Millie hâlâ Ada için endişeleniyor," dedi Enzo.

Haklıydı. İtiraf etmeyi hiç istemesem de kızımın yaptığı şeyi takıntı hâline getirmiştim. Jonathan Lowell'ın korkunç bir insan olduğunu biliyordum, ölmeyi hak etmişti ama boğazı kesilmiş hâlde yerde yatan görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

Bunu kızım yapmıştı.

"Ada iyi olacak," dedi Ramirez. "Bak, o yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı, Millie. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Benim yüzümden," dedi Enzo. "Ona o çakıyı ben verdim. Babam çakıyı bana verdiğinde onun yaşlarındaydım, o yüzden sorun olmayacağını düşündüm. Sadece güvende olmasını istemiştim. Ama dünya çok değişmiş."

Enzo'yu suçlamıyordum. O çakı Ada'nın hayatını kurtarmıştı. Eğer yanında olmasaydı kim bilir başına neler gelirdi.

Sadece o çakıyla yaptıkları canımı sıkıyordu. Jonathan'ın boğazını nasıl kestiğini hâlâ konuşmamıştık.

"Neyse," dedi Enzo. "Şimdi kahve içemeyecek kadar meşgulsen akşam yemeğe gel, olur mu?"

"Aslına bakarsan..." Ramirez kravatını düzeltti. "Akşam randevum var."

Bir an için Ada'yla ilgili endişelerimi unutup gülümsedim. "Randevu mu? *Gerçekten* mi?"

Ramirez de heyecanını ve gerginliğini belli eden sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İster inan ister inanma ama Cecelia annesiyle aramı yaptı. Bu daha ikinci randevumuz fakat sık sık telefonda konuşuyoruz ve... henüz erken olduğu-

nun farkındayım ama o kadından çok hoşlanıyorum. Sahiden bambaşka biri."

Sözlerinin ne kadar doğru olduğu bir bilseydi diye düşünürken neredeyse kahkaha atacaktım. "Öyledir," diye onayladım.

"Belki artık emekli olursun," diye takıldı Enzo.

"Asla," dedi Ramirez.

Ama bu adamı nihayet emekli olmaya ikna edebilecek biri varsa o da Nina Winchester'dı.

"Neyse," dedi. "Benim gitmem lazım. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa alo demeniz yeter."

Ramirez tekrar arabasına bindi ve biz de gidişini seyrettik. Benim de işe gitmem gerekiyordu ancak son zamanlarda odaklanmakta zorlanıyordum. Kocamın hapisten çıkmasına çok sevinsem de çocuklarım için endişelenmek elimi kolumu bağlıyordu. Bilhassa da Ada için.

"Millie," dedi Enzo. "Endişelerinden kurtulman lazım." Sonra ekledi: "Tansiyonuna iyi gelmez."

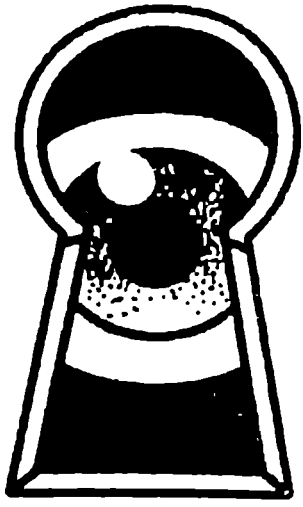
"Tansiyonum artık gayet iyi, sağ ol."

Sahiden iyiydi. Her gün ölçüyordum ve son bir haftadır sonuçlar harikaydı.

"Öyle de devam etmeli." Yanağımdan öptü. "Ada iyi olacak. Annesi iyiydi, o da iyi olacak."

Haklıydı. Sadece kendime bunu tekrar tekrar söylemem gerekiyordu. Ada yanlış bir şey yapmamıştı. Hatta bana kalırsa o bir kahramandı.

Ama ben onun annesiydim. Endişelenmek benim görevimdi. Ben de onu izlemeye ve endişelenmeye devam edecektim.

SEKSEN
ADA

Kütüphane dersini yarılamıştık.

Pencerelerin önündeki masalardan birine oturmuş, Daphne du Maurier'in *Rebecca* adlı harika kitabını okuyordum. Eski bir kitaptı ama acayip ürkütücüydü. Okurken tüylerim diken diken oluyordu. Okulun kapanmasına sadece bir hafta kalmıştı, o yüzden zamanında bitirmeye çalışıyordum.

Ama bitiremezsem tek suçlusu şu Hunter denen çocuktu.

Bir süredir peşimi bırakmıştı ancak bugün eskisinden daha ısrarcı dönmüştü. Dersin başında karşıma oturdu ve bana söylediği ilk şey, "Cuma gecesi benimle çıkar mısın, Ada?" oldu.

"Hayır, teşekkürler," dedim sertçe.

"Peki, cumartesi gecesi?"

"Hayır."

"Pazar? Pazartesi?"

Yüzümü kitabıma gömdüm. Onu görmezden gelecektim. Onun gibi çocuklara yapılması gereken buydu. Onlarla ilgilenmezseniz sizi rahat bırakırlardı. En azından annem öyle demişti.

"Ada," dedi Hunter şarkı söyler gibi. "Sana şarkı yazan oldu mu hiç?"

Başımı kaldırmadım. Cevap vermedim.

"Ben şimdi yazacağım," dedi. "Adaaaaa. Gittim aldım ona sodaaaa. O da çıktı benimle randevuyaaaa."

Kütüphaneci Hunter'ın şarkı söylediğini duyup ikimize ters ters baktı. "Ada, Hunter, lütfen sessiz olun!"

Kütüphaneci dersi kaynattığımızı düşünürse kitaplarımızı elimizden alır, bizi de köşeye oturturdu. Ama ben kitabımı bitirmeyi çok istiyordum.

"Lütfen sus," dedim. "Başımızı derde sokacaksın. Ben sadece kitabımı okumak istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun!" dedi yüksek sesle. "Sadece okuyormuş gibi yaparak kendini ağırdan satıyorsun. Babam öyle dedi."

"Baban yanılıyor."

"Benim babam asla yanılmaz. Hem en azından o birini öldürmekten hapse girmedi."

Bunu söylemesi beni çok kızdırdı. Babam Bay Lowell'ı öldürmemişti. Ama eve döndükten sonra bana Bay Lowell'ın Nico'ya ne yaptığını bilseydi benim yaptığımın aynını yapacağını söylemişti.

Babamın çakısı –Bay Lowell'ı bıçaklamak için kullandığım çakı– hâlâ polislerdeydi. Keşke yanımda olsaydı. Muhtemelen onu bir daha asla geri alamayacaktım ve bu çok üzücüydü çünkü o çakıyı çok seviyordum.

Gerçi çakıya ihtiyacım yoktu.

Kitabımı masanın üzerine koydum. Sandalyemden kalkıp Hunter'ın yanındakine oturdum. Bunu beklemediğinden şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Hunter," dedim. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Sırıttı. "Nedir? Sonunda yola gelmeye mi başladın?"

"Hayır." Doğruca gözlerinin içine baktım. "Beni hemen şimdi rahat bırakmazsan bu gece sen uyurken gizlice odana girerim." Bir an için duraksayarak tepkisini izledim. "Sonra

sabah uyandığında, üzerinden örtüyü kaldırdığında kanlı taşaklarını yanında yatarken bulursun."

Hunter güldü. "Ne?"

"Beni duydun. Bir daha benim ya da bir başka kızın canını sıkarsan seni uykunda hadım ederim." *Hadım* kelimesini yakın zamanda okuduğum bir kitaptan öğrenmiştim. Sanırım şu anda doğru kullanıyordum. Çünkü birinin testislerini kesmek demekti.

Renginin atması çok hoşuma gitmişti. Kendini toparlamaya çalışmasını izledim. "Sen... Sen böyle bir şey yapamazsın," dedi.

"Hımm, belki yapamam," dedim. "Ama bence yapabilirim. Öğrenmek ister misin?"

Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa öğrenmek istemiyordu. Sandalyesinden kalkıp benden uzaklaştı. "Sen psikopatın tekisin," dedi.

Omuzlarımı silkip gülümsedim.

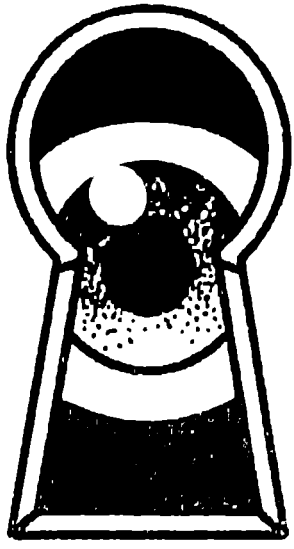
Benimle arasına mesafe koymak için acele ederken kendi ayaklarına takılarak masadan uzaklaştı. Bir daha beni rahatsız edeceğini sanmıyordum. Bir daha *hiçbir* kızı rahatsız edeceğini sanmıyordum.

Okumaya devam etmek için kitabımı elime aldım ama bunu yapmadan önce başımı yandaki pencereye çevirdim. Dışarıda hava o kadar kapalıydı ki camda kendi yansımamı görebiliyordum. Çok tuhaftı çünkü koyu saçlarım ve koyu gözlerimle hep babama benzediğimi düşünürdüm. Oysa şimdi bu bulanık camdan kendime bakarken, büyüdükçe yüz hatlarımın anneminkine benzemeye başladığını fark ettim. Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti.

Hah. Aynı anneme benziyordum.

SON SÖZ

MARTHA

Long Island'dan çok uzakta bir motelde kalıyordum.

Evi terk ettiğimden beri Jed peşime düşmemişti, böylece nihayet kendimi güvende hissetmeye başlıyordum. Onu terk etmeye kalkarsam beni bulup kafa derimi yüzeceğini söylemişti ama henüz beni bulamamıştı. Yine de bulursa diye Enzo'nun verdiği silahı yanımdan ayırmıyordum. Bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Gerçi para sıkıntım vardı. Jed bütün kazancıma el koyduğundan sadece biraz birikmişim, bir de Enzo'nun verdiği az miktarda para vardı. Kayıt dışı çalışmayı deneyebilirdim ama yeni bir yerde kulaktan kulağa tavsiye olmadan öyle işler bulmak çok zordu. Zaman alacaktı ancak ben çalışkan biriydim ve kendimi kanıtlamaya hazırdım. O canavardan kurtulmayı uzun zamandır bekliyordum.

Accardiler bitişikteki eve taşındıklarındaysa kaçış biletim olacaklarını anlamıştım.

Yıllar önce, gençken ve umutla doluyken, çok varlıklı bir ailenin yanında çalışıyordum. İstediği her şeyin kendisinin olması gerektiğine inanan yeni yetme bir oğulları vardı. Ondan

hiç hazzetmiyordum, genç bir kızın gözyaşları içinde odasından çıktığını gördükten sonra da iyice nefret etmiştim. Kızın kanıyla lekelenmiş çarşafını değiştirirken çocuk bununla dalga geçmişti.

Bu olaydan üç ay sonra da ölmüştü.

Daha sonra Millie Accardi olacak Wilhelmina Calloway'in adını ilk kez işverenlerimin oğlunu öldürmekle suçlandığında duymuştum. Millie'nin dağıttığı adaleti hak ettiğinden hiç şüphem yoktu ama jüri benimle aynı görüşte değildi. Millie onu öldürmekten hapse atılmıştı.

Millie yakışıklı kocasıyla Locust Sokak, 14 Numara'ya bakmaya geldiğinde onu tanımıştım. Yaşı epey ilerlemişti elbette ama o olduğunu hemen anlamıştım. Onda unutulması imkânsız bir şey vardı. Gözlerindeki bir şey. İnternette yaptığım hızlı bir araştırma onun düşündüğüm kişi olduğunu kanıtlamıştı.

O sıralar Millie'nin Jed'den kurtulmama yardım edebilecek tek kişi olduğunu biliyordum. Sadece o eve taşınmasına ihtiyacım vardı.

Ama o mahalledeki evler hep saçma derecede yüksek fiyatlara satışa çıkarılırdı. Accardilerin açık artırma savaşını kazanamayacakları belliydi. Bu yüzden onlara yardım ettim. Potansiyel alıcılarla konuşup çatının aktığından, tavan arasının rutubetli olduğundan bahsettim. Hepsi teker teker çekilince tam da umduğum gibi Accardiler evi ucuza aldılar.

Millie taşınır taşınmaz ona her şeyi anlatmak istedim. Sürekli pencereden bakıp evini izliyor, onu yalnız yakalayarak içimi dökebileceğim ânı kolluyordum. Bana yardım edeceğinden emindim. Ama onun için çalışmaya başladıktan sonra asla doğru zamanı bulamadım. Onunla her konuşmaya çalıştığımda donup kaldım.

Sonunda bana yardım eden Millie değil, kocası Enzo oldu. Bana karşı çok anlayışlıydı. Gücünün yettiğinden fazla para vermiş, geri çevirmeme de müsaade etmemişti.

Yine de yollara düştüğümde biriktirdiğim paranın yeterli olmayacağından endişeleniyordum, bu yüzden kaldığım motelden ayrılıp yolculuğumun bir sonraki ayağına başlamadan önce son kez Suzette Lowell'ın evine gittim. O meraklı komşusu Suzette'e söylemesin diye arabamı arka tarafa park ettim. Suzette'in aşırabileceğim bir sürü mücevheri ve başka şeyleri vardı.

Bunu söylerken vicdan azabı duyuyordum. Ben hırsız değildim. Ömrüm boyunca dürüst ve erdemli bir hayat sürmüştüm. Beni kocam bu hâle getirmişti. Umarım onu bir daha asla görmezdim.

On beş dakika içinde Suzette'in mücevherlerinin arasından birkaç parça seçip çıkmayı planlıyordum. En çok hangilerini taktığını, hangilerinin yokluğunu fark etmeyeceğini biliyordum. Bir sürü mücevheri vardı ve hepsi de çok pahalıydı. Üç dört tanesi bana bir ömür boyu yeterdi.

Fakat Lowellların evine girdiğimde Bay Lowell çoktan gelmişti. Gün ortasında burada olmasını beklemiyordum, bu yüzden Suzette'in üç kolyesini alıp aşağıya indiğimde onu oturma odasında, merdivenin yanında, duvara dayandırılmış kitaplığa sanki ağırlığıyla onu itmeye çalışıyormuş gibi yaslanmış, derin derin nefesler alırken görünce çok şaşırdım. Yüksek sesle inledi ve sonra karnını tutarak iki büklüm oldu. O kitaplığı neden itmeye çalıştığını merak ettim. Bunu yaparken bir yerini incittiği belliydi çünkü bir adım atar atmaz irkilerek yüzünü buruşturdu.

"Nerede bu?" diye fısıldadı kendi kendine. "Nereye gitti bu küçük sürtük?"

Neden bahsettiğini anlayamadan başını kaldırdı ve beni gördü. Bugün temizlik günü olmadığını biliyordu ve yüzü hemen kuşkuyla kararardı.

"Sen," dedi dişlerini sıkarak. "Senin burada ne işin var?"

"Ben... Ben temizliğe geldim," dedim. Ama yanımda hiç temizlik malzemesi yoktu.

Kolyeleri sol elimde tutmuyor olsaydım durum bu kadar kötü olmayabilirdi. Çantamı yanımda getirmiş ve kolyeleri çantama saklamış olsaydım her şey çok farklı olabilirdi.

"Hırsızlık yapıyorsun!" diye bağırdı Bay Lowell. "Biliyordum! Suzette'e mücevherlerine ne olduğunu *söylemiştim*! Ona seni kovmasını *söylemiştim*!"

"Hayır!" dedim telaşla. "Ben hiçbir şey..."

Ama Bay Lowell öfkeden köpürüyordu. Pis bir hırsız olduğum hakkında atıp tutuyor, polisi arayacağı ve beni hapse atacakları gibi korkunç şeyler söylüyordu. Bu sırada da karnını tutuyordu. Ama benim tek düşünebildiğim hırsızlık yaparken yakalanırsam Jed'in bana yapacaklarıydı.

Muhtemelen beni kendi elleriyle öldürürdü.

Yanımızdaki sehpanın üzerinde duran mektup açacağını ne zaman fark ettiğimi bilmiyordum. Doğrusunu isterseniz her şey çok hızlı olup bitmişti. Mektup açacağını elime aldım ama aslında tek istediğim Bay Lowell'ın susmasıydı. Polis çağıracağını söyleyip durmayı kesmesini istiyordum. Ama bir an sonra yerdeydi ve boğazından fışkıran kanlar cesedinin etrafına yayılıyordu.

Oradan hemen kaçmalıydım. Ortalığı temizleyecek vaktim yoktu. Dahası Millie kapıdaydı, zile basıp duruyordu.

Arka kapıdan çıktığımda Enzo evlerinin arka bahçesindeydi. Beni görmesinden korktum ama görünüşe göre elini kesmişti ve tişörtüyle kanı durdurmaya çalışıyordu. Dikkati dağınıktı. Arabamı park ettiğim açıklığa koşarken beni görmedi.

Daha sonra haberlerde Enzo'nun tutuklandığını gördüm. Kabak onun başına patladığı için kendimi berbat hissediyordum, bilhassa da benim için yaptığı onca şeyden sonra. Kendi durumu da iyi olmamasına rağmen bana para yardımı yapmıştı. Çok iyi bir adamdı ve benim yaptığım bir şey yüzünden hapse girmeyi hak etmiyordu. Polisi arayıp Jonathan Lowell'ı öldürenin ben

olduğumu söylemek üzereydim ki haberlerde beni şok eden bir hikâye dolaşmaya başladı.

Suzette kocasını öldürdüğünü itiraf etmişti.

Ne olduğunu anlamamıştım ama Suzette Lowell'ın hapse girmesi beni hiç üzmemişti. O gerçekten de berbat bir insandı.

Son iki haftadır gerçeğin ortaya çıkacağından emindim. Polislerin ellerinde tutuklama emriyle moteldeki odamın kapısına dayanacaklarından emindim. Ama öyle olmamıştı. Hâlâ beni tutuklamamışlardı. Hatta sorgulamamışlardı bile.

Anlaşılan hiç kimse hizmetçiden şüphelenmiyordu.